

Anh Lại Gặp Em

Contents

Anh Lại Gặp Em	1
1. Chương 1: Gia Đình Giàu Có (1)	2
2. Chương 2: Gia Đình Giàu Có (2)	3
3. Chương 3: Gia Đình Giàu Có (3)	4
4. Chương 4: Gia Đình Giàu Có (4)	5
5. Chương 5: Gia Đình Giàu Có (5)	7
6. Chương 6: Gia Đình Giàu Có (6)	8
7. Chương 7: Gia Đình Giàu Có (7)	9
8. Chương 8: Gia Đình Giàu Có (8)	10
9. Chương 9: Dịu Dàng (1)	12
10. Chương 10: Dịu Dàng (2)	14
11. Chương 11: Dịu Dàng (3)	15
12. Chương 12: Dịu Dàng (4)	16
13. Chương 13: Dịu Dàng (5)	18
14. Chương 14: Buổi Tối Hồn Loạn (1)	21
15. Chương 15: Buổi Tối Hồn Loạn (2)	23
16. Chương 16: Buổi Tối Hồn Loạn (3)	26
17. Chương 17: Buổi Tối Hồn Loạn (4)	28
18. Chương 18: Buổi Tối Hồn Loạn (5)	30
19. Chương 19: Chạy Trốn (1)	32
20. Chương 20: Chạy Trốn (2)	35
21. Chương 21: Dì Cả (1)	37
22. Chương 22: Dì Cả (2)	39
23. Chương 23: Dì Cả (3)	41
24. Chương 24: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (1)	43
25. Chương 25: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (2)	45
26. Chương 26: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (3)	47
27. Chương 27: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (4)	50
28. Chương 28: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (5)	52
29. Chương 29: Lại Gặp Em (1)	54
30. Chương 30: Lại Gặp Em (2)	57

Anh Lại Gặp Em

Giới thiệu

Tên gốc: Thể loại: Tiểu thuyết, hiện đại, hào môn thế gia Editor: Steel Rose (Mèo ~!) Có bao nhi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-lai-gap-em>

1. Chương 1: Gia Đình Giàu Có (1)

“Đình linh...” tiếng chuông gió treo trên cửa nhẹ nhàng vang lên. Một thiếu nữ xinh đẹp, trẻ tuổi, trên người mặc một bộ quần áo cao cấp màu trắng trang nhã. Cô gái đẩy cánh cửa thủy tinh trong suốt, bước vào cửa hàng.

“Xin chào, hoan nghênh quý khách!” Thanh âm ngọt ngào của cô nhân viên lập tức vang lên.

“À, tôi được một người bạn giới thiệu nên đến đây.” Vị tiểu thư trẻ tuổi, xinh đẹp nói.

“Cửa hàng của chúng tôi được rất nhiều khách quen giới thiệu cho bạn của họ. Xin hỏi tiểu thư muốn mua trang phục dạ hội, mua áo cưới, hay là quần áo bình thường?” Cô nhân viên hỏi một cách nhiệt tình.

Tiểu thư xinh đẹp nghiêng đầu, có một chút do dự nói: “Hay là chọn áo cưới đi.”

Cô nhân viên ngạc nhiên một lúc. Chợt nhớ lại: Thời buổi bây giờ có nhiều khách hàng thật kỳ lạ. Trước đó, không phải còn có một người đàn ông một mình đến đây để đặt áo cưới đó sao.

“Xin mời đi lối này.” Cô nhân viên dẫn vị tiểu thư xinh đẹp đến khu trưng bày áo cưới, bắt đầu giới thiệu chi tiết cho cô một số mẫu thiết kế.

Vị tiểu thư xinh đẹp xem thật lâu, lại không thấy bất cứ kiểu áo nào vừa ý mình. Ngay sau đó, nhân viên lập tức mang tất cả album trong cửa hàng đến cho cô lựa chọn. Xem hết album được mang ra, cô cũng không thấy kiểu nào phù hợp.

Lúc này, một cô nhân viên khác mang một chiếc áo cưới mới từ cửa bước vào. Đang treo lên giá, chuẩn bị mang đi ủi lại. Cô chỉ tay vào chiếc áo cưới có cổ áo mang phong cách retro* vừa được mang đến, hỏi: “Xin hỏi, kiểu áo này có thể làm thêm một mẫu được không?”

* Retro là một trào lưu hoài cổ, mặc lại các trang phục theo xu hướng thời trang những thập niên trước, bao gồm đồ vintage (quần áo, phụ kiện của những thập niên 40s đến 80s) và cả đồ không phải vintage (đồ mới, đồ được inspired từ hình dáng đồ vintage). Trào lưu này hiện nay rất thịnh hành đối với giới trẻ phương Tây và cũng là một nguồn cảm hứng vô tận cho các nhà thiết kế nổi tiếng (Marc Jacobs là 1 điển hình cho 1 người hoài cổ và hay lấy cảm hứng cho bộ sưu tập của mình qua những gì xưa cũ).

Cô nhân viên nhìn lướt qua chiếc áo cưới, cười cười, sau đó khéo léo từ chối: “Tiểu thư, ánh mắt của cô thật tinh tường. Nhưng kiểu áo cưới này là do cô chủ của chúng tôi đặc biệt thiết kế. Chỉ dành tặng riêng cho đám cưới một người bạn, có thể sẽ không làm lại cái thứ hai.”

“Chi phí cao một chút cũng không sao.” Tiểu thư xinh đẹp kiên trì.

“Việc này...tôi phải đi hỏi lại ý kiến một chút...”

Cô nhân viên đang chuẩn bị gọi điện thoại xin ý kiến từ cấp trên. Lúc này, Thị Y Thần vừa lục lọi túi xách tìm kiếm gì đó, vừa đẩy cửa bước vào.

Cô nhân viên vừa nhìn thấy Thị Y Thần bước vào, kích động đến mức buông điện thoại xuống: “Jessie, có một vị khách hàng muốn đặt chiếc áo cưới của Chu Điện.”

“Không được.” Thị Y Thần không hề suy nghĩ nhiều, từ chối thẳng. Sau đó, lại bối rối lục lại túi xách một lần nữa, “Chết tiệt, chìa khóa đâu rồi?”

Cô muốn đi vào văn phòng, đột nhiên bị một cô gái chặn ngay lối đi. Thị Y Thần cảm thấy bực bội liền ngẩng đầu lên, đứng trước mặt cô là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Cô nhân viên lập tức quay về phía vị tiểu thư xinh đẹp, giải thích: “Vị này chính là cô chủ của chúng tôi, Jessie.”

“Jessie tiểu thư, xin chào! Tôi họ Đường. Tôi thật sự thích chiếc áo cưới cô đặc biệt thiết kế cho bạn mình. Không biết, tôi có thể đặt làm một chiếc giống vậy được không?”

Thị Y Thần nhìn lướt qua vị tiểu thư họ Đường đang đứng chắn trước mặt cô. Sau đó, vô tình lắc đầu: “Đường tiểu thư, thật ngại quá! Chiếc áo này là tôi đặc biệt thiết kế để tặng bạn, độc nhất vô nhị.”

“Nếu tôi bằng lòng trả giá gấp đôi thì sao?” Đường tiểu thư không chịu buông tha.

Thị Y Thần không phải là người có khả năng chống lại sự hấp dẫn của tiền bạc. Trên đời này tuyệt đối sẽ không có ai chê tiền là ít, trừ khi kẻ đó bị ngốc.

Cô lại một lần nữa quan sát vị tiểu thư trẻ tuổi, dịu dàng xinh đẹp, dáng người duyên dáng, lại tu dưỡng tốt này. Người đàn ông nào cưới được mỹ nhân này thật đúng là may mắn, chỉ tiếc là mỹ nhân này vận số thật không may. Cô ấy xem việc kết hôn là chuyện ‘đại sự’ quan trọng nhất đời. Chọn áo cưới phù hợp đối với một cô gái trong ngày hôn lễ không kém phần quan trọng. Nhưng mà, vị tiểu thư xinh đẹp này lại một mình đến đây chọn áo cưới. Cô không kiểm lòng được mà cảm thấy có chút đồng cảm với cô ấy. Nhưng đồng cảm thì đồng cảm, có đồng cảm đi chăng nữa, chuyện này cô cũng sẽ không thay đổi quyết định. Vì đám cưới của bạn thân mà thiết kế chiếc áo cưới độc nhất vô nhị.

“Đường tiểu thư, thật xin lỗi! Chuyện này tiền bạc không phải là vấn đề, mà quan trọng là ở tấm lòng. Nếu Đường tiểu thư bằng lòng, tôi có thể thiết kế cho tiểu thư một mẫu áo khác, giá cả đảm bảo ưu đãi.” Thị Y Thần tuy là lại một lần nữa từ chối, nhưng ngữ điệu tương đối hòa nhã hơn một chút.

2. Chương 2: Gia Đình Giàu Có (2)

Đường tiểu thư nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, nói: “Thủ tục thế nào?”

“Xin hỏi Đường tiểu thư khi nào thì kết hôn?”

“Ngày kết hôn vẫn còn đang bàn tính, khoảng giữa tháng chín năm nay sẽ đính hôn trước.” Về mặt Đường tiểu thư có chút do dự, bắt gặp ánh mắt nghi ngờ của Thị Y Thần, lập tức nói: “Cô hãy thiết kế một bộ áo cưới thật đẹp, bạn của tôi nói cửa hàng này làm ăn rất tốt, phải đặt trước mới được.”

“Cám ơn.” Thị Y Thần nhướng mày đắc ý, cười cười, không hỏi gì thêm. Loại khách hàng thế này không phải cô chưa từng gặp qua. “Bởi vì chưa quyết định, thời gian vẫn còn nhiều. Lễ đính hôn vào tháng chín cũng đến nhanh, có thể làm trước một bộ áo cưới dành cho đính hôn. Sau đó, chúng tôi sẽ thiết kế một bộ áo cưới khác mặc lúc cử hành hôn lễ. Bộ lễ phục thứ hai sẽ nhận được mười phần trăm chiết khấu ưu đãi. Xin hỏi Đường tiểu thư muốn thiết kế trước một bộ áo cưới dùng để mặc lúc đính hôn, hay là thiết kế cả hai bộ cùng một lúc?”

“Thiết kế một bộ áo cưới mặc đính hôn trước đi.”

“OK! Trong vòng một tuần tôi sẽ mang bản vẽ thiết kế và tính toán giá cả chuyển đến cho cô qua đường bưu điện. Cô chỉ cần xác nhận và thanh toán tiền hàng đầy đủ, hai tháng sau quay trở lại tiệm để thử áo cưới, xem còn chi tiết nào cần chỉnh sửa hay không. Một tuần tiếp sau đó chúng tôi sẽ mang hàng giao đến nhà của cô.” Thị Y Thần vừa giải thích đơn giản, vừa điền hóa đơn đưa cho vị Đường tiểu thư.

Đường tiểu thư thấy cô làm việc hiệu suất cao như vậy, không khỏi nở nụ cười nhẹ, nói: “Vậy tôi có cần phải đưa trước một khoản để đặt cọc không?”

Theo lý thuyết mà nói, nếu cô hài lòng với mẫu thiết kế, một tuần sau sẽ trả trước bảy mươi phần trăm số tiền cần thanh toán. Phần còn lại đợi đến lúc cô đến thử áo cưới sẽ trả hết một lượt, tiền đặt cọc thiết kế được miễn.” Thị Y Thần có thể nhận thấy được, vị Đường tiểu thư này là một khách hàng dễ chịu, vì thế cô cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

“Cám ơn.” Đường tiểu thư vừa ký xong đơn đặt hàng, điện thoại của cô ấy liền vang lên. Cô gái trẻ nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, liền nhận cuộc gọi, khi nói chuyện về mặt cô ấy so với lúc nãy có phần căng thẳng hơn. “Ừm, chính là cửa hàng Jessie’s. À, không cần. Hả? Anh đang đứng trước cửa hàng sao? Em ra ngay.”

Đường tiểu thư cúp điện thoại, quay lại mỉm cười chào tạm biệt Thị Y Thần, vội vàng ra khỏi cửa. Thị Y Thần nhìn về mặt khăn trương của Đường tiểu thư, có thể nhận thấy cuộc gọi vừa rồi đối với cô ấy cực kỳ quan trọng, chắc là chồng chưa cưới của cô gọi đến. Thị Y Thần hiểu kỳ nhìn ra ngoài cửa. Người đàn ông đứng bên ngoài trên người mặc một bộ âu phục được cắt may hoàn mỹ, diện mạo khôi ngô, khí chất tao nhã, đáng người thanh mảnh. Điều quan trọng nhất là, anh ta là một quý ông phong độ, trông thấy Đường tiểu thư bước ra, liền lịch sự tiến đến mở cửa giúp cô ấy.

Hai cô nhân viên nhìn thấy người đàn ông đó, không nhịn được cảm thán một tiếng: “Thì ra chồng chưa cưới của cô ấy đẹp trai đến vậy, thật sự là ‘trai tài gái sắc’!”

Thị Y Thần nhún mày, nghĩ thầm: rõ ràng đã đến rồi, cũng không vào giúp vị hôn thê của mình chọn áo cưới, thật đúng là ‘hoa lạ’*.

* Nguyên văn: ý chỉ người có hành vi và cử chỉ đặc biệt khác người, người bình thường không thể lý giải được.

Vị Đường tiểu thư kia cũng là một đóa hoa lạ, có người con gái nào lại không muốn được chồng mình đưa đi chọn áo cưới đâu. Thật sự là một đôi kỳ lạ.

“A...!!! Chìa khóa xe của tôi.” Cô đột nhiên nhớ đến, lúc đầu cô muốn ra ngoài, nhưng không tìm thấy chìa khóa xe nên mới quay trở lại. Thị Y Thần đi vào văn phòng, lục lọi trên bàn một lúc lâu, cũng không tìm được. Cuối cùng mới chợt nhớ ra, vỏ trăn một phút, hôm nay cô không có lái xe đi làm, bởi vì chiếc xe ‘bảo bối’ của cô ba ngày trước đã được mang đến xưởng để sửa chữa.

Con người gần đến ba mươi tuổi* đều không thể chịu đựng được sự dày vò của năm tháng, chưa già đã suy, haiz.

* nguyên văn ‘bôn ba’ ở đây cũng chỉ những người lúc mới ra trường có ước mơ có nhiệt huyết nhưng đến năm ba mươi tuổi vẫn chưa thực hiện được.

Cùng lúc đó, điện thoại đòi mạng trên bàn đồ chuông. Không cần nhìn màn hình cô cũng biết được người gọi đến là ai. Trước đó, người này đã gửi tin nhắn hối thúc cô suốt buổi chiều.

3. Chương 3: Gia Đình Giàu Có (3)

Vừa nhận điện thoại, ở đầu dây bên kia, tiếng gào thét giống như sư tử Hà Đông của bà Thị lập tức vang lên, “Nha đầu chết tiệt, đã đi chưa?”

“Đi rồi.”

“Phải không? Sao mẹ không nghe thấy tiếng ồn ào của ô tô trên đường?”

“Con đang ở trên xe taxi.” Cô cầm lấy túi xách, vội vàng lao ra khỏi cửa hàng.

“Con gần đây rất hay lừa gạt mẹ! Nếu mẹ còn tin lời con nói, heo mẹ cũng có thể leo cây rồi! Mẹ biết con không thích việc xem mắt như thế này, con cảm thấy phiền vậy người làm mẹ như ta đây không thấy phiền sao? Con cho là mẹ của con mỗi ngày đều bày ra vẻ mặt giả nua, lôi kéo chị em bạn bè giới thiệu bạn trai cho con là một việc về vang lăm sao? Nếu con muốn người làm mẹ là ta đây có một chút mặt mũi thì hãy sớm tìm bạn trai đi, nhanh chóng dẫn về cho bọn ta nhìn một lần, kết hôn sớm một chút. Mẹ và ba của con cũng đâu cần phải mỗi ngày đều dán mắt vào lo nghĩ cho con, có đúng không? Con xem Kiều Na nhà người ta, không hề nói gì, chứng minh bằng hành động ngay, còn con thì sao? Đến bây giờ ngay cả một bức ảnh cũng không có. Gọi con dẫn một người về nhà ăn cơm, con lại hết lần này đến lần khác tìm cách từ chối. Hôm nay thì đẩy sang cho ngày mai, ngày mai lại đẩy sang cho ngày mốt. Để mẹ đoán xem, qua sinh nhật ba mươi tuổi con cũng sẽ không gả đi được.” Bà Thị tên là Quế Lan, bà có một đặc điểm là một khi đã mở miệng dạy dỗ là sẽ nói mãi không ngừng, đến nỗi làm cho người khác không thể chịu đựng được.

Thị Y Thần nắm điện thoại, đưa ra xa vành tai, ra sức xoa huyết thái dương đau nhức.

Nghe qua một chút xem, người này có phải là mẹ ruột của cô không? Mọi người không biết sẽ nghĩ người này là mẹ kếp! Làm gì có mẹ ruột nào lại đi nguyên rửa con của mình như vậy? Chỉ có mẹ ruột của cô mới vậy, vì muốn ép buộc cô tìm bạn trai kết hôn, lời lẽ tàn độc nào cũng nói ra được. Nếu không phải cô có một trái tim kiên cường, khỏe mạnh, thì đã xấu hổ đến mức dùng ‘mì sợi’ mà thắt cổ chết quách cho xong.

“Nha đầu chết tiệt kia, vừa mới đem điện thoại để ra xa phải không?” Bà Thị giống như có thiên lý nhãn vậy. “Mẹ, sao mẹ lại đi nguyên rửa con gái của mình như vậy?” Những lời nói như thế này, mẹ cô vẫn thường hay lặp đi lặp lại, cô gần như đã có thể đọc thuộc lòng.

“Nguyên rửa con đã là nhẹ nhàng rồi. Mẹ hận không thể nào giết chết con đi cho xong, đỡ phải thấy phiền lòng.” Mười phút sau đó, bà Thị trong điện thoại vẫn không ngừng trách mắng cô, từ khi mang thai đến sinh ra cô, từ nhà trẻ, đến tiểu học, đến trung học, đến lúc đi du học nước ngoài, trở về nước...

Chỉ cần một ngày cô còn chưa kết hôn, bà Thị sẽ giống như hôm nay, ngày nào cũng không ngừng nhắc nhở, thậm chí còn độc mồm độc miệng “nguyên rửa” cô. Cô không thể không nghĩ đến, mấy hôm trước, lúc xem tin tức trên TV có phát một đoạn tin thảo luận việc con gái về thăm viếng cha mẹ có nên truy cứu trách nhiệm hình sự hay không. Một ông chú oán giận lên tiếng nói con gái về thăm viếng cha mẹ thì phạm tội gì, đến ba mươi tuổi không kết hôn mới gọi là phạm pháp, nên phạt tù.

Mẹ của cô oán hận cô tuyệt đối không thua kém ông chú kia. Ngày đó, bà Thị khi nhìn thấy đoạn tin tức này liền kích động đến mức muốn nhảy dựng lên, la hét âm ỉ còn nói quả thật là lời nói tận đáy lòng. Từ khi đoạn tin tức này được phát lên, mấy ngày nay, cô hoàn toàn chẳng có phút giây nào được sống yên ổn. Mỗi ngày cô đều bị buộc phải đi xem mắt. Ai nói cô không muốn kết hôn? Muốn thì cũng phải có người đàn ông nào bằng lòng kết hôn với cô mới được chứ.

Cô không ngừng xoa huyết thái dương, trong chớp mắt đồng hồ bấm giờ cuối cùng cũng nhảy đến phút thứ mười, cô không chút do dự, cắt ngang lời mẹ cô: “Mẹ, mẹ khẳng định vẫn muốn tiếp tục nói mãi như vậy sao? Nếu là thế này, con bây giờ lập tức quay về nhà nghe mẹ từ từ nói.”

“Nghe mẹ từ từ nói, vậy không phải con không cần phải đi xem mắt nữa sao? Con tưởng nói như vậy là mẹ sẽ không biết con đang suy nghĩ gì sao? Gia đình đối phương rất xem trọng chuyện này, đã gọi điện thoại cho mẹ và dì Lý mỗi người ba lần rồi.” Bà Thị cuối cùng cũng trở lại vấn đề chính.

“Sáu cuộc điện thoại? Nói đùa sao.” Lần xem mắt này nhà trai thật quá lo lắng rồi.

4. Chương 4: Gia Đình Giàu Có (4)

“Con cho là ai cũng giống như con sao, con gái đã gần ba mươi tuổi rồi, vẫn còn lông bông như vậy.”

“Hai mươi chín tuổi kém một tháng.”

“Con nói vậy thật chẳng biết xấu hổ là gì. Cho dù con nói với mọi người con chỉ mới hai mươi chín tuổi kém một tháng. Con còn có mặt mũi nói với người làm mẹ như ta đây con hai mươi chín tuổi kém một tháng sao?”

“Con ra đường đều nói với mọi người năm nay con hai mươi tám tuổi.”

“Đi đi đi! Đừng có mà ở đây trả treo với mẹ. Mẹ cũng không hối thúc con, dù sao trước sáu rưỡi con phải có mặt ở khách sạn, nếu không...” Thị Quế Lan ‘lầm bầm’ lại liên tục cười lạnh: “Lúc quay về mẹ sẽ ‘chào đón’ con thật tốt!”

Tục ngữ nói thật là đúng: Thà rằng đắc tội với tiểu nhân, đừng bao giờ đắc tội với phụ nữ, nhất là phụ nữ đang trong giai đoạn mãn kinh.

Giống như lời của Chu Kiều Na đã nói: “Dù sao cậu cũng phải chừa cho chị đây một con đường sống. Thay cậu đi xem mắt mười lần, là có hai ba lần gặp phải chuyện ‘nguy hiểm đến tính mạng’, nếu cậu một còn không chịu đi, cậu sẽ dồn chị đây vào đường chết. Cậu cũng biết tính của chị đây, nếu đã bị ép vào đường cùng, cả nhà người đó cũng đừng mong sống yên ổn.”

Chu Kiều Na nói không sai. Từ lúc vào xuân đến nay, mẹ cô đã ra mặt sắp xếp cho cô xem mắt vài lần rồi. Cô đều từ chối tất cả, đêm nay nếu như không đi, Thị Y Thần lo sợ bà Thị sẽ thật sự đuổi cô ra khỏi nhà.

“Mẹ à, mẹ cứ yên tâm, bây giờ mới năm giờ rưỡi thôi, cho dù con có ‘bò’ đi thì trước sáu rưỡi cũng sẽ có mặt tại nơi đã hẹn.”

“Yên tâm? Con nha đầu chết tiệt này, nếu một ngày con còn chưa kết hôn, mẹ đây có chết cũng không yên tâm được!”

Điện thoại cuối cùng cũng gác máy. Thị Y Thần xoa xoa lỗ tai, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng gọi taxi, đến khách sạn để xem mắt.

Xem mắt chỉ là chuyện nhỏ, cô đã sớm quen với loại chuyện thế này. Trong từ điển của cô, việc này cũng chỉ là cùng một người xa lạ ăn một bữa cơm mà thôi.

Nếu tính theo thời gian đã hẹn trước, bây giờ là sáu giờ hai mươi lăm, vừa đúng giờ. Cô bước nhanh vào cửa chính khách sạn.

Đối phương hẹn cô gặp nhau trong nhà hàng ở khu ẩm thực Hàn Quốc. Nơi này được thiết kế rất có phong cách, cách bày trí không giống với các nhà hàng truyền thống Hàn Quốc khác. Trần nhà dùng loại gỗ màu cà phê để ngăn cách, trông giống như một cây đàn dương cầm, trắng đen phân biệt rõ ràng, rất hài hòa. Trong phòng chỉ treo mấy chiếc đèn thủy tinh nhỏ, vì thế ánh sáng ở đây có chút mờ mờ, ấm ấm. Nhưng trên mỗi bàn ăn đều có đặt mấy cây nến nho nhỏ, chiếu sáng cả một vùng, có lẽ chủ khách sạn muốn tạo ra một bầu không khí ấm áp cho nơi này.

Đi theo sự hướng dẫn của người phục vụ, Thị Y Thần cuối cùng cũng tìm được địa điểm đã hẹn trước. Nhìn thấy nơi đó có rất nhiều người, cô chợt ngăn ra. Cô có phải đến nhầm chỗ rồi không? Đây không phải là đi xem mắt sao, là đi liên hoan sao?

“Cô là Thị Y Thần?” Vị phu nhân chừng năm sáu mươi tuổi trước mặt cô cất giọng hỏi.

“Vâng ạ.” Cô gật gật đầu, đứng trước bàn tiệc kinh ngạc một lúc.

Người có mặt ở đây, tính cả lớn lẫn nhỏ, vừa đúng sáu người. Ba người ngồi đối mặt với ba người còn lại. Nếu cô đoán không nhầm, người đàn ông ngồi ở hàng bên trái, giữa hai người đàn ông trung niên, nhìn trẻ trung hơn hai người còn lại một chút. Chắc là đối tượng xem mắt của cô lần này.

Ba người đàn ông đang ngồi, chỉ có người này nhìn khoảng ba mươi lăm tuổi. Mặt khác là bởi vì, hai người đàn ông còn lại một người khoảng sáu mươi tuổi, người kia khoảng chừng tám mươi tuổi. Mẹ của cô cho dù mỗi ngày đều cần nhắc cô, nếu không thể chờ đợi cô tìm được ‘đối tượng’, cũng không cần sắp xếp hai ông chú, bác đến cho cô gặp mặt như vậy chứ. Vị phu nhân vừa nói chuyện là người ngồi bên trái người đàn

ông trung niên, ngồi bên phải là một bà cụ lớn tuổi. Cho nên phản ứng đầu tiên của cô chính là mình đã tìm nhầm chỗ.

“Ngồi đi! Cô có thể gọi tôi là dì Thôi.” Vị phu nhân nói chuyện trước đó vừa dứt lời, ông chú ngồi đối diện cô lập tức xê dịch qua một chút, ngồi sát vào người bên cạnh, chừa một khoảng trống nhỏ cho Thị Y Thần.

5. Chương 5: Gia Đình Giàu Có (5)

Thị Y Thần không ngồi xuống ngay.

Dì Thôi, người cũng giống như tên vậy*. Vậy chắc hẳn sáu cuộc điện thoại kia đều là muốn “hối thúc” cô rồi. Cô nhìn nhìn khoảng trống nhỏ kia. Lại nhìn hai chú, bác đang ngồi trong đó, khóe miệng lại vô thức giật giật. Chẳng lẽ cô lại không biết xấu hổ mà cùng hai người già này ngồi ngang hàng với nhau vậy sao? Tình cảnh thế này làm cho cô liên tưởng đến cảnh ngồi ở tiệm KFC. Nếu là như vậy, cô thà ngồi ở tiệm KFC còn tốt hơn.

* Thôi: có nghĩa là nguy nga hùng vĩ.

Cô vẫy tay với người phục vụ, ý muốn hỏi có thể mang đến một cái ghế không?

Người phục vụ liếc nhìn bọn họ với ánh mắt kỳ quái, gật gật đầu. Một lúc sau một chiếc ghế được mang đến. Không còn cách nào khác, Thị Y Thần phải ngồi đầu bàn, chỗ cô ngồi chiếm cả một nửa lối đi.

Mấy người khách xung quanh ai cũng đều nhìn họ với ánh mắt kỳ quái.

Thị Y Thần vừa ngồi xuống, Thôi phu nhân đã mở miệng nói: “Thị tiểu thư, tình hình nhà chúng tôi, Lý Bình đã nói cho cô hết chưa?”

Lý Bình là chị em tốt của bà Thị khi họ còn tham gia đội múa ‘Hoàng hôn đỏ’. Dì được xem là ‘huyền thoại’ trong giới mai mối, là người rất nhiệt tình. Đối tượng xem mắt của Thị Y Thần, đa số là do dì Lý giới thiệu. Nghe nói, nguyên nhân dì Lý thích công việc mai mối là bởi vì lúc nhỏ gia đình dì rất nghèo, không thể mua nổi giày tốt để mang. Sau đó làm nghề mai mối, có thể mua đủ loại giày mới, vì thế nên bà quyết định gắn bó với nghề này đến bây giờ.

Thị Y Thần gật gật đầu.

Buổi chiều, lúc bà Thị còn đang cần nhằn trong điện thoại, dì Lý giới thiệu một chút về gia đình đối tượng. Nhà bên ấy là gia đình có học, anh ta là chủ nhiệm khoa lịch sử ở trường đại học, mẹ là giáo sư đại học chuyên tham gia nghiên cứu các loài sinh vật, thường xuyên đi về giữa hai nước Trung Quốc và Mỹ, cha là kỹ sư cơ khí cho một cơ quan nhà nước. Nhà cửa, tiền bạc, xe đều không thiếu. Thái độ của nhà trai cũng hết sức thành khẩn, vô cùng chân thành, chỉ là tuổi hơi lớn một chút, tuổi chừng ba mươi lăm. Nghe nói đã ba mươi lăm tuổi nhưng anh ta chưa từng cùng người nào chính thức nói chuyện yêu đương, lúc nào cũng viện cớ nghiên cứu bận rộn, thi cử, muốn học cao hơn nữa.

Tuổi tác không phải là vấn đề, trình không phải là khoảng cách. Đối với mẹ cô mà nói, chỉ cần là đàn ông, không phải lão già bốn năm mươi tuổi, hay là người đã kết hôn hai lần, đều phù hợp với người ‘thiếu nữ lớn tuổi’ gần ba mươi vẫn chưa lập gia đình như cô.

Thôi phu nhân nói: “Tôi sẽ giới thiệu sơ lược lại một chút.” Theo lời giới thiệu của Thôi phu nhân, Thị Y Thần cuối cùng cũng hiểu ra. Biết những người ngồi trên bàn này là ai. Người đàn ông trung niên ngồi ở giữa chính là đối tượng xem mắt lần này Vương Kế Trạch. Bà cụ bảy tám mươi tuổi ngồi bên phải Vương Kế Trạch chính là bà nội của anh ta, ông chú ngồi đối diện chính là cha anh ta, ông cụ còn lại chính là ông nội của anh ta.

Trong lòng cô thầm thở dài, lần đầu tiên trong đời cô bắt gặp cả gia đình cùng đi xem mắt, “đội hình” này đúng thật là hoành tráng.

Thôi phu nhân nói: “Vậy chúng ta nói thẳng vào vấn đề chính đi. Vậy xin hỏi tiểu thư thích làm đám cưới kiểu Trung Quốc hay kiểu Châu Âu?”

Thị Y Thần lập tức ngăn ra, cô tưởng bắt đầu sẽ nói chuyện về gia đình, vì thế cô nói: “Đều không quan trọng.” Tổ chức hôn lễ thế nào, đối với cô mà nói thật sự không quan trọng, nghi lễ kết hôn cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Ông cụ ngồi đối diện vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Sao không thể không quan trọng được! Mọi người trong nhà chúng tôi đều thích tổ chức hôn lễ kiểu Trung Quốc. Loại hôn lễ phổ biến hiện nay như tổ chức trong nhà thờ, hay tổ chức tiệc ngoài trời mấy lão già như chúng tôi thực sự không tiếp nhận được. Gia đình chúng tôi thờ Phật.

Khóe môi Thị Y Thần giật giật.

“Con gái, con thích nhẫn vàng hay nhẫn kim cương?” Lần này đến lượt bà cụ bảy tám mươi tuổi lên tiếng.

Thị Y Thần đang định một lần nữa nói ‘không quan trọng’, bà cụ đã nhanh chóng cướp lời cô, chậm rãi nói: “Con gái à, vàng có thể duy trì được giá trị lâu dài, nghe nói nhẫn kim cương phải ít nhất cái gì...cái gì...một carat trở lên mới có giá trị. Vẫn là nhẫn vàng tốt hơn, con nhìn xem ‘cửu thái điệp nhi biên’* trên tay của ta đây này, thật sự rất đẹp.” Bà cụ đưa tay phải đến trước mặt cô lắc lắc.

* Cửu thái điệp nhi biên: kiểu nhẫn hình lá hẹ, hay lá tỏi tây. Ở đây ý nói miếng vàng mỏng dính, có cũng như không.

Thị Y Thần nhìn chăm chú, trên ngón áp út bàn tay phải nhẫn nheo của bà cụ có đeo một chiếc nhẫn đẹp nhỏ, không có hoa văn gì, chỉ có một chiếc nhẫn cưới bé tẹo thế thôi. Thị Y Thần cười gượng hai tiếng, đối lòng nói: “Đoan trang, hoàn hảo, rất có đẳng cấp.” Hôm nay cô đã được mở rộng tầm mắt, hóa ra loại nhẫn cưới quê mùa cũ kĩ này gọi là “cửu thái điệp nhi biên.”

Bà cụ cực kì đắc ý.

6. Chương 6: Gia Đình Giàu Có (6)

Lần này đến lượt Thôi phu nhân lên tiếng, “Tôi nghe Lý Bình nói, gia đình cô, mẹ của cô, dì của cô đều muốn sau khi kết hôn thì hai vợ chồng vẫn ở lại nhà cô. Hơn nữa đứa nhỏ đầu tiên sinh ra, cho dù là trai hay gái đều phải mang họ Thị. Đối với điểm này, gia đình chúng tôi không thể chấp nhận được, gia đình cô trên dưới lớn nhỏ thật phức tạp, tốt nhất sau khi kết hôn vẫn là nên ở nhà chúng tôi. Đứa con đầu lòng chúng tôi vẫn hy vọng nó mang họ Vương, ngược lại đứa con thứ hai không thành vấn đề.”

“Đợi...đợi một chút...” Thị Y Thần bắt đầu có chút mơ hồ, nhìn Vương Kế Trạch “Tôi và anh hôm nay đến đây là đi xem mắt sao?” Cô nghĩ thế nào cũng không cảm thấy được đây là xem mắt, là cầu hôn đúng không?

Vương Kế Trạch nghiêm túc nói: “Đúng là xem mắt, không phải sao?”

“Tại sao tôi cứ cảm thấy hôm nay giống như ở đây đang bàn...chuyện kết hôn.”

Vương Kế Trạch nói: “Đúng vậy, mục đích của xem mắt là để làm gì? Không phải vì kết hôn sao? Mẹ tôi nói, tất cả những cuộc xem mắt không tiến đến hôn nhân, đều chỉ là trò đùa giỡn mà thôi.”

Good! Thôi phu nhân nói những lời này thật sự rất đúng, cô cũng cảm thấy vậy, nhưng mà...

“Nhưng mọi người bàn vấn đề này, có thấy hơi sớm quá không? Dù sao chúng ta chỉ mới là lần đầu tiên gặp mặt...” Cô nói một cách khéo léo. Thị Y Thần cảm thấy người ở gia đình này thật sự “không bình thường”. Tuy rằng cô đã xem mắt vô số người, cực phẩm gặp phải có thể chất đầy cả sọt. Nhưng mà kiểu xem mắt ‘trực tiếp’ thế này là lần đầu tiên gặp phải, bất tự* còn chưa biết, đã muốn bàn đến chuyện kết hôn, sinh con, thật giống như ngày mai đã là ngày làm lễ kết hôn vậy.

* Bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”. “Không sớm chút nào! Tôi năm nay đã ba mươi lăm tuổi rồi, nghe nói cô năm nay đã ba mươi rồi.”

Cô lập tức sửa lại: “Thật ngại quá, tôi năm nay hai mươi tám...” Rõ ràng cô còn trẻ trung, tràn đầy sức sống, vậy mà bị người khác hình dung giống như ‘bác gái’ già yếu không bằng. Có cần phải vậy không? Tháng sau cô mới hai mươi chín tuổi, cô thật sự chán ghét người khác nói cô ba mươi, thật giống như bị xem là già trước tuổi.

Vương Kế Trạch thả lỏng, nói: “Vậy thì ít hơn một chút, tóm lại chúng ta đều là người trưởng thành, không cần phải giống những người trẻ tuổi nói chuyện yêu đương nam nữ nữa. Chuyện chúng ta cần làm bây giờ, chính là nhanh chóng kết hôn sinh con. Bây giờ mang chuyện này ra bàn tính là được rồi, sau đó thì nói chuyện hôn lễ, sẽ không có gì vội vã cả. Sau khi kết hôn, tôi hi vọng cô có thể ở nhà, chuyên tâm là một bà chủ gia đình, trông coi và quản lý tất cả mọi chuyện trong nhà. Tôi không thích người phụ nữ của tôi trang điểm, trang điểm giống như dạng phụ nữ lẳng lơ. Lại càng không thích vợ mình ăn mặc hở hang. Cô mỗi ngày đều phải thức dậy trước sáu rưỡi chuẩn bị bữa ăn sáng cho cả nhà. Buổi trưa mười một giờ rưỡi phải làm xong cơm trưa. Buổi tối trước sáu giờ rưỡi phải làm xong cơm tối. Bà nội của tôi có bệnh tiểu đường, ông nội của tôi bị cường giáp*, mẹ của tôi dạ dày không tốt. Tất cả thức ăn phải cho ít muối, ít đường. Quần áo cả nhà phải giặt bằng tay, không được giặt bằng máy, phải sử dụng ít bột giặt...”

* Cường giáp là một hội chứng, có thể do nhiều bệnh khác nhau gây ra. Đa số trường hợp cường giáp là do bệnh Basedow gây ra (tên gọi khác là bệnh Graves).

Thị Y Thần nghe xong ngẩn người, đây không phải là đi xem mắt, mà là đi tìm bảo mẫu, cô cuối cùng cũng hiểu được vì sao người đàn ông này đã ba mươi lăm tuổi vẫn chưa bao giờ nói chuyện yêu đương. Người đàn ông này cơ bản không phải vì chuyên tâm làm nghiên cứu mà bỏ lỡ thời trai trẻ. Mà là do dồn nén quá nhiều suy nghĩ nên bị “đốt” đến hỏng rồi. Ai nói phụ nữ ba mươi tuổi không có tư cách nói chuyện yêu đương trai gái? Ai nói phụ nữ ba mươi tuổi nhất định phải sinh con?

Cô vừa nở nụ cười gượng gạo trào phúng, vừa kiên nhẫn ngồi nghe Vương Kế Trạch thao thao bất tuyệt một đồng phép tắc. Ban đầu cô thật sự sợ hãi. Một lúc sau, cô lại muốn nghe xem gia đình có nhiều ‘cực phẩm’ như thế này, rốt cuộc có thể đưa ra bao nhiêu... yêu cầu ‘cực phẩm’.

Ánh mắt của cô lơ đãng nhìn về phía khác, những vị khách xung quanh bắt đầu nhìn chăm chú về phía bàn của cô, dường như họ bị một bàn đầy ‘cực phẩm’ kéo nhau đến xem mắt này thu hút. Ngồi ở bàn bên cạnh là một đôi nam nữ trẻ tuổi, cô gái mặc váy màu xanh ngọc, cổ chữ V gợi cảm. Khi nghe đến yêu cầu của Vương Kế Trạch, không nhận được liền há miệng cười. Chàng trai mặc áo sơ mi đen kẻ sọc ngồi quay lưng về phía cô, không nhìn rõ nét mặt, trong tay cầm một đôi đũa kim loại không ngừng va chạm chén bát tạo ra âm thanh lanh lảnh, anh ta chỉ lẳng lặng ngồi ăn thức ăn.

7. Chương 7: Gia Đình Giàu Có (7)

Thật lâu sau đó, cô không còn kiên nhẫn được nữa, quyết định cắt ngang lời nói của Vương Kế Trạch, nói thẳng: “Vương tiên sinh, tôi nghĩ yêu cầu anh nếu mang đến tìm người ở thị trường môi giới lao động. Họ có thể làm anh hài lòng, ở đó có rất nhiều người có thể đáp ứng được tất cả điều kiện mà anh đưa ra.”

Thôi phu nhân vừa nghe xong liền cảm thấy không vui, cắt ngang lời của cô, nói: “Thị tiểu thư, cô nói như vậy là không đúng rồi. Cô nên suy nghĩ một chút về điều kiện của bản thân. Một đứa con gái đến ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa kết hôn thật sự là một chuyện rất đáng sợ. Đàn ông cho dù tuổi có lớn hơn nữa, chỉ cần điều kiện gia đình tốt là có thể tìm được vợ. Nhưng còn phụ nữ sẽ không giống vậy, sau ba mươi tuổi mà tìm kiếm, càng tìm kiếm càng gặp nhiều khó khăn. Nếu tiếp tục tìm, đến cuối cùng có thể sẽ chẳng

nhận được gì. Nghe nói Thị tiểu thư đến bây giờ vẫn còn là “xử nữ” thì phải, về điểm này chúng tôi cảm thấy rất hài lòng. Dù sao ở thời đại bây giờ, con gái vẫn còn giữ mình trong sạch thật sự không nhiều. Nếu không có điểm này, gia đình chúng tôi sẽ không cân nhắc đến cô.”

Lúc này, cô gái đang nghe lén ở bàn bên cạnh không cẩn thận phun ra hết ngụm nước trái cây trong miệng, vội vàng cầm khăn ăn lau chùi. Người đàn ông ngồi đối diện cũng ngừng động tác, cô ta vội vàng giải thích không ngừng: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Thị Y Thần rốt cuộc không thể nhịn được nữa, chỉ hận không thể mang tất cả thịt nướng trên bàn nhét vào miệng hai mẹ con gia đình này. Nhưng bởi vì là người có ăn học nên cô không ngừng nhắc nhở bản thân phải giữ bình tĩnh. Cô cong khóe môi tỏ ý khinh thường, gạt bỏ hết tất cả lễ phép, tươi cười nói: “Cám ơn câu nói cuối cùng của ‘phu nhân’, cuối cùng đã nói ra lời tận đáy lòng. Thật xin lỗi, tôi còn có việc phải đi trước, các vị từ từ dùng bữa.” Cô xách túi xách, không chút lễ độ đứng dậy.

Sắc mặt Thôi phu nhân trở nên khó coi, nhìn cô, lạnh lùng nói một câu: “Cái gì là tốt nghiệp đại học nổi tiếng ở Anh, từ trước đến nay đều chỉ tập trung vào thiết kế, thật không có giáo dục!”

“Thiết kế thì đã sao? Không có những người như chúng tôi, con mẹ nó các người không phải ‘khỏa thân’ rồi sao?!” Cơn tức giận của Thị Y Thần bùng nổ, liếc mắt nhìn cả nhà Thôi phu nhân một lượt, chuyện cô ghét nhất chính là có người coi thường nghề nghiệp của cô, cái bọn Bitch đạo đức giả*!

* Bitch: Chó (mình để nguyên văn)

Bà cụ ngồi bên cạnh lập tức kích động la hét, “Ồi! Không ngờ bây giờ con gái bên ngoài lợi hại đến vậy, sau này nếu về nhà, mấy lão già như bọn ta phải sống sao?”

“Thị tiểu thư, cô sao có thể ăn nói như vậy.” Sắc mặt Vương Kế Trạch trở nên khó coi, lập tức an ủi bà cụ, “Mẹ, bà nội mọi người cứ yên tâm, đứa con gái hung dữ thế này, con sẽ không thích. Con sẽ tìm một người khiến mọi người vừa lòng, con gái vào nhà là phải xuống bếp, quán xuyến việc nhà.”

Thị Y Thần trở mặt khinh bỉ, cười nhạo ra tiếng, quét mắt nhìn gia đình ‘cực phẩm’ của anh ta một lượt, khinh thường nói: “Lần sau Vương tiên sinh muốn đi xem mắt, tốt nhất nên đến nhờ người ở thị trường môi giới lao động, đừng quên mang theo ‘núm vú cao su’ và ‘yếm’ của anh theo Ha! Ha! Ha!”

Cuối cùng cô cũng có thể cười ra tiếng, bước nhanh ra khỏi khách sạn.

Ra khỏi khách sạn, nét mặt cô trở nên u ám, có chút buồn bực đi vào thang máy.

Cực phẩm năm nào cũng có, năm nay sao nhiều vậy? Cực phẩm đã gặp qua rồi, nhưng một nhà cực phẩm thì chưa bao giờ thấy qua! Nếu nói việc này cho Chu Kiều Na nghe, sợ là cô ấy sẽ cười đến đau bụng. Cô nhất định là đã làm trái ý trời nhiều rồi, nên hôm nay mới gặp báo ứng, mới có thể gặp được một gia đình cực phẩm. Lúc này trên bàn ăn họ lại mang chuyện cô là xử nữ ra để nói. Hai mươi chín thì đã sao? Ba mươi thì đã sao? Cho dù cô có già hơn nữa thì đã sao? Đáng về cô bây giờ cho dù có trở lại tuổi thanh xuân, giả làm sinh viên đại học cũng có thể được. Chỉ cần cô không nói ra, người thân của cô không nói ra, mẹ con nhà đó sao có thể biết được cô đã gần ba mươi? Dựa vào sắc đẹp của cô, bằng cấp, sự nghiệp, gia đình cho đến giờ đều làm người khác hài lòng, cô vẫn chưa có cảm giác hài lòng. Nhưng hôm nay, chuyện cô đã hai mươi chín rồi vẫn là xử nữ lại trở thành chuyện duy nhất khiến người khác cảm thấy hài lòng.

Thật sự là con mẹ nó ‘biến thái’! Cô không nhịn được trong lòng bất giác buông ra lời lẽ thô tục.

8. Chương 8: Gia Đình Giàu Có (8)

Cửa thang máy từ từ khép lại, đột nhiên một tiếng ‘ding’ vang lên, cửa thang máy lại từ từ mở ra. Lúc này, một giọng nữ phấn khích, kích động bên ngoài cửa thang máy truyền đến: “Thật buồn cười! Lúc này nhìn thấy buổi xem mắt của một đôi trai gái phía bàn bên cạnh thật là cười chết em! Cô gái kia đã ba mươi tuổi,

lại còn là xử nữ. Nhưng gia đình người đàn ông kia vẫn cầu nhau quanh co cả buổi, từ đầu đến cuối đối với cô ấy chỉ hài lòng mỗi điểm này, nếu em là người con gái kia thì chắc đã sớm đập đầu vào tường.”

Cửa thang máy mở ra, Thị Y Thần liếc nhìn đôi trai gái bên ngoài thang máy, đúng là hai người lúc này ngồi bên cạnh.

Cô gái kia vừa trông thấy cô, lập tức ngậm miệng, kéo cánh tay người đàn ông che cho mình rồi lùi về sau.

Thị Y Thần trừng mắt liếc cô ta, không hề lễ độ nói: “Đồ nhiều chuyện, nơi công cộng nói chuyện nhỏ một chút, đừng làm ra chuyện không tự trọng như vậy!”

“Cô nói ai nhiều chuyện? Ai không tự trọng đâu?” Cô gái gương mặt biến sắc thét mấy tiếng chói tai.

“Ai nói tiếp người đó không có tự trọng!” Cơn bức tức của cô đang tích tụ lại. Có lẽ một lúc nữa sẽ bùng phát. Thị Y Thần hung hăng trừng mắt với người con gái kia, sự tức giận trong ánh mắt giống như đang cảnh cáo cô ta: dám bước vào thang máy, chị đây sẽ đá một cước cho cô bay ra!

Cô không chút nể nang ấn mạnh nút thang máy.

Bên ngoài thang máy, tiếng thét chói tai của cô gái kia vọng lại.

Trong nháy mắt, lúc cửa thang máy chuẩn bị khép lại, một cánh tay đàn ông nhanh chóng chặn ngay trước cửa thang máy, cửa thang máy một lần nữa mở ra.

Thị Y Thần tức giận trừng mắt với người đàn ông cao lớn đang đứng chắn trước cửa thang máy, áo sơ mi màu đen kẻ sọc kiểu dáng đẹp mắt, phối hợp với quần tây làm nổi bật dáng người hoàn mỹ.

Người đàn ông đứng đối diện cô, có đôi mắt đen láy, thâm sâu khó lường, khuôn mặt hoàn mỹ khiến bất kỳ người con gái nào cũng đều mê mẩn. Bất kỳ người đàn ông nào cũng cảm thấy ghen tị, ngũ quan cân đối lộ có chút lạnh lùng mà anh tuấn trông giống như tượng điêu khắc, mày rậm, mũi thẳng, môi mỏng. Tất cả đều tạo nên cá tính và tao nhã. Nhất là đôi mắt biết hút hồn người khác, đẹp đẽ, mê người. Nhưng trong mắt của cô, đây là đôi mắt bị mù, nên mới có thể nhìn trúng bà cô om sòm, nhiều chuyện kia.

Người đàn ông nhìn thấy cô, quay lưng về phía người con gái ở phía sau, cất giọng lạnh lùng ra lệnh: “Cô đi thang máy bên cạnh.”

“Thần...” Cô gái mặc bộ váy màu xanh ngọc dường như không thể tin được hét lên đầy oán giận.

Thị Y Thần cảm thấy có chút bất ngờ, chột mi nhìn anh ta. Người đàn ông chăm chú nhìn cô, không để ý đến cô bạn gái đang hét chói tai, đi thẳng vào thang máy, đưa tay ấn nút thang máy đóng lại. Bên ngoài thang máy, cô gái mặc váy màu xanh ngọc tỏ vẻ không cam tâm, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng đó, không dám cãi lại.

Cửa thang máy khép lại, từ từ đi xuống, không gian bên trong lớn như thế, đột nhiên chỉ còn mỗi Thị Y Thần và người đàn ông quái lạ vừa bỏ rơi bạn gái ngoài kia.

Thị Y Thần nhìn sau lưng anh ta, trán của cô chỉ cao ngang vai anh. Thân hình cao lớn của anh đối lập hoàn toàn với không gian nhỏ bé này làm cô có cảm giác đang chịu một áp lực vô hình. Trong đầu cô cứ quanh đi quẩn lại bốn chữ “đại nghĩa diệt thân”. Có lẽ người đàn ông này cũng không quen nhìn thấy hành vi lảm nhảm của bạn gái mình, đối lại là người khác đang trong thời kì yêu đương cuồng nhiệt chưa chắc đã làm được. Trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy có một tia ấm áp, một chút cảm kích.

“Ding” một tiếng, thang máy đã đến bãi đỗ xe dưới tầng ngầm, cửa từ từ mở ra.

Cô vỗ đầu một cái, vừa rồi vì quá tức giận..., đã quên ấn nút thang máy, cô muốn đến lầu một, không phải bãi đỗ xe dưới tầng ngầm. Thị Y Thần với tay ấn nút thang máy lên lầu một, lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện “bóng ma” cao lớn đó hiện tại còn ở đây.

Cửa thang máy mở ra, người đàn ông kì lạ đó vẫn không có ý định bước ra ngoài, vẫn đứng ở chắn ngay cửa thang máy không nhúc nhích.

Cô đang cảm thấy khó hiểu, người đàn ông đó đột nhiên quay đầu lại nhìn chằm chằm vào cô, quét từ trên xuống dưới, giống như tia X quang, đem cô từ trên xuống dưới quét qua một lượt.

Cửa thang máy lại một lần nữa mở ra, khoe môi anh ta như có chút khiêu khích, như cười như không, sau đó quay đầu lại, bước nhanh ra khỏi thang máy.

Thị Y Thần đứng yên trong thang máy, hóa đá trong phút chốc.

Ngay lập tức, cảm giác phần nộ cùng nhục nhã từ bụng trào lên đến não. Cô khẳng định, người đàn ông vừa rồi có ý nhạo báng cô, anh ta rõ ràng muốn chế giễu cô đến năm ba mươi vẫn còn phải nhờ người mai mối...”

Lúc đầu, trong lòng cô còn thấy cảm kích, nghĩ anh ta là người tốt, đại nghĩa diệt thân, đem cô bạn gái ôm sòm, nhiều chuyện bỏ ngoài thang máy, kết quả... Kết quả là người đàn ông này lại dùng phương pháp khác để nhục nhã cô. Loại nhục nhã trong im lặng thế này so với cái miệng ba hoa kia càng làm cô cảm thấy bức tức.

Cô cuối cùng đến thế giới này vì cái gì? Ra đường vứt bỏ trình tiết được ca tụng, đặt trình tiết lên bàn thờ thờ phụng thì lại bị người cười?!

Shit! Chắc là cô hôm nay ra đường quên xem ngày rồi.

9. Chương 9: Dị Dàng (1)

Đi xem mắt gặp phải gia đình cực phẩm, trước mặt mọi người lại bị vạch trần chuyện riêng tư. Liên tiếp bị chế nhạo, liên tiếp gặp phải những chuyện làm cho cô cảm thấy bức bối, cô phải đi xả stress mới được.

Thị Y Thần lấy di động ra, gọi cho Chu Kiều Na. Chu Kiều Na nghe được tin này, suýt chút nữa là cười khàn cả giọng, hy vọng nhanh chóng có thể nhìn thấy dáng vẻ của cô lúc này. Vì thế hai người hẹn gặp nhau ở quán bar K.O.

K.O nằm ở đường Trung Sơn sầm uất, tuy rằng bây giờ không phải giờ cao điểm hay tan tầm, nhưng giao thông trên đường vẫn ùn tắc nghiêm trọng. Thị Y Thần đau khổ nhìn chiếc taxi đang nhích từng chút một chầm chậm trên đường.

K.O đúng là quán bar có phong cách độc đáo, không giống mấy quán bar tầm thường khác hay xảy ra tranh chấp, xô xát lẫn nhau. Tuy rằng đèn ở đây cũng mờ ảo như những nơi khác, nhưng lại có một góc ánh đèn sáng đến chói mắt. Ở đó DJ và các nghệ sĩ trẻ có thể thỏa sức thể hiện và thưởng thức những giai điệu. Bài hát họ chọn không phải loại âm nhạc nặng nề ảm ỉ. Ngoại trừ lúc diễn ra những trận đấu quyền hoàng hay arcade game* âm nhạc hăng hái hơn một chút để trợ hứng, thì phần lớn vẫn là những giai điệu êm dịu, nhẹ nhàng, những ca khúc nước ngoài sâu lắng, động lòng người.

* - Arcade game: Trò chơi arcade (tiếng Anh: Arcade game) là một dạng trò chơi được chơi trên một loại máy giải trí sử dụng bằng đồng xu, loại máy này thường được lắp đặt ở những địa điểm kinh doanh công cộng, ví dụ như quán ăn, quán bar, và đặc biệt là tại những trung tâm giải trí game.

Thời kỳ đỉnh cao của trò chơi arcade là vào cuối thập niên 1970 tới thập niên 1980. Mặc dù trò chơi arcade vẫn khá phổ biến trong thập niên 1990, danh tiếng của loại game này đã liên tục sụt giảm ở phương Tây khi các máy game console chuyển từ dạng 2D sang 3D. Mặc dù vậy thì trò chơi arcade hiện vẫn phổ biến ở châu Á. Các trò chơi arcade còn được gọi là trò chơi điện tử

- Quyền Hoàng: The King of Fighters (• • • Za Kingu obu Faitāzu), viết tắt là KOF, là loạt trò chơi đối kháng của hãng SNK Playmore. Ban đầu trò chơi được phát triển cho phần cứng Neo Geo MVS của SNK, phần cứng hiện tại của loạt trò chơi là Taito Type X2. Các phiên bản arcade và trò chơi The King of Fighters đầu tiên đã được phát triển trên một số hệ máy cầm tay.

Âm nhạc vừa êm dịu, vừa sôi động, xen kẽ lẫn nhau. Những vị khách đến đây ngược lại lại thích điểm khác biệt ở nơi này, yên tĩnh và thoải mái. Họ thích tụ họp bạn bè, uống chút rượu, nói chuyện trên trời dưới đất, tâm sự thêm hiểu biết và gia tăng tình cảm với nhau.

“Người đẹp, người đẹp, ở đây!” một cô gái trẻ khuôn mặt xinh xắn lại vui vẻ, ăn mặc gợi cảm ngoắc ngoắc cánh tay, ở phía lối vào sàn nhảy cách đó không xa Thị Y Thần vẫy vẫy tay đáp lại.

Một tiếng “Người đẹp” này làm cho tất cả mọi người xung quanh đều quay lại nhìn Thị Y Thần. Trong phút chốc, Thị Y Thần kích động đến mức có suy nghĩ muốn bóp chết người đang làm loạn kia. Trong ánh đèn mờ mờ, cuối cùng cô cũng tìm được kẻ làm loạn Chu Kiều Na.

Thị Y Thần có thói quen gọi Chu Kiều Na là Chu Điện, bởi vì giữa “Điện hạ” và Kiều Na phát âm theo tiếng Hàn Quốc giống nhau. Từ lúc phim dài tập Hàn Quốc tràn vào trong nước giống như như gián ‘điên cuồng’ lấn sang, cô liền gọi Chu Kiều Na là “Chu Điện”. Mà Chu Kiều Na gọi cô là “Người đẹp”, bởi vì cô họ Thị, thông thường thị nữ theo hầu hạ điện hạ đều là người đẹp.

Thị Y Thần lẩn tránh ánh mắt thích thú đang đảo mắt tìm kiếm của người xung quanh, giẫm lên đôi giày cao gót tinh tế tạo nhả lướt qua bọn họ. Cô ngồi xuống phía đối diện Chu Kiều Na, dùng đôi mắt sáng đánh giá cô ấy một cách tỉ mỉ, cuối cùng dừng lại ở ‘con sóng lớn mãnh liệt’ trước ngực Chu Kiều Na, “Ồ là la, trông cậu kìa ‘sâu hun hút’ thế này, đến nổi Brahmaputra* cũng có thể chảy qua được.”

*Brahmaputra: là một trong những con sông lớn của châu Á chảy qua Tây Tạng, Ấn Độ, Bangladesh và đổ ra vịnh Bengal.

Sông Brahmaputra khởi nguồn ở Tây Tạng, hòa với sông Yarlung chảy qua phía nam Tây Tạng, nơi nó được gọi là Dihang và xẻ Himalayas ra thành các hẻm núi. Sau đó Brahmaputra chảy theo hướng tây nam qua Thung lũng Assam và theo hướng nam qua Bangladesh với tên gọi Jamuna. Ở đó, nó nhập vào sông Hằng để tạo thành một đồng bằng châu thổ rộng lớn. Sông này dài khoảng 2.900 km, là một nguồn thủy lợi và giao thông quan trọng.

Chu Kiều Na cố gắng dùng khuôn ngực xinh đẹp hướng đến Thị Y Thần khiêu khích, mặt mày hớn hở nói: “Thế nào? Hâm mộ sao, ghen tị hay là oán hận?”

“Nghe qua bốn chữ này chưa?” Thị Y Thần chăm chú nhìn đường cong trên người Chu Kiều Na, cong khoe miệng: “Ngực to không nào.”

Chu Kiều Na véo cô một cái, hăng giọng: “Người đẹp, rõ ràng là hâm mộ, ghen tị cùng oán giận, lại còn vệt chết vẫn mạnh miệng không chịu thừa nhận. Đầu giống như cậu ‘có cửa’ lại giấu giếm, thật là lằng lằng. Đến nơi thế này, cậu còn che kín đến vậy, thật sự phục cậu. Vừa nói, vừa dùng tay kéo áo của cô một chút.

Thị Y Thần trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh tươi mát, bất kể từ cổ áo, cổ tay áo cũng đừng mong nghĩ sẽ nhìn thấy được một chút gì bên trong. Phóng tầm mắt nhìn xung quanh, trong quán bar chỉ cần là nữ, họ đều mang cảnh đẹp cùng đường cong gợi cảm của mình phô bày không sót một chút. Chu Kiều Na mặc một bộ âu phục màu đỏ hở vai, bờ vai mịn màng, chắc nịch dưới ánh đèn màu cam cực kỳ gợi cảm, kết hợp với mái tóc xoắn lại càng nóng bỏng hơn. Xem ra Chu Kiều Na cho dù đã nhận giấy đăng ký kết hôn rồi, nhưng một khi đến quán bar càng không thể bỏ qua cơ hội khoe dáng người gợi cảm. Thị Y Thần thì ngược lại, toàn bộ từ trên xuống dưới, đường cong xinh đẹp duy nhất có thể để lộ ra chính là phần dưới đang được chiếc váy đen ôm sát. Nhưng điều đáng sợ nhất chính là phần dưới của chiếc váy này dài quá đầu gối.

“Tiểu thư à, mình nói cậu dù sao đi nữa đến club cũng nên mặc váy ngắn hở đùi một chút.” Chu Kiều Na lấy tay nâng trán.

Thị Y Thần giơ ngón tay cái lên, nói: “Con gái đã kết hôn quả là có khác, vừa phóng khoáng lại còn chịu chơi! Chị đây thật sự phải xem lại xem có nên phân rõ ranh giới với loại con gái đã kết hôn như cậu hay không.”

10. Chương 10: Dịu Dàng (2)

“Cậu đi chết đi!” Cái gì mà gái đã kết hôn, chị đây rõ ràng vẫn ở tuổi ‘thanh xuân’. Chu Kiều Na vừa phản bác, vừa lấy hộp trang điểm trong túi xách đưa cho Thị Y Thần, “ Bên ngoài không ổn thì không hay cho lắm, còn bên trong muốn làm gì thì làm.”

* Nguyên văn: ‘ ni qu shi’ có nghĩa là cậu đi ‘giải quyết’ đi phát âm giống ni qu si: cậu đi chết đi.

Thị Y Thần cầm lấy hộp trang điểm, lấy cây bút kẻ mắt ra, nhìn vào gương, trang điểm một cách cẩn thận. Dùng cây bút kẻ tô tô vẽ vẽ, đôi lông mi dài cong vút chóp chóp, màu son trang nhả làm bờ môi trở nên đỏ mọng quyến rũ. Sau khi trang điểm xong thật hoàn mỹ, Thị Y Thần lập tức thay đổi thành một con người khác.

“Bây giờ nhìn mới giống con gái.” Chu Kiều Na cảm thấy hài lòng khen cô vài tiếng.

Thị Y Thần mím môi không trả lời, vẫy tay gọi phục vụ, chọn một ly Blueberry Tea nhỏ.

Chu Kiều Na kinh ngạc: “Lại đây! Lại điên như trước kia rồi, cùng lắm cậu chỉ uống được Margaret, hôm nay sao lại đổi Blueberry Tea? Xem ra lần này cậu bị đả kích không nhỏ.”

Blueberry Tea là loại rượu vang mạnh nhất còn được gọi là ‘rượu thất thân’, hương thơm ngọt ngào, ấm áp, nhưng sau khi uống một ly, sẽ bị say mà sinh ra ảo giác, trong mắt sẽ chỉ còn lại cảnh ăn chơi trụy lạc.

Thị Y Thần gỡ gỡ tóc, bất đắc dĩ nói: “Không còn cách nào khác, năm nay người bị bệnh thần kinh nhiều lắm, trái đất thật sự không an toàn, chị em nên suy nghĩ lại xem có nên quên nơi này đi, sau đó trở về sao Hỏa sống hay không.”

Chu Kiều Na bật cười ha ha, sau đó âm thanh càng ngày càng lớn, cuối cùng ôm bụng ngã vào lưng ghế, thân thể không ngừng run rẩy.

Thị Y Thần thấy vậy, phát cáu: “Có thể đừng cười được không? Chuyện này có vui vẻ đến mức phải cười đến như vậy không?”

Chu Kiều Na ra sức gật đầu: “Nếu không cười vui vẻ, anh đẹp trai trong thang máy đâu có ‘hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh’* đúng không? Thật ra anh ta muốn cười, nhưng vì anh ta đùa giỡn quá mức mang bạn gái đuổi ra khỏi thang máy rồi nên mới cảm thấy ngại không dám cười thôi, cho nên chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng. Còn tớ đây không cần phải chịu đựng. Ha ha ha...”

* Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh: trích trong bài ‘Trường hận ca’ của nhà thơ Bạch Cư Dị. Nguyên câu là: “hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc”, câu này muốn hình dung nhan sắc Dương Quý Phi đoạn trang xinh đẹp, hoa nhường nguyệt thẹn. Ý của Chu Kiều Na là muốn đùa ghẹo Thị Y Thần.

Một câu này liền đâm trúng tử huyệt Thị Y Thần.

“Nè mã*, cười đi cười đi, cứ ở đó mà cười thỏa thích đi.” Cô dùng ánh mắt trắng dã của mình liếc Chu Kiều Na một cái, sau đó cầm ly rượu bên cạnh trút một hơi.

* Đồng âm với ‘Ni ma’ nghĩa là mẹ nó.

Cuối cùng Chu Kiều Na cũng cười đủ, lau nước tràn ra nơi khóe mắt, cố nhịn cười vì ‘xúc động’, trêu ghẹo nói: “Mình nói với cậu, làm thế nào mà đến bây giờ cậu vẫn còn là xử nữ? Cậu rõ ràng đến bây giờ vẫn còn là xử nữ? Tại sao đến bây giờ tớ mới biết là cậu vẫn còn là xử nữ? Mẹ kiếp chuyện này thật sự là phản khoa học! Ha ha ha...”

Chu Kiều Na bên trái “xử nữ” bên phải “xử nữ”, thật không sợ bị lú lờ.

Nhìn thấy bộ mặt xem thường của Chu Kiều Na, Thị Y Thần có chút buồn bực, không chịu được đáp trả: “Xử nữ thì thế nào? Xử nữ thì phạm pháp sao?”

Chu Kiều Na liếc mắt nhìn Thị Y Thần, nói: “Xử nữ không phạm pháp, nhưng con gái ba mươi vẫn còn là xử nữ, vậy mà không biết thế nào là dụng ý châm biếm của thi nhân là thế nào, hay là cậu không biết xấu hổ?”

“Hai mươi chín tuổi kém một tháng.” Thị Y Thần gõ nhẹ ngón tay xuống bàn nhấn mạnh.

“Hừ!” Chu Kiều Na hừ lạnh một tiếng, “Phụ nữ luôn luôn không chịu thừa nhận tuổi thật của mình.”

Thị Y Thần thả lỏng, tỏ vẻ mặc kệ người khác nói thế nào, cô vẫn mặt dày mày dạn nhận mình chưa đến ba mươi tuổi.

Lúc này phục vụ bưng Blueberry Tea đến, cô cầm lấy ly rượu, Thị Y Thần đưa chai rượu huých Chu Kiều Na một cái, đưa một ly rượu đến trước mặt cô ấy, sau đó cầm ly còn lại một hơi uống cạn.

“Quay lại vấn đề, cậu và Dương sư huynh yêu nhau hơn hai năm, ngoại trừ ôm hôn, cũng không có chút tiến triển nào, cậu và anh ta sau bao khó khăn, trắc trở cuối cùng chỉ dừng lại ở mức bạn bè thôi sao?” Chu Kiều Na vừa nói xong, sắc mặt Thị Y Thần liền thay đổi.

11. Chương 11: Dị Dàng (3)

Lời vừa nói ra, Chu Kiều Na lập tức cảm thấy hối hận, thật sự kích động đến mức muốn tát bản thân mấy cái. Cô tự nhắc nhở bản thân đừng bao giờ nhắc đến ba chữ “Cao Minh Dương” trước mặt Thị Y Thần. Nhưng vừa uống vào mấy ly rượu, cô lại không thể ngăn được cái miệng của mình. Chu Kiều Na cầm chai rượu lên, tự phạt mình một chai. Bỏ chai rượu xuống, cô càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, liền nghiêm túc nói: “Mặc dù tớ biết cậu và Cao Minh Dương đã chia tay lâu rồi, nhưng mà tớ vẫn không biết được giữa cậu và anh ta đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì là chị em nên tớ mới hứa với cậu không nhắc đến chuyện này. Nhưng chuyện này đã xảy ra cách đây nửa năm, là chị em với nhau, cậu vẫn không muốn nói cho tớ biết nguyên nhân cuối cùng tại sao mọi chuyện lại trở thành như vậy? Cậu có còn coi tớ là chị em không?”

Buổi tối ngày nào đó của năm trước, Thị Y Thần tự dưng kéo cô đến quán bar uống rượu. Sau đó, uống say đến không biết trời đất là gì, vừa khóc vừa nói với cô, cô ấy và Cao Minh Dương đã chia tay. Thị Y Thần xin cô đừng hỏi gì cả, cô thật sự không hỏi đến, cũng chỉ còn cách uống rượu cùng cô ấy. Chuyện này đã trở thành quá khứ gần nửa năm rồi, nhắc lại chuyện cũ, Chu Kiều Na cho rằng nha đầu chết tiệt này đã không còn nghĩ đến chuyện đó nữa. Nhưng về mặt Thị Y Thần đã nói cho cô biết, sự việc không phải đơn giản như vậy.

Chu Kiều Na không hề nể nang dùng ngón tay nâng cằm Thị Y Thần, không cho cô né tránh: “Về mặt của cậu rõ ràng là đang rất khó chịu, rốt cuộc nửa năm trước đã xảy ra chuyện gì? Không thể nói cho tớ biết một chút được sao?”

Thị Y Thần im lặng một lúc, cầm chai rượu đầy trước mặt lên, uống hết vào bụng, sau đó há miệng cười thật to, giả vờ thoải mái nói: “Thật ra cũng không có gì, tớ vẫn còn nhớ năm trước cùng anh ấy đi xem phim, sau khi xem phim xong phát hiện anh ta đã để mắt tới người con gái khác.” Cô nhếch khóe miệng, cười khỏ.

Chu Kiều Na vừa nghe xong, tức giận lại không thể phát tiết, giọng nói cao hần lên, “Có tớ đây! Là ai không biết xấu hổ như vậy? Chị đây thay cậu đánh nó!”

Thị Y Thần không nói lời nào, chỉ cười khỏ, cố gắng cầm chai rượu trên bàn ngửa mặt lên mà uống: “Cậu đánh nó, không bằng trực tiếp đánh tớ còn hơn.” Giọng nói tràn ngập tự giễu.

“Chẳng lẽ lại là con em họ ‘đói khát’ của cậu...”

Thị Y Thần nhìn chằm chằm vào chai rượu trống không, không nói lời nào.

Chu Kiều Na nhìn thấy vẻ mặt này của cô, không cần hỏi nữa, chắc chắn là vậy rồi. Cô nắm chặt tay, mấy khớp xương kêu răng rắc, phần nộ nói: “Tớ chịu đựng đủ rồi! Đúng thật lại là nó! Nó có ý định sống chết ‘không đội trời chung’ với cậu thật sao, chỉ cần cậu tìm được người đàn ông nào, nó cũng sẽ tìm cách cướp lấy. Nó thật sự bị bệnh rồi, hay là như thế nào?”

Nhắc đến cô em họ Thị Y Vân của Thị Y Thần, hai người không biết nên nói cái gì mới là tốt. Có lẽ trên đời này thật sự có nhiều đứa con gái là ‘cực phẩm’, nhưng chỉ là chưa thấy qua đứa con gái nào ‘cực phẩm’ đến như vậy. Từ lúc tốt nghiệp trung học năm đó, Thị Y Thần có chuyện xích mích ‘đắc tội’ với đứa em họ kì quái này, chỉ cần Thị Y Thần để ý đến học sinh nam nào hay là người đàn ông nào một chút, kết quả cuối cùng học sinh nam và người đàn ông đó sẽ trở thành bạn trai của đứa em họ kì quái kia.

Dần dần, Thị Y Thần quen với việc bị cướp đoạt như thế. Loại cướp đoạt này giống như lời nguyện vậy, lời nguyện cứ đeo bám theo cô suốt mười mấy năm. Đơn giản, cho đến bây giờ cô vẫn chưa tìm được bạn trai, thật sự là uống phí nhiều năm sống trên đời. Khó khăn lắm, mấy năm trước vào dịp họp lớp mới có dịp gặp lại được người bạn học chung trung học, đã nhiều năm không gặp là Cao Minh Dương. Hồi còn học phổ thông, Dương sư huynh là một người không được nổi bật lắm, vừa không được cao lại hơi gầy, lại vừa hay ngại ngùng xấu hổ, trông rất tầm thường. Bây giờ gặp lại trông thật cao, da trắng, có công việc ổn định thu nhập cao, lại dịu dàng, biết chăm sóc người khác, không keo kiệt, bủn xỉn. Thị Y Thần sống uống phí nhiều năm như vậy, tâm hồn đã gần như khô cạn, lần này gặp Cao Minh Dương giống như được nước tiên trong tịnh bình của Quan Thế Âm Bồ Tát tưới lên.

Điều đáng sợ chính là, lời nguyện vẫn còn linh nghiệm, sau khi đi xem phim, Dương sư huynh lại trở thành EX* của cô. Sự việc năm đó, thật sự là cô đã mắc nợ cô ta sao...

* EX: Người yêu cũ

Thị Y Thần buồn bực buộc lại tóc, nói với Chu Kiều Na: “Biết tại sao gần nửa năm nay tớ không nói cho cậu biết không? Tớ sợ cậu sẽ thật sự đi đánh nó.”

Chu Kiều Na nói: “Cậu thật vô dụng! Đã bị nó cướp bao nhiêu là đàn ông rồi? Nó có thể cướp đàn ông của cậu, sao cậu không đi cướp lại, cướp về rồi ném đi? Đã nói với cậu không biết bao nhiêu lần rồi, đối phó với loại người không biết xấu hổ này, phải dùng thủ đoạn, phải mặt dày hơn nó. Nếu cậu cứ giống như người vô dụng thế này, cả đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện tìm được đàn ông, thật là một đứa ngu ngốc, vô dụng.”

“Chị đây dù có hơi khiếm khuyết một chút nhưng không phải là đồ vô dụng bỏ đi!” Thị Y Thần không thừa nhận.

“Cậu chính là đến chết vẫn còn mạnh miệng.”

“Được rồi, chuyện cũ dù sao cũng đã qua nửa năm rồi, tớ bây giờ cũng không sao. Chỉ là giống như một người bị bệnh thần kinh thường xuyên tái phát thôi, có đôi lúc tớ cảm thấy như mình thật sự bị bệnh thần kinh, nếu không tại sao lại yếu đuối đến vậy?” Thị Y Thần cầm chai rượu huých Chu Kiều Na một cái, đưa đến trước mặt cô: “Thị nữ xin điện hạ nén đau thương!”

Tuy rằng miệng nói không sao cả, nhưng trong lòng cô lại cười khổ. Sự việc đã qua nửa năm rồi, nếu thật sự chuyện cũ chưa chấm dứt, sẽ còn tiếp tục đến hiện tại, sợ dĩ cô không dám nhắc đến chuyện này, là vì sợ tình hình nóng nảy của Chu Kiều Na, cô ấy sẽ thật sự tìm đến nhà đánh cho Cao Minh Dương và Thị Y Vân một trận.

“Thật sự bị cậu làm cho tức chết mà.” tuy rằng Chu Kiều Na ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng cũng cảm thấy xót xa thay cho cô bạn thân, ai có một cô em họ biến thái đến vậy thật sự là bất hạnh.

12. Chương 12: Dịu Dàng (4)

Thường thì những người sống trầm lặng trong lòng họ luôn luôn mong chờ tìm được một cuộc gặp gỡ thật đẹp. Mặc dù trong thực tế chả mấy ai được như vậy, chỉ cần miệng nói thích, mắt thấy thích đã là tốt rồi.

Xét về dáng vẻ bề ngoài, Thị Y Thần và Chu Kiều Na đều trên mức trung bình. Chu Kiều Na càng lớn càng xinh đẹp, trên người từ trên xuống dưới không chỗ nào là không tỏa ra nét quyến rũ mê người. Còn

Thị Y Thần thì ngũ quan cân đối, so với cô bạn, diện mạo của cô lại tỏa ra khí thế bức người. Thị Y Thần thường nói, nếu cô là đàn ông, nhất định sẽ đẹp trai đến mức ‘thiên hạ không có đối thủ’.

Thường nếu có đàn ông đến gần, nhất là loại người đàn ông xấu xí, khi gặp phải tình huống thế này, Thị Y Thần sẽ ôm Chu Kiều Na, bốn mắt nhìn nhau quyến luyến, môi lại không rời, làm cho người đàn ông đó phải sờn gai ốc biết khó mà chủ động rút lui.

Hai người lúc nào cũng thì thầm với nhau, lúc nào cũng đi khắp nơi ‘càn quét’ những ‘món hàng’ tốt, lúc thì cười ha ha, buồn thì cùng mím môi, vui vẻ thì không bao giờ thiếu phần người còn lại.

“Oa, tớ vừa phát hiện được ‘một món hàng tốt’. Người ngồi trong góc, bàn thứ nhất gần bệ cửa sổ.” Chu Kiều Na đột nhiên thấp giọng, đôi mắt đen láy bất chợt lóe sáng, “Không đúng, là hai người mới phải. Thật sự thật rất đẹp trai, ôi trái tim nhỏ bé của chị đây cứ đập thình thịch liên hồi. Chỉ nhìn thôi mà nó đã đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài rồi.”

Chu Kiều Na vụng về bắt chước* dáng vẻ Tây Thi, làm cho Thị Y Thần bó tay với cô bạn.

* Nguyên văn: Bổng Tâm: Tương truyền mỹ nhân Tây Thi thời xuân thu có bệnh tim, hay bị tái phát vì đau mà hay cau mày. Hàng xóm thấy dáng vẻ này của Tây Thi rất đẹp nên cũng học theo cau mày, nhưng càng cau mày lại càng xấu. Người sau dùng hai chữ này để chỉ cách bắt chước theo một cách vụng về.

“Cậu quá khoa trương rồi. Làm gì có nhiều người đẹp trai đến vậy chứ?” Trải qua không biết bao nhiêu lần khó khăn trắc trở, Thị Y Thần đối với đàn ông đã không còn cảm thấy có hứng thú nữa rồi. Nhưng Chu Kiều Na lại bày ra bộ dạng thèm đến nhỏ dãi, cô cũng cảm thấy hiếu kỳ. Rốt cuộc người đàn ông phải đẹp trai đến mức độ nào mà khiến bạn cô lại thèm khát đến vậy.

Phóng tầm mắt lướt qua mấy chỗ đông người, nhìn về phía góc khuất mờ mờ thiếu ánh sáng đó, mắt Thị Y Thần chớp chớp mấy cái, cuối cùng tập trung tầm mắt về phía bàn bên cạnh bệ cửa sổ ấy. Thị lực của cô không tốt lắm. Xa đến vậy, nếu cố gắng cô cũng có thể nhìn thấy. Hai người đàn ông ngồi đối mặt nhau, một người mặc áo sơ mi trắng, một người mặc áo đen. Giống như cô và Chu Kiều Na, họ vừa trò chuyện vừa uống rượu. Một đôi ‘hắc bạch vô thường’ thật đẹp! Từ góc nhìn của Thị Y Thần, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đang quay mặt về phía cô. Tuy rằng tầm nhìn không rõ lắm, nhưng có thể nhận ra anh ta là một người cực kỳ đẹp trai, khí chất phi phàm. Quả nhiên, cả đêm gặp một đồng đàn ông ‘nhìn chẳng ra làm sao’, cuối cùng cũng xuất hiện ‘hàng tốt’. Cô chỉ có thể nhìn được nửa khuôn mặt của người mặc áo đen, nhiều lắm cũng chỉ nhìn thấy chiếc mũi thẳng cùng với một bên cằm, nhìn cũng không đến nỗi nào. Cô chớp mắt một cái, cố gắng muốn nhìn rõ mặt người đàn ông mặc áo đen. Thế nhưng anh ta lại đột nhiên quay đầu về hướng cửa sổ, cởi áo khoác một cách tự nhiên. Để lộ hai cái cúc áo trên không cài, xắn tay áo lên, cánh tay lộ ra, da thịt trắng nõn đối lập hoàn toàn với quần áo đang mặc trên người. Trái lại, người đàn ông mặc áo trắng ngồi đối diện anh ta, quần áo gọn gàng, thậm chí ngay cả cravat cũng không tháo.

Người đàn ông đẹp trai mặc áo sơ mi trắng hình như đã gặp ở đâu đó rồi. Cô muốn nhớ lại, đầu óc lại trở nên hỗn loạn, không thể nào nhớ ra được.

Hai người này không chỉ nổi bật ở quán bar này thôi, nếu đi ra đường cũng thuộc dạng đẹp trai hiếm thấy. Sau một lúc quan sát thế này, Thị Y Thần đã trông thấy ba bốn người phụ nữ mon men tiếp cận. Nhưng mà không tới mười giây đã bị cự tuyệt hết, người cuối cùng ngay cả miệng cũng còn chưa kịp mở, đã bị từ chối thẳng.

“Ồ là la, người cuối cùng thật sự thảm hại.” Cô nhếch khóe miệng, tỏ vẻ đồng tình.

Chu Kiều Na cười nhẹ một tiếng: “Đó không phải là thảm hại, mà là ngu. Hai người đàn ông, hơn nữa hai người đàn ông đẹp trai ngồi trong quán bar lâu như vậy, bên cạnh không có phụ nữ, mọi người sẽ nghĩ họ thế nào?”

“Thế nào?” Thị Y Thần nhìn họ hết lần này đến lần khác, dáng vẻ như bị mê hoặc.

13. Chương 13: Dịu Dàng (5)

Chu Kiều Na thở dài: “Ngốc! Thế giới bên ngoài đã thay đổi tám trăm năm rồi, cứ tiếp tục như thế này, trai đẹp sớm muộn gì cũng sẽ giống khỉ long thôi, cậu nói xem hai người họ ai là công ai là thụ?”

Chỉ cần nhìn hai người đàn ông này đứng chung một chỗ, Chu Kiều Na sẽ cảm thấy hưng phấn đến điên cuồng, nói mãi, nói mãi không ngừng. Thị Y Thần thật sự không thể nào hiểu rõ người đã có giấy chứng nhận kết hôn này. Cô bạn làm sao có thể cả ngày cảm thấy có hứng thú đối với loại chuyện thế này, thật sự là không bình thường. Cô liền đưa hai tay lên bắt chéo, nói: “Dừng lại! Chị đây hiện tại đang buồn bực, hận không thể cầu trời cho người đàn ông nào lập tức rớt xuống trước mặt ngay bây giờ. Cậu đừng mơ mộng dùng Boy’s love để phá hủy ý chí của đại tiểu thư là tớ đây.”

Chu Kiều Na cười, nói: “Tháng sau cậu đã hai mươi chín tuổi rồi, nói cho chị biết cậu muốn món quà sinh nhật thế nào? Chị đây sẽ tặng cậu!”

“Quà sinh nhật? Thật tốt!” Thị Y Thần chớp chớp đôi mắt mơ màng do uống say đã trở nên mông lung, ngây ngô cười một tiếng, có lẽ đã bị chất cồn gây nhầm lẫn, cô lớn gan gọi hai tiếng “Đàn ông.”

Bảy phần say, ba phần tỉnh. Có lẽ cô nên sớm một chút đi tìm một người đàn ông, xong chuyện quên đi. Cho dù sau này không tìm được người đàn ông nào đi nữa, ít ra cũng sẽ biết được mùi vị đàn ông là thế nào. Không đến nỗi giống như xem mắt mấy ngày trước, bị người ta công khai chế giễu đã gần ba mươi tuổi vẫn còn là xử nữ.

“Có tương lai! Cậu cuối cùng cũng giác ngộ được rồi.” Chu Kiều Na vui vẻ vỗ vai cô.

Bị Chu Kiều Na vỗ vai hai cái, cô đột nhiên cảm thấy dạ dày rất khó chịu, đầu óc cũng đau nhức quay cuồng.

Lúc này, điện thoại Chu Kiều Na vang lên, là chồng cô ấy gọi, hồi thúc cô ấy nhanh về nhà.

Không thể nhận ra, bây giờ đã gần mười hai giờ rồi, bây giờ kết thúc họp mặt hội chị em được rồi.

Ngay lúc ra khỏi cửa, một người đàn ông say rượu đụng phải Thị Y Thần, cái va chạm này làm cho dạ dày của cô lập tức cuộn lên. Cô dừng bước, không kịp nói cho Chu Kiều Na biết, liền che miệng chạy vào nhà vệ sinh.

Đến nhà vệ sinh, cô quay về phía bồn cầu không ngừng nôn khan, mang mọi thứ đang cuộn lên trong dạ dày nôn ra hết, nhưng cố gắng một lúc cũng không nôn ra được. Ngồi nghỉ một lúc, cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cô mới từ từ đi đến cạnh bồn rửa tay, mở vòi nước, ra sức tát nước lạnh vào mặt, trong chớp mắt đầu óc đã lạnh đi.

Cô chống hai tay lên bồn rửa, đầu óc của cô như trở nên hỗn loạn, muốn đứng dậy cũng không đứng nổi. Đêm nay uống nhiều hơn một chút. Cô biết chất cồn đang từ từ ăn mòn đại não của cô, tuy nói say, nhưng đầu óc của cô vẫn còn một chút tỉnh táo. Giờ phút này, cho cô một cái giường là tốt nhất.

Thị Y Thần cúi đầu xuống, nhắm mắt lại, chống tay lên bồn rửa thiếp đi một lúc. Có người đi đến toilet, cô mới tỉnh lại. Cô cố gắng nói với bản thân, cho dù muốn ngủ, cũng phải rời khỏi nơi này. Cô không muốn ở lại nơi này rồi không biết chuyện gì xảy ra với mình, sau đó xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Tát một ít nước lên hai má cho mặt bớt nóng một chút, sau đó cô mới lảo đảo bước ra khỏi cửa nhà vệ sinh.

Phía hành lang có hai người đàn ông đang đứng, một đen một trắng, hình như đang cãi nhau, đứng chặn cả lối đi làm cho chẳng ai qua được. Đột nhiên người đàn ông mặc áo đen nói to: “Tớ vốn không muốn kết hôn.”

Người đàn ông mặc áo trắng nói: “Tình cảm có thể từ từ vun đắp.”

Người đàn ông mặc áo đen cười có vẻ xem thường, nói: “Tớ thà đi chăm sóc rau dưa của tớ còn hơn.”

Người đàn ông mặc áo trắng nhìn anh ta thật lâu, trầm mặc không nói gì.

Người đàn ông mặc áo đen thấy anh ta như vậy, lại một lần nữa vô tình, nói: “Thật xin lỗi, tớ mệt rồi, tớ phải về nghỉ ngơi.”

Người đàn ông mặc áo trắng giữ chặt anh ta lại, “Còn chưa nói xong, không được đi.”

Âm thanh cãi nhau của hai người đàn ông làm cho đầu óc Thị Y Thần ong ong cả lên.

“Làm phiền...” Cô đưa tay phải lên, muốn xin hai người họ dừng lại một chút cho cô đi qua. Kết quả, mới chỉ nói “Làm phiền”, ba chữ “Xin nhường đường” vẫn chưa kịp nói ra, người đàn ông mặc áo đen đã vung tay trái lên đánh mạnh vào mặt cô một cái.

“Ôi!” Cú đánh thật mạnh này làm đầu cô choáng váng, mắt trọng tâm, người đổ dồn về phía sau, chỉ nghe “răng rắc” một tiếng, gót giày bị gãy, cô bị tụt chân, ngã nhào trên mặt đất.

Lâm Uẩn Trạch và Lục Thần Hòa đang cãi nhau đến ‘long trời lở đất’, vì thế mới không để ý gì đến người xung quanh.

Thấy vậy, Lâm Uẩn Trạch vội vàng cúi xuống đỡ Thị Y Thần lên, “Thật xin lỗi, cô không sao chứ?”

Thị Y Thần bị chất cùn găm nhắm đến mức đầu óc mụ mị. Cô đưa một tay che mặt, một tay chống hông, ngồi dưới đất rên rỉ: “Đau quá...”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cô có muốn tôi đưa cô đến bệnh viện không?” Lâm Uẩn Trạch vừa xin lỗi, vừa đỡ cô dậy, “Để tôi đỡ cô đứng lên.”

Tuy còn chút văng đầu, nhưng cô cuối cùng cũng có phản ứng. Hai chân một cao một thấp cuối cùng cũng có thể đứng vững được. Cô cúi đầu nhìn giày của mình, gót giày bên phải bị gãy, chỉ còn một chiếc bình thường. Thị Y Thần khom lưng xuống, sử dụng bao nhiêu sức lực mới lấy được gót giày bị gãy ra. Cô nghiêng đầu, dùng đôi mắt lơ mơ của mình nhìn người đứng bên cạnh Lâm Uẩn Trạch, người đàn ông này đến cả dáng người cao thấp thế nào cô cũng không nhìn rõ. Dùng giọng nói khàn khàn chất vấn: “Vừa rồi là ai đánh tôi?”

“Không phải anh ta, là tôi. Vừa rồi là do tôi không chú ý mới đánh trúng cô, thật xin lỗi.” Người đàn ông mặc áo đen đang đứng trước mặt cô lên tiếng.

Thị Y Thần nhấc hông đứng dậy, ánh mắt say lơ đãng nhìn người vừa gây sự, chớp mắt nhìn gương mặt tuấn tú quen thuộc ngay trước mắt. Cô ngẩn ra, lại nhìn anh ta thêm 10s. Đối phương tiến lại lấy tay quơ qua quơ lại trước mặt cô, cô mới hoàn hồn lại.

Người khác không biết còn tưởng cô uống quá nhiều rượu, trở nên háo sắc, thật ra cô đang suy nghĩ tại sao nhìn người đàn ông này có vẻ rất quen mắt đến vậy? Á! Thì ra là người đàn ông ở thang máy trong nhà hàng Hàn Quốc đã liếc nhìn cô, cười nhạo cô, cái tên đàn ông thối tha âm thầm chế giễu cô vẫn là xử nữ! Một buổi tối gặp anh ta liên tiếp hai lần, đúng thật là quái lạ.

“Thì ra là tên xấu xa này! Tên Bối Bối Sơn* chết tiệt...” Cô chửi bằng giọng khàn khàn mang theo sự khinh thường, tức giận cùng chán ghét. Nhưng do tác dụng của cồn, làm cho giọng nói của cô trở nên yếu ớt, âm cuối kéo thật dài giống như đang làm nũng.* Bối Bối Sơn: Cách gọi nhau thân mật của những người đồng tính.

Lục Thần Hòa đứng đó như tượng, môi mím lại thành một đường, đôi mắt xinh đẹp chỉ thiếu chút nữa là có thể tóe ra lửa dim chết cô.

“Bối Bối Sơn?!” Lâm Uẩn Trạch trừng mắt, liếc nhìn Lục Thần Hòa cất giọng kinh ngạc như không thể tin được, “Cậu quen cô ấy sao?”

“Có quỷ mới biết!” Thị Y Thần trang điểm đậm đến vậy, Lục Thần Hòa cũng không nhận ra cô, không thể nào liên tưởng cô hiện tại với người con gái trong thang máy.

Hận cũ lại kết thêm oán mới!

Thị Y Thần không nói gì, đột nhiên vung tay tát Lục Thần Hòa một cái, tuy là sức lực không đáng kể, chỉ giống như “vuốt ve” hơi mạnh một chút, nhưng cũng đủ làm người bên cạnh kinh ngạc.

Trong phút chốc, bầu không khí ở đây trở nên im lặng đến đáng sợ, đến mức một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy được.

Lục Thần Hòa nắm chặt tay, gân xanh nổi cả lên, các đốt ngón tay phát ra âm thanh “răng rắc”.

Lâm Uẩn Trạch lập tức ngăn anh ta lại, sợ anh ta trong cơn tức giận, sẽ ‘tặng’ lại cô gái kia một đấm.

Thị Y Thần hít sâu một hơi, nói: “Tôi không cần phải giải thích gì cả, chuyện này xem như là có qua có lại, trả lại cho anh! Lần sau đừng có mà cười loạn nữa! Còn về đôi giày này, anh phải bồi thường!”

“Được, vị tiểu thư này, cô nói giá đi. Đôi giày này bao nhiêu tiền?” Lâm Uẩn Trạch tươi cười hòa nhã, hy vọng có thể nhanh chóng xử lý xong chuyện này.

Nhìn nụ cười của Lâm Uẩn Trạch, anh ta là người đàn ông đẹp trai thà đứng ngoài tiệm áo cưới cũng không muốn vào trong giúp vợ chưa cưới của mình chọn áo. Trong lòng cô nói thầm: Khó trách! Khó Trách! Hai người đàn ông ở cùng một chỗ nhất định không phải chuyện tốt đẹp gì!

Thị Y Thần tỏ vẻ ngang ngược, cởi giày, đứng trước mặt Lục Thần Hòa, nói: “Đôi giày này của tôi được thiết kế ở Italy, được chuyên gia làm bằng thủ công, không có giá cả. Anh chỉ cần mang đôi giày sang Italy đóng lại gót, sau đó mang về là được.”

Lâm Uẩn Trạch ngó ra.

Lục Thần Hòa nhìn đôi giày, sắc mặt u ám, khoe miệng nhếch lên, lúc sau cười lạnh một tiếng: “Nếu cô muốn làm khó hay muốn vợ vét tài sản gì gì đó thì cứ nói thẳng con số, đừng quanh co lòng vòng!”

“Làm khó, vợ vét tài sản?” Thị Y Thần trở nên nóng nảy, “Ai rảnh đi làm khó hay muốn vợ vét tài sản của anh? Tôi chỉ muốn anh mang gót giày đi sửa thôi.”

“Cô có bao giờ gặp qua người nào đến tận Italy chỉ vì để sửa gót giày không? Cô làm vậy không phải làm khó chứ là gì?”

“Này, là do anh đánh tôi trước, hại tôi bị ngã, hại gót giày của tôi bị gãy, lại còn ác độc tố cáo sao? Đôi giày của tôi không phải giày bình thường.”

Lục Thần Hòa tỏ vẻ khinh thường liếc nhìn đôi giày màu trắng ngà trong tay cô, bên ngoài ngoại trừ có trang trí vài mẫu kim loại, còn lại kiểu dáng cực kì đơn giản, loại giày thể này nếu vào một shop giày nào đó tìm chắc chắn giá cũng không hơn một ngàn tệ. Cái gì mà thiết kế ở Italy, do chuyên gia làm bằng thủ công? Cũng chỉ là một đôi giày thôi, có cần phải khoa trương đến vậy không?

Có lẽ Thị Y Thần nhìn thấy được ánh mắt khinh thường của anh ta, nhấn mạnh nói: “Đôi giày này của tôi không phải là đôi giày bình thường, phải mang đến Italy sửa.” Chỉ cần nhớ lại nụ cười chế giễu như có như không của anh ta trong thang máy, cô liền trở nên điên tiết, cô quyết không để cho người đàn ông này sống yên ổn, mang cả vốn lẫn lời trả hết cho anh ta.

Hai người cãi nhau không ngừng, Lâm Uẩn Trạch vừa định can ngăn, tiếng di động của anh ta lại vang lên, anh ta nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, lập tức bắt máy: “Ừ, anh cùng anh ta đang ở cùng nhau...ở K.O...không có, anh không có cãi nhau với anh ta, chỉ muốn tìm anh ta uống rượu nói chuyện phiếm thôi...Em đang ở đâu?”

Từ lúc Lâm Uẩn Trạch bắt đầu nhận điện thoại, Lục Thần Hòa liền dời ánh mắt đang nhìn đôi giày kia nhìn sang Lâm Uẩn Trạch. Lâm Uẩn Trạch vừa nói điện thoại, vừa liếc nhìn anh ta. Lúc nói xong lời cuối cùng bối rối đến mức phải đi chỗ khác nói chuyện.

Lục Thần Hòa cười lạnh một tiếng, suy nghĩ trong lòng càng thêm vững chắc.

Lúc này Thị Y Thần lại mang đôi giày đến trước mặt anh ta. Anh cắn răng, tức giận liếc cô một cái, không nói lời nào, rút ví từ trong túi ra, không cần đếm lại, mang tất cả tiền trong đó nhét vào tay đang cầm giày của Thị Y Thần. “Cho cô hết, có thể đủ để mua lại mấy đôi.”

“Anh làm vậy là có ý gì? Có tiền là hay lắm sao? Anh cho là tiểu thư tôi đây không có tiền của anh là không sống được sao?” Thị Y Thần vùng tay lên, mang cả giày lẫn tiền ném vào anh ta.

Mấy chục tờ tiền tung bay khắp nơi giữa không trung.

Lục Thần Hòa cảm thấy người phụ nữ say rượu này đúng là bị điên rồi, anh không muốn nán lại đây thêm một giây nào nữa, liền quay người bỏ đi.

“Này, anh đừng hòng nghĩ có thể ôm nợ mà chạy trốn.” Thị Y Thần cầm lấy giày, khập khiễng chạy lên phía trước, chạy được một đoạn, cô cúi xuống dứt khoát cởi luôn chiếc giày bên trái ra, chân trần đuổi theo anh ta.

Lâm Uẩn Trạch đột nhiên thấy một tờ giấy bay qua trước mắt, cúi đầu lại nhìn thấy trên hành lang toàn là tiền mặt, anh ta vội nói: “Đường Di bên này đang xảy ra chút việc, lát nữa anh gọi lại cho em.”

Anh ngắt điện thoại, nhìn thấy Lục Thần Hòa và cô gái kia đã đi rất xa, anh nhìn đồng tiền giấy rơi đầy trên mặt đất, thật sự là không biết phải nói gì.

“Điên rồi! Đúng thật là điên rồi!” Anh ta vỗ trán, khom người xuống, nhặt tiền rơi đầy trên mặt đất lên.

14. Chương 14: Buổi Tối Hồn Loạn (1)

Lục Thần Hòa đi rất nhanh ra khỏi K.O. Sau đó nhanh chóng bắt một chiếc taxi rồi ngồi vào trong. Vừa định đóng cửa lại, lập tức có một bàn tay gắt gao nắm cửa taxi kéo ra, chỉ một giây sau đó có thêm một cái chân ngọc ngà nữa cũng để vào trong xe, chặn cửa lại.

“Bối Bối Sơn à, anh cho là chân anh dài hơn tôi thì có thể chạy trốn khỏi nơi này sao? Ngày hôm nay nếu chưa nói xong mọi chuyện, anh đừng hòng có ý nghĩ sẽ chạy thoát được!” Thị Y Thần tay đặt lên cửa xe, tay còn lại cầm đôi giày quơ qua quơ lại trước mặt anh.

Gân xanh trên trán Lục Thần Hòa mơn mủn nổi lên, lấy điện thoại di động ra dọa dẫm, nói: “Cô nói ai là Bối Bối Sơn?! Nếu cô còn dám sỉ nhục tôi, cô có tin tôi sẽ điện thoại báo cảnh sát không?”

“Ha ha! Anh báo cảnh sát sao, để tôi chờ xem lúc cảnh sát đến đây, tôi đuổi lý hay anh mới là người đuổi lý? Đánh người đã không chịu nhận lỗi còn muốn bỏ chạy, anh làm vậy có phải đàn ông không?” Lúc Thị Y Thần uống rượu vào, sức lực cực kì nhiều, tay chặn cửa xe, Lục Thần Hòa không thể làm gì được cô.

“Người phụ nữ điên này, có chịu để người khác yên không?” Lục Thần Hòa không nhịn được rống lên.

Tài xế ngồi phía trước cũng không thể chịu nổi, không nhịn được quay đầu lại nói: “Haiz, người yêu thỉnh thoảng gây gỗ, cãi nhau là bình thường, nhưng cũng đừng cản trở người khác làm ăn có được không? Hai cô cậu rốt cuộc có muốn đi xe hay không? Không đi thì xuống ngay!”

Lục Thần Hòa cắn răng, dùng ánh mắt căm hận liếc nhìn người đứng ngoài xe, quyết định xuống xe.

Lúc này, Lâm Uẩn Trạch từ K.O. đi ra, từ phía xa nhìn thấy anh, gọi: “Thần Hòa, chờ một chút.”

Anh nhìn Lâm Uẩn Trạch, có chút do dự, đột nhiên anh nắm lấy cánh tay đang đặt ở cửa xe của Thị Y Thần, kéo mạnh cô vào trong.

Mục đích Thị Y Thần muốn chặn cửa xe lại, chỉ là muốn Lục Thần Hòa đang ngồi bên trong xe kia giải quyết chuyện đôi giày cho cô, nào ngờ, không hiểu tại sao lại bị anh ta kéo vào trong xe.

Bàn tay Lục Thần Hòa rất lớn, cô bị kéo mạnh đến nỗi lao mạnh vào trong xe nằm ngay trên người anh ta, gót giày trong tay vừa vịn đập vào ngực anh. Tiếng kim loại chói tai đâm thẳng vào ngực, anh bị đau kêu lên một tiếng, rất nhanh, tức giận đẩy cô ra khỏi người mình.

“Rầm” một tiếng, đầu cô bị đẩy đập mạnh vào cửa kính xe.

Anh ta lạnh lùng liếc cô một cái, không hề thương tiếc, nói với tài xế: “Bác tài, làm phiền lái xe đi.”

“Đi đâu?” Tài xế hỏi.

“Cứ lái về phía trước.” Anh liếc người phụ nữ đang nằm bên cạnh, suy nghĩ xem làm thế nào có thể bỏ cô ta ở lại xe.

“Anh bị bệnh thần kinh sao?!” Thị Y Thần xoa cái trán bị đụng đến đau điếng, hừ vài tiếng.

Cô điều chỉnh tư thế ngồi lại thật vững vàng. Nào ngờ lúc tài xế khởi động xe, nhấn chân ga, xe lập tức hướng về phía trước, cả người cô một lần nữa bị đẩy về phía sau lưng ghế ngồi, làm cho dạ dày của cô lại cuộn lên mãnh liệt. Thị Y Thần vội vàng lấy tay che miệng, quay đầu về hướng cửa sổ, ra sức hít lấy không khí trong mát ban đêm, sợ mình không cẩn thận sẽ nôn ra.

Từ lúc xe bắt đầu chạy khỏi quán bar, chuông điện thoại của Lục Thần Hòa không ngừng vang lên. Tài xế có lòng tốt nhắc nhở anh ta, anh nhìn lướt qua số điện thoại hiện trên màn hình, là Lâm Uẩn Trạch gọi tới, anh một lần nữa ấn nút từ chối nghe máy. Chuông điện thoại cuối cùng cũng ngừng reo, nhưng rất nhanh sau đó lại nhận được tin nhắn, anh nhìn màn hình, trên đó viết: “Đường Di đang ở nhà cậu, có chuyện muốn nói với cậu, cậu về sớm một chút.”

Một người là vợ chưa cưới, một người là anh em tốt, tên hai người đó lại đan xen vào nhau, khiến lòng anh buồn bực không tả được. Suy nghĩ một lúc, anh ấn nút tắt máy, cắt điện thoại vào túi.

Xe đi một đoạn không được bao xa thì gặp đèn đỏ, tài xế dừng lại đột ngột mà không hề báo trước.

Ban đầu gió đêm thổi đến, Thị Y Thần cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cảm giác buồn nôn cũng giảm bớt. Lần này thì hay rồi, cơn buồn nôn lại mãnh liệt kéo đến, khiến cho miệng cô trở nên đau buốt, phát ra âm thanh khó chịu “Ừa...”

Tài xế nhảy cảm nghe được âm thanh quen thuộc, vội dừng lại, la lên: “Này này này, tiểu thư, xe của tôi vừa thay bọc ghế mới chiều hôm nay, đêm nay tôi còn muốn kiếm tiền, cô vừa nôn ra như vậy, tôi phải kiểm ăn thế nào đây? Hai người nhanh xuống xe đi, thật ngại quá tôi không thể tiếp tục chở hai người được nữa.” Không chỉ có mỗi Thị Y Thần, ngay cả Lục Thần Hòa ngồi phía sau đang nhìn cảnh đêm cũng bị lẩn tránh xe đột ngột này làm cho khó chịu. Anh liếc Thị Y Thần bên cạnh vẫn đang cố gắng lấy tay che miệng đang sắp nôn đến nơi, nói: “Bác tài, cô ấy vẫn chưa nôn.”

“Không được! Không được! Hai người mau xuống xe, chưa nôn ra cũng phải xuống xe.” Tài xế kiên trì không chịu chờ tiếp.

Lục Thần Hòa bất đắc dĩ đẩy Thị Y Thần xuống xe, hai người vừa mới đứng vững, chiếc taxi lập tức lao như tên bắn vội vã rời khỏi đó.

Thị Y Thần ngồi xổm dưới một gốc cây, không ngừng nôn khan. Lục Thần Hòa đứng bên đường, cau mày liếc mắt nhìn cô, vẻ mặt tỏ ra sốt ruột.

Từng chiếc xe trống từ xa chạy đến lướt qua trước mắt hai người rồi chạy mất, không có chiếc xe nào chịu dừng lại. Đợi một lúc, khó khăn lắm mới có một chiếc chịu dừng lại, Lục Thần Hòa còn chưa kịp mở miệng, tài xế nhìn thấy Thị Y Thần đang cực kỳ khổ sở ngồi xổm dưới gốc cây, liền nhanh chóng khởi động xe chạy đi, thoáng cái đã biến mất.

Thời gian tiếp theo đó, chỉ cần chiếc taxi chịu dừng lại, tài xế vừa nhìn thấy Thị Y Thần khổ sở ngồi dưới gốc cây liền khoát tay một cái nhanh chóng bỏ đi.

Lục Thần Hòa cuối cùng cũng không chịu đựng được nữa, quyết định đi về phía trước một chút, phải tránh xa người phụ nữ này, càng xa càng tốt. Chỉ cần có cô ta bên cạnh, đêm nay Lục Thần Hòa cũng đừng mong đón được chiếc xe nào.

Thị Y Thần vẫn đang cuối đầu chiến đấu quyết liệt với cái dạ dày đang cuộn lên của mình, nhưng hình như vẫn để mắt đến người đang đứng trên đỉnh đầu, chỉ cần Lục Thần Hòa bước hai ba bước, cô liền với tay nắm anh ta lại, không chịu buông tha.

“Cô muốn làm gì?” Cơn bực tức của Lục Thần Hòa lập tức kéo đến, dùng sức hất tay cô ra tức giận nói.

Thị Y Thần một tay cầm giày, một tay kéo tay áo anh, có chút khó khăn, liền đỡ cả người về phía trước, lập tức va vào người anh.

Đối với Thị Y Thần mà nói, lồng ngực Lục Thần Hòa giống như bức tường cứng rắn, lần này đụng phải lại không biết nặng nhẹ, thậm chí còn dùng lực rất mạnh. Một tay cô kéo cổ áo anh, dạ dày đột nhiên lại quặn thắt kịch liệt, thoáng chốc nôn ọe, mang tất cả những thứ còn sót lại trong dạ dày nôn ra tất cả.

Lục Thần Hòa chỉ cảm thấy trước ngực nóng lên, kèm theo mùi hôi thối kì lạ, hết sức khó ngửi, khiến anh suýt chút nữa cũng muốn ngất đi.

“Người phụ nữ đáng chết này!” Lục Thần Hòa bực tức đến tột độ, ánh mắt tóe lửa có thể thiêu đốt tất cả mọi thứ, hận không thể đem người phụ nữ trong ngực này chặt thành tám khúc.

“Oe...” Giờ phút này, Thị Y Thần đang trải qua giai đoạn thống khổ nhất, toàn thân hầu như đã mất cảm giác, đầu còn có thể nghe tiếng mắng của anh ta. Để có thể đứng vững, cô liều mạng bám lấy cổ áo anh không buông, nôn ra không ngừng.

Lục Thần Hòa sắp điên rồi, dùng tay nắm gáy cô không hề thương tiếc, xoay cả người cô về phía gốc cây, “Nôn ra ở đây cho tôi!”

Thị Y Thần khom người ra sức nôn vào đó, nhưng tay vẫn nắm lấy vạt áo Lục Thần Hòa không chịu buông.

Lục Thần Hòa nhìn vết bẩn trước mặt, bị cô làm tức giận đến mức đầu trở nên trống rỗng, hoàn toàn không biết phải làm thế nào cho đúng, hai tay cứng nhắc nâng lên giữa không trung, một lúc sau mới nhớ đến lấy khăn lau vết bẩn trước ngực.

Không biết qua bao lâu, Thị Y Thần rốt cuộc cũng nôn xong. Cô đứng lên, lau miệng, đôi mắt mông lung nhắm lại, tiến lại gần Lục Thần Hòa.

Lục Thần Hòa đang dùng khăn lau vết bẩn trước ngực, đôi mắt lại hướng về cái bóng đen đang bước đến gần, trực giác nói cho anh biết cần phải né tránh, nhưng trước sau vẫn chậm một bước, Thị Y Thần tiến đến ngã vào người anh, anh vẫn không nhúc nhích.

Thân thể Lục Thần Hòa bất chợt cứng lại, rất nhanh, kịp phản ứng lại, kéo cô rời khỏi người mình. Nhưng chỉ một giây sau đó Thị Y Thần lại lập tức dựa vào lại, một tay vẫn không quên nắm chặt góc áo của anh, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Anh đừng hòng chạy...đừng nghĩ chạy thoát...cười cái gì mà cười...xử nữ gần ba mươi tuổi không phạm pháp...lại không giết người...lại không phóng hỏa...cười gì mà cười...cười cái gì...cười...”

Ánh đèn đường mờ nhạt chiếu xuống, bóng hai người in lên mặt đường rất dài. Một trận gió kéo đến, ánh sáng yếu ớt xuyên thấu qua mấy hàng cây, tạo thành những đốm sáng loang lổ trên mặt đất, mờ mờ, đung đưa tự nhiên, như đang đùa giỡn với người đứng bên dưới tàn cây.

15. Chương 15: Buổi Tối Hồn Loạn (2)

Lục Thần Hòa nhắm mắt lại, cả thế giới xung quanh đều toàn một màu đen. Mở mắt ra nhìn người phụ nữ giống như gấu mèo vẫn đang bám dính trong ngực. Thứ đập vào mắt anh chính là...cô có một mái tóc vừa dày, vừa đen bóng, mượt mà, lúc nào cũng tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

Anh tìm lại trong trí nhớ một lúc lâu, rốt cuộc cũng nhớ được cô là ai, thì ra là cô gái trong thang máy. Lý do anh còn có thể nhớ được cô là ai, là bởi vì bữa cơm buổi tối hôm đó anh không ăn được gì, suốt thời gian ăn cơm bên tai toàn là tiếng huyền não gia đình ở bàn bên cạnh. Thật ra thì anh có ấn tượng với cô là vì câu nói: “Thiết kế thì đã sao? Không có những người như chúng tôi, con mẹ nó các người không phải ‘khỏa thân’ rồi sao?!” Anh rất thích câu nói này của cô.

Anh có cười sao? Anh xưa nay không phải là người có thói quen thích cười với người lạ.

Xử nữ gần ba mươi tuổi? Anh cúi đầu nhìn người phụ nữ trước ngực, khóe miệng theo bản năng khẽ nhếch lên, hình như là một nụ cười. Cho dù anh cười, cũng chỉ vì câu nói kia “Thiết kế thì đã sao? Không có những người như chúng tôi, con mẹ nó các người không phải ‘khỏa thân’ rồi sao?!” , chứ không phải là vì

muốn chế nhạo cô là gần ba mươi tuổi vẫn còn là xử nữ. Cho dù cô gần đến bốn mươi hay năm mươi đi nữa, đối với anh cũng không có liên quan gì.

Chả trách cô nàng gấu mèo này cứ bám lấy anh không buông, hóa ra là oán hận mạnh mẽ đến vậy.

Lục Thần Hòa thở dài một hơi, cánh tay ôm eo cô, đỡ lấy thắt lưng, hơi chần chừ một chút. Người phụ nữ mềm mại trong ngực này, khiến anh không biết phải làm thế nào. Anh hít sâu một hơi, kéo cô sát vào người, nửa kéo nửa đỡ cô đi về phía trước. Đi được một đoạn, may mắn gặp được một khách sạn, anh không chút do dự, liền kéo cô vào trong.

Đêm đã khuya, khách ra vào cũng ít hơn, nhân viên tiếp tân đã mệt mỏi. Vừa thấy khách bước vào, cảm giác mệt mỏi dường như đã biến mất không chút dấu vết, lập tức nở nụ cười nghề nghiệp, giọng nói ngọt ngào vang lên “Hoan nghênh quý khách! Tiên sinh, chúc buổi tối tốt lành.”

Lục Thần Hòa đỡ Thị Y Thần tiện tay ném lên ghế salon ở đại sảnh, đi đến quầy phục vụ, nói: “Tôi muốn đặt hai phòng.”

Ánh mắt hai nhân viên tiếp tân liếc nhìn Lục Thần Hòa không rời, trông mắt phát ra ánh sáng khác thường, trong lòng đang gào thét: Oa, quả là một anh chàng cực phẩm đẹp trai, thật sự là đẹp trai mê người!

Mặc dù trước ngực Lục Thần Hòa bị bắn một mảng, đáng vẻ có chút nhếch nhác, nhưng không hề ảnh hưởng đến gương mặt anh tuấn cùng khí chất tao nhã của anh.

Anh nhân viên liếc mắt nhìn cô bạn đồng nghiệp mê trai một cái, mỉm cười nói: “Được. Tiên sinh, làm phiền anh cho mượn chứng minh thư.”

Lục Thần Hòa móc chiếc ví trong túi ra, lấy chứng minh thư đưa cho anh ta.

Anh nhân viên nhận giấy chứng minh, khéo léo cười nói: “Thật ngại quá, muốn thuê hai phòng cần phải có chứng minh thư của hai người. Nếu như chỉ có một cái chứng minh thư thôi, vậy chỉ có thể thuê được một phòng.”

Lục Thần Hòa ngẩn ra. Anh quay đầu nhìn người phụ nữ đang nằm bất tỉnh nhân sự trên chiếc ghế salon, trong tay ngoại trừ đôi “giày rách” được làm ở Italy gì đó thì hoàn toàn không còn gì cả. Túi xách cũng không biết vứt ở đâu rồi, chắc là cũng không mang theo giấy tờ tùy thân gì.

Cô nhân viên nhìn theo tầm mắt của anh, nhìn về phía đại sảnh, chỉ thấy một phụ nữ nằm trên ghế salon, tóc dài che cả khuôn mặt, không thể nhìn rõ diện mạo.

Anh nhân viên có thể nhìn ra nét khó xử trên mặt Lục Thần Hòa, nói: “Tiên sinh, nếu không được anh có thể thuê một phòng, chúng tôi có thể thêm một chiếc giường ở phòng của anh.”

“Không cần, một phòng là được rồi.” Nếu không thể đặt được hai phòng, xem như đó là ý trời vậy, anh cũng không cần phải làm người tốt. Người phụ nữ kia sống hay chết, có làm loạn hay gì đi nữa cũng không liên quan gì đến anh. Anh chỉ cần tìm một chỗ thay bộ đồ dơ bẩn này ra, một phòng cũng đủ rồi.

“Được, phiền anh chờ một chút.” Anh nhân viên tiếp tân bắt đầu đăng kí phòng cho anh, “Tiền phòng năm trăm tệ, xin hỏi anh muốn quẹt thẻ hay là thanh toán bằng tiền mặt?”

“Quẹt thẻ.” Lục Thần Hòa ví tiền trống không, ngoại trừ quẹt thẻ, anh cũng không tìm đâu ra tiền mặt để trả.

Anh nhân viên nhận thẻ tín dụng, vội vàng đi ghi hóa đơn thanh toán, “Phiền anh ký tên ở đây. Cảm ơn. Được rồi, tiên sinh, thang máy ở bên phải, chúc anh buổi tối vui vẻ.”

Lục Thần Hòa nhận lấy chìa khóa phòng, đi thẳng đến thang máy.

Lúc này, cô nhân viên lễ tân gọi anh lại, “Tiên sinh, bạn gái của anh...à bạn của anh vẫn còn nằm ở đó.” Cô nhân viên không thể xác định được người phụ nữ đó có phải là bạn gái của anh hay không. Bởi vì nam nữ đến thuê phòng vào giờ này thường có quan hệ rất phức tạp, vì thế lời nói có phần uyển chuyển hơn một chút.

“Cô ấy không phải là bạn gái của tôi.” Anh dừng bước, trả lời một cách quyết đoán.

Ngược lại, lúc này hai người nhân viên tiếp tân trở nên kinh ngạc. Không phải bạn gái sao? Không lẽ cô ấy là...? Hai người bọn họ, bốn mắt nhìn thấy anh dắt người phụ nữ đó vào đây. Được rồi, loại quan hệ nam nữ thế này không phải là lần đầu tiên bọn họ gặp phải. Nhưng mà, loại người dẫn người khác công khai đến khách sạn thuê phòng, lại nói người còn lại không phải bạn gái của mình, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy.

Cô nhân viên nói: “Tiên sinh, rất xin lỗi, vị tiểu thư này ở đây như vậy hình như không thích hợp lắm. Nếu như là bạn của anh, phiền anh mang cô ấy đi theo...”

Cô nhân viên còn chưa nói xong, Lục Thần Hòa thản nhiên nói: “Tôi không biết cô ấy, cô ấy cũng không phải bạn của tôi.”

Hai người nhân viên tiếp tân ra sức nuốt nước bọt.

Anh nhân viên không thể làm gì khác, nói: “Nếu không phải là bạn của anh, chúng tôi có thể phải báo cảnh sát...”

“Tùy anh.” Lục Thần Hòa xem chuyện này như không liên quan đến mình, thái độ cực kì thản nhiên, xoay người đi vào thang máy.

Hai người nhân viên tiếp tân ngẩn ra một lúc.

Cửa thang máy đóng lại, hai người liền lập tức bàn luận sôi nổi.

Cô nhân viên nói: “Trời ạ, người đàn ông này đẹp trai như vậy, sao lại có thể lạnh lùng đến thế?!”

Anh nhân viên lại nói: “Phụ nữ các người thường suy nghĩ nông cạn, nhìn đàn ông chỉ nhìn vẻ bề ngoài đẹp trai hay không thôi. Thấy rõ chưa? Đẹp trai thì hay ho gì, gặp phải việc khó, liền vứt bỏ phụ nữ sang một bên, loại đàn ông này... Chỉ được cái mã bên ngoài.”

Cô nhân viên biểu mô, nói: “Hứ! Tôi thấy là anh đang ghen tị với người ta.”

“Thần kinh! Tôi cần phải ghen tị với tướng mạo của anh ta sao?”

“Nói không đúng rồi, hai người bọn họ không có quan hệ gì, anh chàng đẹp trai đó chỉ có lòng tốt giúp đỡ cô gái kia thôi.”

“Cô cảm thấy giả thuyết này chấp nhận được không?” Anh nhân viên phản đối, sau đó nhìn về chỗ Thị Y Thần đang nằm.

Cô nhân viên nhìn theo ánh hướng ánh mắt của anh ta, “Vậy theo lời anh nói, người phụ nữ này cùng anh đẹp trai kia thật sự không có quan hệ gì sao? Hai người không phải cùng đi thuê phòng sao? Làm sao bây giờ? Lẽ nào để người phụ nữ đó nằm ở đây một đêm sao?”

“Đương nhiên không được. Cô xem người phụ nữ đó uống say đến không biết gì, lỡ xảy ra chuyện gì, khách sạn của chúng ta phải chịu trách nhiệm, đến lúc đó mọi chuyện không phải đều do hai ta gánh hết hay sao.” Anh nhân viên nói xong đi về phía đại sảnh, lập tức ngửi thấy mùi hôi thối tỏa ra từ người Thị Y Thần. Anh ta cố gắng chịu đựng cái mùi buồn nôn này, khẽ lay Thị Y Thần, “Tiểu thư, tỉnh dậy đi.”

Anh nhân viên lay Thị Y Thần một lúc lâu, cô vẫn không hề nhúc nhích.

Cô nhân viên đứng ở phía xa nhìn, nói: “Tôi thấy nên báo cảnh sát thôi.”

Hai người vội vàng gọi 110, điện thoại chưa kết nối được thì âm thanh từ cửa thang máy đột nhiên “ding” một tiếng, cánh cửa mở ra, Lục Thần Hòa từ trong thang máy đi ra, đi thẳng đến chỗ nghỉ dành cho khách, đứng trước ghế salon nhìn Thị Y Thần đang chìm trong giấc ngủ.

Anh dùng đầu gối lay lay cô, “Này!”

Thị Y Thần hừ một tiếng, vùi đầu vào sofa không hề nhúc nhích.

Anh tiếp tục dùng đầu gối lay cô, hy vọng có thể đánh thức cô dậy. Nhưng sự thật không hề đúng với mong muốn của anh. Thị Y Thần hừ vài tiếng, khẽ trở mình, hình như ngủ rất sâu.

Lục Thần Hòa quay đầu nhìn nhìn, thấy hai nhân viên ở quầy phục vụ. Không biết làm thế nào, anh cúi người xuống, hai tay luồn qua eo cô, ôm lấy thắt lưng. Cô thuận thể dựa vào ngực anh, ngủ tiếp.

Anh cắn răng, liếc mắt trừng cô một cái, cố chịu đựng mùi hôi thối, khó ngủ tỏa ra từ người Thị Y Thần, ôm cô bước nhanh đến thang máy.

Khi cửa thang máy lại một lần nữa khép lại, hai người nhân viên tiếp tân lại tiếp tục bàn luận sôi nổi.

16. Chương 16: Buổi Tối Hồn Loạn (3)

Vào đến phòng nghỉ, Lục Thần Hòa ôm Thị Y Thần đi thẳng vào phòng tắm, mang cô ném vào bồn tắm lạnh lẽo. Anh mở van nước, vòi hoa sen lập tức tuôn ra bọt nước trắng xóa, anh cầm vòi hoa sen hướng thẳng mặt Thị Y Thần mà phun vào.

“A...” Thị Y Thần bị dòng nước lạnh băng xối qua làm cho cô tỉnh lại, thét lên, không ngừng lấy tay che bọt nước đang bắn thẳng vào mặt.

Lục Thần Hòa không dừng lại, Thị Y Thần càng thét chói tai, né tránh trong bọt nước phun tới bồn tắm. Thế nhưng cô càng né tránh, anh càng hướng vòi nước về phía mặt cô mà phun, không cho cô có cơ hội trốn tránh.

Cứ như vậy, giằng co đến hơn hai mươi phút.

Đột nhiên, Lục Thần Hòa dừng lại. Đứng trên cao nhìn xuống, anh nhìn bộ dáng chật vật của Thị Y Thần đang loay hoay trong bồn tắm, chẳng những không cảm thấy thỏa mãn sau khi trả được thù, trái lại càng làm anh có chút hổ thẹn. Anh đang làm gì vậy? Chỉ vì một bộ quần áo mà anh có thể ngược đãi người phụ nữ này như một kẻ điên cuồng, loạn tính.

“Cô biết người cô hỏi đến mức nào không? Ở đó tắm rửa sạch sẽ rồi mới được ra!” Anh ném vòi hoa sen, xoay người đi ra khỏi phòng tắm.

Thị Y Thần bị nước lạnh dội qua một lúc, có chút tỉnh táo, nhưng động tác vẫn chậm chạp như trước. Quần áo đang mặc ướt đầm dính sát vào người, làm cho cô lạnh đến mức liên tục run cầm cập. Cô dựa vào thành bồn tắm, tay khẽ lướt trên mặt nước, đôi mắt chậm chậm mở ra nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh, nhìn phong cách trang trí, rất giống ở khách sạn.

Tiếng nước ào ào làm cho Thị Y Thần lấy lại tinh thần, cô đứng nhìn vòi hoa sen đang không ngừng dội nước lạnh vào người mình, sau đó vội vàng tắt nó đi, ngồi trong bồn tắm yên tĩnh suy nghĩ một lúc lâu.

Nơi này là nơi nào? Hình như không phải là nhà của cô, nhìn giống như khách sạn. Tại sao cô lại ở đây? Cô suy nghĩ một lúc lâu, nhưng một chút ấn tượng cũng không có. Cô chỉ nhớ mình cùng Chu Kiều Na đến K.O., uống Blueberry tea, còn có rất nhiều rượu. Hơi say một chút, sau đó rất muốn ngủ, sau đó nữa là...hình như có một người đàn ông xuất hiện...

Đàn ông?! Cô không phải đang nằm mơ chứ.

Thị Y Thần gõ đầu một cái, cảm giác ban đầu chính là đầu mình vừa nặng lại vừa đau nhức, suy nghĩ một lúc lại càng đau hơn. Không muốn suy nghĩ nữa, khách sạn thì khách sạn, tại sao đến được đây thì mặc kệ. Bây giờ cô chỉ cảm thấy vừa mệt, vừa buồn ngủ, chỉ muốn ngủ một giấc để lấy lại tinh thần.

Quần áo trên người vừa dơ bẩn lại vừa ẩm ướt, còn bốc mùi là lạ nữa. Cô cúi xuống ngửi ngửi, chán ghét cởi bỏ quần áo, mở khóa vòi nước lên chỉnh sang nước nóng.

Lục Thần Hòa bước ra khỏi phòng tắm đi đến cửa sổ, anh lấy từ trong túi ra một gói thuốc lá, ngón tay không biết tại sao cầm gói thuốc lại hơi run run. Anh rút ra một điếu thuốc, châm lửa, hít hai hơi thật sâu.

Hay là anh giống người nhà đã nhận xét, tính cách kỳ quái, làm việc thì tùy hứng, thỉnh thoảng lại có chút bệ bối. Thế nhưng cách trả thù đối với người phụ nữ say rượu này thật sự khác xa với hành vi thường ngày của anh. Anh thừa nhận lúc đầu là anh không đúng, anh không cẩn thận nên đánh nhầm cô. Cô ới lên người của anh, nếu giống như thường ngày, anh sẽ không tức giận chỉ vì chuyện nhỏ này, cùng lắm chỉ

là tìm một chỗ thay bộ quần áo khác mà thôi. Vậy mà anh lại vừa ngược đãi người phụ nữ này, thậm chí trong lòng anh còn nhen nhóm ý nghĩ muốn tiếp tục ngược đãi cô. Kỳ quái nhất chính là, tại sao anh lại muốn mang người phụ nữ này rời khỏi đó? Mang cô đến căn phòng này?

Thật sự rất kỳ quái!

Hơi nước nóng ấm từ trong phòng tắm tràn ra. Dòng nước ấm áp chảy dọc trên người Thị Y Thần, làm tan đi mệt mỏi cả đêm mà cô phải chịu, cảm giác thật sự thoải mái. Nhưng mà mí mắt cứ giống như bị người ta thôi miên vậy, cứ dính lại với nhau không muốn mở ra nữa. Vòi hoa sen cô cầm trên tay một cách mềm yếu vô lực, thỉnh thoảng lại trượt xuống. Lặp đi lặp lại vài lần, cuối cùng ngủ thiếp đi mất, suýt chút nữa là ngã xuống đất, khiến cô giật mình tỉnh giấc. Cô cố gắng mở mắt ra, từ từ bước ra khỏi bồn tắm, cố gắng mở to mắt lấy một chiếc khăn treo trên móc, tùy tiện quấn vào, loạng choạng bước ra khỏi phòng tắm.

Đèn trong phòng không mở, cả phòng đều tối mịt, nhờ chút ánh sáng từ phòng tắm rọi ra, miễn cưỡng cũng có thể nhìn thấy vị trí của chiếc giường.

Cô chớp mắt, nhìn lướt qua cách bày trí trong phòng, chắc là khách sạn này cũng không tệ lắm, ít nhất cái giường cũng thật rộng, thật êm. Thật sự không ngờ cô đã uống say còn có thể thuê được phòng. Là do không thấy người đàn ông nào, cho nên cô nghĩ tất cả mọi chuyện chỉ là tưởng tượng thôi.

Không có đàn ông là tốt rồi, không có đàn ông là tốt rồi, không có đàn ông là tốt rồi...

Có lẽ là do tình cảm của cô đã bị tổn thương mấy lần, cho nên nội tâm mới bắt đầu khát khao đàn ông, nhưng mà khát khao thì khát khao thế thôi, cô sẽ tuyệt đối không cùng một người đàn ông xa lạ đi thuê phòng. Cho dù cho cô chết đi một ngàn lần, loại khả năng này cũng dường như là không có, cô tin là nếu không có tình yêu sẽ không có vui vẻ.

Cô lão đảo bước đến bên giường, ngã người lên chiếc giường vừa lớn vừa êm đó.

Thật là mềm... Tuy là cảm giác hơi kém hơn ở nhà một chút, nhưng cũng coi là thoải mái.

Cô giống như một con sâu, từ từ tiến đến chiếc giường rộng lớn lăn lộn, dang rộng tay chân, lưỡi nhác trở mình trên chiếc giường mềm mại, không muốn rời khỏi nữa.

Mệt mỏi quá, thật khó khăn...

Cô phải ngủ một giấc, nếu không ngủ, cô nhất định sẽ chết mất.

Chỉ một lúc sau, Thị Y Thần đã chìm trong mộng đẹp, phát ra tiếng thở đều đều.

Thành phố N vào đầu hạ, cũng không nóng lắm, gió đêm thậm chí có chút lạnh.

Lục Thần Hòa đứng trước cửa sổ hồi lâu, rèm cửa sổ lơ lửng ngoài cửa gần như che phủ cả thân thể của anh. Điều thuốc lá trên tay đã cháy hết, cháy nóng đến tận ngón tay anh, anh mới giật mình lấy lại tinh thần.

Đồng hồ đeo trên tay đã chỉ một giờ rưỡi sáng, anh đã đứng đây nửa tiếng đồng hồ rồi, mà chuyện buồn cười nhất chính là trong nửa tiếng đồng hồ này, suy nghĩ tại sao muốn mang theo cô nàng gấu mèo đó đến đây vẫn lộn xộn trong đầu của anh.

Anh thở hắt ra, xoay người mang đầu lọ thuốc còn sót lại dụi vào gạt tàn.

Được rồi, cô nàng gấu mèo kia vẫn còn nằm ở trong phòng tắm. Lúc này anh yêu cầu cô tắm rửa sạch sẽ mới được bước ra. Bây giờ đã qua nửa tiếng rồi, lại không nghe thấy trong phòng tắm có động tĩnh gì, trong phòng im lặng đến mức vượt qua sự tưởng tượng của anh.

Trong bóng tối, cách đó không xa, rõ ràng truyền đến tiếng hít thở đều đều, anh mơ hồ nhận ra có người đang nằm trên chiếc giường lớn giữa phòng.

Anh đi về phía đó, lò mò tìm công tắc bật đèn trong phòng, sau đó bật đèn lên, ánh sáng đèn treo ở phía đối diện chiếu thẳng vào mặt anh.

Thị Y Thần đang nằm trên chiếc giường lớn thoải mái ngủ chẳng hay biết gì. Trên người cô chỉ quấn một cái khăn tắm đơn giản, nhưng nó sớm đã tuột ra một mảng để lộ phần da thịt trắng ngần. Cái khăn tắm chỉ che được nửa đường cong nhấp nhô ở mông, còn lại toàn bộ phần lưng của cô hoàn toàn lộ ra ngoài,

thậm chí phần da thịt thật sâu ở dưới cũng có thể nhìn thấy. Ánh đèn chiếu thẳng vào khoảng lưng trơn bóng mịn màng của Thị Y Thần, vài sợi tóc dài đen bóng xòa lòa xòa rơi trên phần lưng trắng nõn nà. Một đen một trắng, tạo nên hai mảng đối lập hoàn toàn, trông thật chói mắt.

17. Chương 17: Buổi Tối Hồn Loạn (4)

Người phụ nữ này bây giờ rõ ràng là một chút ý thức an toàn cũng không có. Cơ thể lộ lợ trước mặt người đàn ông xa lạ lại thản nhiên như không có gì, không biết là do say rượu, hay là do ngu ngốc nữa!

Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ tức giận đến vậy. Khẽ nguyên rửa một tiếng, sau đó bò lên trên chiếc giường siêu lớn giữa phòng, thô bạo đẩy đầu Thị Y Thần một cái, muốn đánh thức cô dậy, “Này!”

Trước sau như một, Thị Y Thần không có chút phản ứng nào, vẫn ngủ say như chết. Dù anh có nói thế nào, cô cũng chỉ nằm yên bất động.

“Này! Cô nhanh tỉnh lại cho tôi!” Anh lại một lần nữa thô bạo đẩy cô.

Có lẽ là do đầu bị anh đẩy qua đẩy lại nên cảm thấy khó chịu. Trong lúc ngủ mê cô bất thành linh vươn tay lên, vung về phía anh vừa nhanh lại vừa chuẩn xác, kéo tay anh ra khỏi đầu mình.

“Mẹ à, con mệt rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói...” Miệng của cô thì thầm vài câu giống như niệm kinh, rồi lại trở mình.

Gương mặt của Lục Thần Hòa thoáng chốc đơ ra như tượng, hình như anh vừa nhìn thấy cái gì đó không nên thấy...

Mẹ? Gần một giờ rưỡi sáng, anh đột nhiên được thăng cấp thành “mẫu thân đại nhân” của cô sao?

Anh đứng lên, quay lưng về phía chiếc giường, cắn răng, trong lòng tức giận lại khẽ nguyên rửa một tiếng, bước nhanh đến tủ quần áo, lấy ra một cái chăn đắp lên người của cô, sau đó bước nhanh vào phòng tắm. Anh cởi bộ quần áo dơ bẩn trên người, để lộ hai múi cơ bắp trước ngực đầy đặn, rắn chắc. Lúc anh chuẩn bị bước vào bồn tắm, chợt nhìn thấy hai món đồ vật “bất minh” đang được treo trước mặt, phía trên thành bồn tắm.

Một chiếc bra màu đen tuyền và một chiếc quần lót đăng-ten màu đen gợi cảm...

Huyết thái dương của anh càng không ngừng giật giật, gân xanh trên trán cũng mơ hồ hiện lên, tiện tay cầm hai món đồ thừa thải đó vứt vào thùng rác.

Anh đứng bên dưới mở vòi hoa sen, để dòng nước ấm nóng từ vòi hoa sen phun xuống ôm lấy toàn bộ cơ thể.

Lục Thần Hòa nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác thoải mái, thư thả lúc này. Nhưng không biết tại sao lại không kiềm chế được suy nghĩ về cảnh tượng lúc này vẫn đang nhen nhóm trong đầu: phần lưng trơn bóng, trắng nõn, phần eo thon thả, tay chân thon dài thẳng tắp, phần mông cao nhấp nhô, còn có những chỗ anh không muốn thấy lại vô tình nhìn thấy nữa, bộ ngực cao vút, đầy đặn... Anh không thể không thừa nhận cơ thể gợi cảm của người phụ nữ này có thể làm cho đàn ông “huyết mạch chảy không thông”. Có thể anh không phải là hạng người chính nhân quân tử gì, thế nhưng cũng không phải là một người cực kì háo sắc. Đổi lại nếu là một người đàn ông khác, đêm nay cô chắc chắn sẽ rất mê đắm.

Anh nằm đó để cho làn nước ấm nóng từ từ chảy qua từng góc ngách trên thân thể mình giống như đang vuốt ve, khiến máu trong người anh giống như đang sôi lên, dần dần, phần hạ thể rõ ràng có phản ứng. Chết tiệt! Thân thể của anh lại phản ứng với một người phụ nữ xa lạ, thậm chí chỉ là mới nhìn bằng mắt thôi. Trong đầu của anh vẫn đang không ngừng lặp đi lặp lại mấy chữ: Xử nữ gần ba mươi tuổi... Xử nữ gần ba mươi tuổi... Xử nữ... Xử nữ...

“Cô thật sự còn là một xử nữ...”

Anh bắt đầu trở nên mơ hồ.

Gặp quỷ rồi! Trên thế giới này tại sao lại có chòm sao mang tên là xử nữ chứ?!

Trong lòng anh lại chửi thầm một tiếng, lập tức chuyển nước nóng thành nước lạnh. Ngay tức khắc, nước lạnh phun lên khắp cơ thể, khiến anh hơi run lên một chút. Chỉ một lúc sau, nhiệt độ cơ thể cũng theo đó mà trở nên lạnh đi, phản ứng lúc này cũng dần tan biến. Thở phào một tiếng thật nhẹ nhõm, Lục Thần Hòa đóng vòi nước, lau khô nước lạnh trên người, lấy một cái khăn tắm quấn quanh người, bước ra khỏi phòng tắm.

Dưới ánh đèn, người phụ nữ xa lạ phát ra hơi thở đều đều, chân mền đắp trên người tuy không ngay ngắn cho lắm, nhưng ít ra cũng che được những chỗ gợi cảm trên người, chỉ để lộ cái đầu ra ngoài. Những sợi tóc vừa đen, vừa dài xõa khắp giường. Điều này làm cho Lục Thần Hòa nghĩ tới Medusa, tóc trên đầu cô ta toàn là những con rắn dài ngoằn ngoèo.

Thật đúng là một yêu nữ! Một câu nói một hình ảnh, lại có thể khiến thân thể anh mất đi không chế.

Cái giường lớn thoải mái đã bị yêu nữ chiếm cứ, anh chỉ còn cách ngủ trên cái ghế dài, hẹp bên ngoài. Nhưng với chiều cao 1m83 của anh, nằm ở cái ghế nhỏ này, miễn cưỡng cuộn người mới có thể nằm đủ được.

Giăng co cả đêm, Lục Thần Hòa mệt mỏi đến đáng thương. Anh cho là bản thân nằm trên cái ghế nhỏ này rất nhanh sẽ ngủ được thôi, nhưng lật qua lật lại lại không thể nào ngủ được. Hai con mắt cứ như đèn ô tô không thể nào nhắm lại, không biết nên làm thế nào. Đột nhiên cảm giác được có vật gì đó rất chói mắt, anh nhìn lên ánh đèn trên trần nhà, cuối cùng cũng tìm được nguyên nhân. Lục Thần Hòa đứng dậy, tắt hết toàn bộ đèn trong phòng. Căn phòng trở nên tối sầm, anh từ từ quay về chỗ chiếc ghế nhỏ, nhắm mắt lại. Không biết qua bao lâu, lúc chuẩn bị đi vào mộng đẹp, anh vừa xoay người một cái, đã từ trên ghế ngã thẳng xuống đất, cả người lại trở nên tỉnh táo.

Mang bộ dạng ngáy ngủ từ từ bò lên chiếc ghế lại nằm xuống. Nhưng mỗi lúc anh chuẩn bị chìm vào giấc ngủ sâu, thì ngay lúc đó sẽ từ trên ghế ngã thẳng xuống đất. Nhiều lần như vậy, Lục Thần Hòa không biết mình đã bị ngã bao nhiêu lần nữa. Giấc ngủ của anh không tốt lắm, ngày nào cũng phải đến tối muộn mới có thể ngủ được. Tiếp tục như vậy, anh không biết mình phải đến bao giờ mới có thể ngủ yên được. Lục Thần Hòa thực sự rất mệt mỏi.

Anh nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, kim đồng hồ đã chỉ ba giờ sáng. Còn lẩn qua lẩn lại lẩn xuống dưới đất như vậy, đêm nay anh dường như mong ngủ yên được.

Lục Thần Hòa quay đầu nhìn về phía giường lớn, Thị Y Thần đang thoải mái nằm ở đó. Nhất thời, trong lòng anh có một ngọn lửa đang dâng trào. Anh bỏ tiền ra thuê phòng, dựa vào cái gì mà anh không thể ngủ ở giường lớn, mà phải một mình chịu đựng ở cái ghế nhỏ đáng chết này? Dựa vào cái gì yêu nữ đó có thể ngủ ngon lành đến lúc trời sáng?

Đứng dậy rời khỏi chiếc ghế nhỏ, Lục Thần Hòa đi về phía cái giường lớn, không chút do dự bò lên đó nằm xuống, bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều, Thị Y Thần trở mình nằm sát vào người anh.

“Quay sang bên kia một chút.” Anh không chút khách khí đẩy cô hướng về phía khác.

Chỉ một lát sau, cô lật cả người lại, quay về phía anh đang nằm, hơi thở nóng ấm phả thẳng vào tai anh.

Anh không thể làm gì khác hơn là nhảy sang bên kia, quay lưng về phía cô. Cũng không được bao lâu, bên hông bỗng nhiên có một cánh tay gác lên. Lục Thần Hòa nắm cánh tay kéo xuống. Chỉ được một lúc, cánh tay lại bắt đầu làm loạn. Anh âm thầm hít một hơi, xoay người đối mặt cô, cắn răng nghiêng lợi nói: “Nếu như cô còn dám động đây một lần nữa, tôi sẽ mang cô từ chòm sao xử nữ biến thành chòm sao khác luôn.”

Câu uy hiếp này thực sự có một chút hiệu quả, cánh tay Thị Y Thần ngoan ngoãn đặt bên hông của anh, không động đây nữa.

Anh nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật sâu, tùy ý để cánh tay của cô đặt ở hông của anh, không lấy ra nữa.

Bây giờ anh chỉ muốn ngủ.

Rất nhanh, cơn buồn ngủ kéo theo cảm giác mệt mỏi lập tức ập đến lấp đầy cơ thể.

Cuối cùng anh cũng nặng nề mà ngủ thiếp đi.

18. Chương 18: Buổi Tối Hồn Loạn (5)

Cảm giác tỉnh dậy sau một đêm say rượu thật sự là kinh khủng.

Thị Y Thần ra sức xoa nắn huyết thái dương một lúc lâu, khó khăn lắm mới mở được hai mắt lơ lơ một mõi. Đột nhiên, một khuôn mặt đàn ông xa lạ đập vào mắt cô, trong phút chốc, cả người cô đều trở nên tỉnh táo. Cả người cô đang dựa vào ngực người đàn ông này, một tay để trên ngực anh ta, khiến cho tư thế của hai người trở nên cực kỳ ám muội.

OMG! Tại sao lại có đàn ông nằm trên giường của cô?!

Thị Y Thần nhắm mắt lại, đợi hai giây, sau đó mở ra, người đàn ông đó rõ ràng vẫn đang nằm trước mặt cô. Hai mắt của cô nhìn chăm chăm lên trần nhà, OMG! Ở đây không phải là nhà của cô, là khách sạn! Cô lại có thể đi 419! OMG!

Cô hoảng loạn rút tay về che miệng, sợ mình vô tình bật ra tiếng hét sẽ làm anh ta thức giấc. Tay của cô nắm chặt tấm chăn che lên người, cô có thói quen không mặc gì khi ngủ, cho nên không mặc gì là chuyện rất bình thường. Nhưng mà người đàn ông nằm bên cạnh...cô nhìn đông chần mền lộn xộn trên giường. Trên người anh ta thì chỉ mặc duy nhất một cái áo choàng tắm, dây buộc áo đã tuột xuống từ lâu, bên trong lại không có mặc gì, lộ ra một bộ ngực rắn chắc. Nhìn anh ta ở khoảng cách gần thế này, nước da màu mật ong trơn bóng khỏe mạnh, cơ bắp lộ ra chắc khỏe lại có lực, mẫu đàn ông có vóc dáng hoàn hảo thế này thật dễ khiến người khác thấy phấn khích mà muốn sờ một cái. Nhìn lại khuôn mặt của anh ta, mi mắt vừa dài vừa rậm, sống mũi thẳng tắp, môi đầy đặn, đường nét cương nghị thể hiện sự sắc sảo. Mặc dù người đàn ông nằm trước mặt hai mắt vẫn đang nhắm chặt, nhưng có thể nhận ra được anh ta rất đẹp trai.

Chờ một chút! Người đàn ông này sao lại nhìn có vẻ quen mắt đến vậy? Chết mất! Thì ra là tên đàn ông chết tiết trong thang máy dám cười nhạo cô!

Thị Y Thần dùng hết sức cắn lên mu bàn tay mình một cái, muốn chứng minh tất cả mọi chuyện xảy ra đêm qua không phải là sự thật. Nhưng cảm giác đau nhói từ mu bàn tay truyền đến lập tức kéo cô trở về hiện thực, đây không phải là nằm mơ.

Cô cắn răng, chậm rãi từng chút, từng chút một nhích người ra khỏi ra khỏi cơ thể của anh. Anh ta đột nhiên trở mình quay lưng về phía cô, Thị Y Thần sợ đến mức không dám cử động. Đợi một lúc, xác định anh ta vẫn còn đang ngủ, cô mới cẩn thận vén tấm chăn lên từ từ bỏ xuống giường, sợ bản thân làm anh tỉnh giấc. Cô quỳ rạp trên mặt đất tìm quần áo của mình, lại phát hiện chẳng có thứ gì, chỉ có duy nhất một cái khăn tắm. Cô nhặt cái khăn tắm rơi trên mặt đất lên, qua loa quần quanh người, nhón chân rón ra rón rén như tên trộm đi vào phòng tắm.

Bụng của cô rất đau, dòng máu đỏ tươi từ bắp đùi chảy dọc xuống chân, cả người lập tức ngậy ngốc chết lặng, không biết phải làm thế nào. Thị Y Thần che miệng ngồi ở trên bồn cầu, dòng máu đỏ tươi nhanh chóng nhuộm đỏ nước trong bồn cầu...

Cô xé giấy vệ sinh, ra sức lau chùi máu đỏ đang chảy giữa hai chân, máu tươi đập vào mắt làm cô sững sờ, cô cảm thấy thật sự sợ hãi. Mắt bỗng cảm thấy cay cay, nước mắt ứa khuất đang dần dần dâng lên, tràn ngập cả hốc mắt.

Đêm qua, Thị Y Thần uống rất nhiều, hoàn toàn không biết mình rốt cuộc đã làm nên chuyện gì. Cô chỉ nhớ mang máng rằng mình cùng Chu Kiều Na đã uống rất nhiều, rất nhiều. Sau đó lại muốn đón xe về nhà, nhưng lúc đứng dậy rời đi lại không nhớ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô thật sự là không thể nhớ nổi. Trong lúc mơ hồ, cô nhớ rõ là đã chạy theo một người đàn ông có diện mạo cực kỳ đẹp trai, hóa ra đó không phải là bị hoa mắt, cũng không phải là cảnh trong mơ, mà là do rượu khiến cô có can đảm cùng đàn ông đi thuê phòng, lên giường.

Thị Y Thần một tay che miệng, một tay ôm bụng đang rất đau, trình tiết cô bảo vệ suốt hai mươi chín năm chỉ trong một đêm đã không còn, nhưng cô lại chẳng hay biết gì, ngay cả người đàn ông đang nằm bên ngoài là ai cô cũng không biết. Trời ạ, cô làm sao có thể làm ra loại chuyện thể này. Cho dù là đói khát, muốn tìm một người đàn ông để yêu, cô cũng không thể nào làm ra loại chuyện như vậy...

Thị Y Thần bối rối nắm tóc. Chuyện đã như vậy, không cần anh ta phải chịu trách nhiệm, cô chỉ mong có thể rời khỏi đây, sau này không phát sinh chuyện gì là tốt rồi. Cô lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, bắt đầu tìm quần áo của mình, cuối cùng phát hiện nó nằm trong thùng rác trong phòng tắm. Bộ đồ lót cùng cái áo khoác đang lẳng lẳng nằm ở đó, tỏa ra một mùi hôi thối khó chịu. Thị Y Thần nhặt nó ra, nhưng không có can đảm để mặc lại nó một lần nữa.

Cô ép bản thân mình trở nên tỉnh táo, cầm lấy cái bàn chải đánh răng đang nằm trên bàn trang điểm, trên bao bì có ghi rõ tên cùng địa chỉ khách sạn. Hơi xa K.O., nhưng không phải xa lắm. Thị Y Thần không cần suy nghĩ nhiều, cô đi ra ngoài ngược mắt nhìn số phòng, sau đó lại rón rén trở về phòng tắm, cẩn thận bấm số điện thoại, gọi vào di động của Chu Kiều Na. Rất nhanh, đầu dây bên kia liền vọng đến thanh âm trong trẻo của Chu Kiều Na, “Xin chào, ai đấy?”

Thị Y Thần thấp giọng, sợ đánh thức người đàn ông đang ngủ say bên ngoài, run rẩy nói: “Chu Điện, là tớ.”

“Nha đầu chết tiệt kia, tối hôm qua cậu thật là sung sướng nha.”

“Cậu biết chuyện xảy ra sao?! Khoan hãy nói chuyện này. Cậu mua giúp tớ một bộ quần áo, mua luôn cả đồ lót, cả băng vệ sinh nữa, sau đó đưa đến...” Thị Y Thần liếc mắt nhìn lại địa chỉ khách sạn rồi khẽ đọc, ”Phòng 2202, khách sạn XX ở phía bắc đường Trung Sơn, nhanh nhanh một chút.”

“Hả? Quần áo của cậu đâu? Bị xé mất rồi à?” Chu Kiều Na cầm điện thoại nhưng trong đầu đang tưởng tượng ra cảnh bọn họ chiến đấu kịch liệt trên giường.

Thị Y Thần không biết cô bạn đang nghĩ gì, nói: “Ừ, mọi chuyện chi tiết sẽ kể lại cho cậu sau.” Cúp điện thoại, cô vẫn ngồi trên bồn cầu trong phòng tắm, cảm giác toàn thân lạnh đi, thân thể càng không ngừng run lên.

Sau khi Thị Y Thần rời khỏi giường ngủ, Lục Thần Hòa lập tức mở mắt ra, anh nhìn cô đang quần khăn tắm rón ra rón rén trong phòng tắm như kẻ trộm. Thật ra lúc cô rút tay ra khỏi ngực anh, anh đã tỉnh dậy rồi, chỉ là cô không phát hiện ra mà thôi. Anh thấy cô hoảng hốt cắn mu bàn tay của mình, đau đến cau chặt mày, bộ dạng rất đau khổ. Ngay cả khi cô rời giường, trông cũng cực kỳ thống khổ, hình như cô rất sợ anh tỉnh lại. Anh nghe thấy loáng thoáng trong phòng tắm tiếng nước chảy của cô. Lục Thần Hòa hơi nhíu mày, người phụ nữ này thật sự là kỳ quái, tại sao mới sáng sớm rời giường đã khóc rồi?

Anh giơ tay lên, nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, kim đồng hồ đã điểm chín giờ rưỡi. Từ trước đến nay giấc ngủ của anh cực kỳ ít ỏi, nhưng tối qua nằm trên giường này lại ngủ như chết rồi. Đêm qua anh thực sự bị dày vò nhiều quá...

Lục Thần Hòa xoa xoa huyệt thái dương, chuẩn bị đứng dậy. Lúc này mới nhớ tới trên người chỉ mặc duy nhất một cái áo choàng tắm, quần áo bị nôn bắn đã ném vào thùng rác rồi. Anh cầm điện thoại di động đặt ở đầu giường, gọi một cú điện thoại, trong điện thoại chỉ dẫn dò giản đơn chỗ mình đang ở, gọi người đó đưa sang đây một bộ quần áo mới.

Cúp điện thoại, anh lại nằm xuống giường, kéo tấm chăn, lại phát hiện trên ga giường trắng tinh có một vết đỏ chói mắt.

Đầu của anh bị một trận co rút đau đớn dữ dội, môi mím lại thành một đường nhìn về phía tấm kính thủy tinh ngăn cách phòng tắm, tấm kính thủy tinh bị tấm màn cửa che khuất, không nhìn thấy rõ khung cảnh diễn ra bên trong.

Cuối cùng Lục Thần Hòa cũng hiểu rõ vì sao Thị Y Thần lại khóc. Xử nữ gần ba mươi tuổi! Chẳng lẽ cô lại cho rằng, đêm qua anh cùng cô đã phát sinh quan hệ. Tại sao anh có thể phát sinh quan hệ với cô được chứ? Cho dù là đầu óc mù mịt đi chăng nữa anh cũng sẽ không đói khát đến mức làm ra loại chuyện như vậy. Đêm qua, thật sự chẳng phát sinh chuyện gì, chỉ đơn giản là nằm ngủ mà thôi. Đêm qua coi như có

lập kỳ tích đi chẳng nữa, thì cũng là kỳ tích anh cùng phụ nữ lên giường, lại không hề xảy ra chuyện gì mà chỉ đơn giản là ngủ. Điều này làm cho bản thân Lục Thần Hòa cũng cảm thấy thật đáng kinh ngạc! Anh không thể nào nghĩ ra, mình lại có thể nằm ngủ ngon lành cạnh người phụ nữ chỉ mới gặp có hai lần, thật sự cảm thấy bình yên. Chuyện này thật không có khoa học!

Chuông điện thoại trong phòng khách chỉ vang lên một tiếng, Thị Y Thần liền nhanh chóng lao ra bắt máy, Chu Kiều Na nói đã đến đại sảnh khách sạn rồi. Cô đi theo hướng dẫn của người phục vụ đến lối rẽ ở hành lang, chỉ một lúc sau đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Thị Y Thần lao nhanh ra đó, mở cửa.

Trong tay Chu Kiều Na cầm một túi xách lớn, thở hồng hộc đứng ngoài cửa, nhìn Thị Y Thần từ trên xuống dưới chỉ quần một cái khăn tắm, liền nở nụ cười mờ ám, “Ôi ôi ôi, nhìn cậu thế này, đêm qua nhất định là tình hình chiến đấu thật sự kịch liệt nha, có đạt “cực khoái” không vậy?”

Thị Y Thần lập tức che miệng cô bạn, kích động đáp lại: “Chính xác là chẳng khác gì xác chết. Cậu đứng bên ngoài chờ tớ.” Cô không muốn Chu Kiều Na nhìn thấy cảnh trong phòng, lại còn người đàn ông nằm trên giường đó nữa. Cho dù là chị em tốt đi chẳng nữa, nhưng loại tình huống khó xử thế này không nên thấy vẫn hơn. Nhận lấy quần áo và đồ dùng hàng ngày, Thị Y Thần liền chui vào phòng tắm.

Lục Thần Hòa chống nửa người, nhìn cái gương đối diện tủ quần áo có thể nhìn thấy cảnh tượng phía phòng tắm, vừa vặn thấy Thị Y Thần cầm một túi đồ lớn bước vào phòng tắm.

Chỉ một lúc sau, Thị Y Thần thay xong quần áo mới, ngược mắt nhìn theo tấm gương phản chiếu liền nhìn thấy Lục Thần Hòa nửa nằm nửa ngồi trên giường, nghiêng nửa thân người, hai mắt nhìn cô chăm chăm. Cô xoay người, chạm phải ánh mắt đen láy, sâu thẳm của anh, lập tức trở nên bối rối, đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Lục Thần Hòa từ từ đứng dậy bước xuống giường, bước đến cửa phòng tắm, bộ dạng giống như muốn nói lần này không thể bỏ qua cho cô được.

19. Chương 19: Chạy Trốn (1)

Lục Thần Hòa cao 183cm, cao hơn Thị Y Thần một cái đầu. Từ góc nhìn của Thị Y Thần vừa vặn sẽ nhìn thấy hai múi cơ bắp nơi phần ngực rắn chắc ẩn hiện sau lớp áo choàng tắm của anh. Bộ ngực màu mật ong vạm vỡ, khỏe mạnh, như ẩn như hiện thật sự mê người. Cô vô thức nuốt một ngụm nước bọt, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào ngực anh, ánh mắt giống như tia X quang, quét qua từng tác da thịt của Lục Thần Hòa.

Đàn ông chết tiệt, tại sao dáng người lại đẹp đến vậy? Những người đàn ông xuất hiện trên web “nude” thể giới, dáng người đàn ông Trung Quốc sao lại đứng cuối bảng chứ? Tại sao đa số toàn là đàn ông “bụng phệ” là thế nào?

“Làm phiền cô tránh đường một chút.” Trên đỉnh đầu phát ra giọng nói lạnh như băng.

“Cái gì?” Thị Y Thần có chút hơi ngẩn ra.

“Cô đang đứng cản đường của tôi.” Lục Thần Hòa lại một lần nữa nhẹ nhàng cất giọng lạnh như băng.

Gương mặt Thị Y Thần thoáng chốc nóng lên, lập tức lùi về sau một bước dài, liền đụng phải tủ quần áo sau lưng mình.

Lục Thần Hòa quét ánh mắt liếc nhìn cô, đi vào phòng tắm, mang cửa phòng đóng lại một cái thật mạnh.

Cô nhìn về phía cửa phòng tắm, một tay đặt lên ngực, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu. Cô lấy lại bình tĩnh, vừa định bỏ đi, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Lục Thần Hòa chớp mắt nhìn cô, “Cô muốn đi đâu?”

Thị Y Thần cảm thấy hoang mang, không khỏi chột dạ, cất giọng run run trả lời: “Liên quan...sao?” Cô đi đâu thì mắc mớ gì đến anh ta chứ! Trong đầu cô có một dự cảm không tốt sắp xảy ra, người đàn ông này không phải đang có ý đồ bịa đặt, dựng chuyện, muốn lừa gạt vợ vét tài sản của cô đấy chứ?

“Cố muốn cứ như vậy mà phải mông bỏ đi sao?” Lục Thần Hòa tiến về phía cô.

Quả nhiên. Người đàn ông này có ý đồ vợ vét tài sản!

“Anh muốn thế nào?” Cô lùi về phía sau một bước. Rõ ràng người xui xẻo là cô, rõ ràng cô mới là người bị mất trinh tiết một cách không rõ ràng, vậy mà người đàn ông này lại bày ra bộ mặt như là cô thiếu tiền anh ta vậy.

Lục Thần Hòa bước từng bước về phía cô. Cô bị dồn ép phải từng bước lùi về sau, bị dồn đến chiếc giường, cô lập tức bị ngã ngồi trên mép giường.

Thị Y Thần ngược mắt lên nhìn, vừa vặn bắt gặp ánh mắt sâu thẳm đang bày ra vẻ hứng thú của anh ta, người đàn ông này ngũ quan anh tuấn, vóc người cao to, hoàn toàn không thua người mẫu nam ở Dubai mà cô yêu thích nhất, một đôi mắt rạng rỡ có hồn, giống như là hắc diệu thạch dưới ánh mặt trời vậy, trông thật chói mắt.

Trái tim của cô bỗng nhiên đập mạnh một nhịp, nếu bình thường gặp được một anh đẹp trai thế này, chắc cô đã sớm chảy nước miếng thèm khát. Nhưng người đàn ông đẹp trai đến lóa mắt này cũng là một người đàn ông vô cùng khó chịu.

Lục Thần Hòa liếc đôi mắt về phía tấm ga trải giường. Cô thuận theo tầm mắt của anh nhìn về phía đó, trên chiếc ga giường trắng tinh tự nhiên có một vết hồng hồng xuất hiện. Cô vừa trông thấy vết máu này, cả người ngầy ngốc, chết lặng. Muốn xóa sạch màu máu đỏ đau đớn trong mắt của cô, trong lòng của cô, như đang nhắc nhở chính mình rằng trinh tiết cô giữ gìn suốt hai mươi chín năm, giờ đã không còn nữa rồi. Cô hoảng hốt dời chỗ ngồi, đặt mông ngồi ở đó muốn che đi vết máu. Thị Y Thần cắn răng nói: “Anh rốt cuộc là muốn thế nào? Nếu như anh có ý đồ vợ vét tài sản của tôi, tôi khuyên anh nên sớm tỉnh lại đi. Nếu anh biết điều, để tôi rời khỏi đây, chuyện tối ngày hôm qua, tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.”

“Vậy sao? Cô xác định là tối hôm qua không xảy ra chuyện gì?” Anh đột nhiên rất chờ mong câu trả lời của cô.

Mặt cô đỏ lên, sau đó môi run run, giận dữ nói: “Chuyện tối ngày hôm qua, không phải anh biết rõ hơn tôi sao?”

Anh nhú mày, phía đuôi lông mày lại ẩn hiện nét cười. Anh có thể nhận ra được cô rất để ý đến chuyện phát sinh đêm qua, thật sự mà nói, cô rất coi trọng cái màng mỏng kia. Thật ra chẳng có chuyện gì phát sinh cả, nhưng anh lại hết sức xấu xa chuyện gì cũng không cho cô biết. Anh từ từ bước đến gần Thị Y Thần, đứng trước mặt của cô, cúi đầu xuống nhìn cô, khẽ nhếch khóe môi như cười như không, nham hiểm nói: “Đúng vậy, chuyện tối ngày hôm qua, là tôi biết nhiều hơn cô một chút.”

“Anh...” hô hấp Thị Y Thần trở nên phập phồng, tròn mắt nhìn chằm chằm về phía trước như vô hồn. Không muốn nghe, nhưng rồi lại muốn nhanh chóng biết được chuyện gì đã xảy ra đêm qua. “Tối hôm qua, là cô một mực đi theo tôi, níu kéo tôi, sống chết cũng không chịu buông tha cho tôi. Tôi càng đẩy cô đi, cô lại càng không ngừng bám lấy. Ở đây, ở đây,” Anh khoa trương chỉ vào ngực rồi lại chỉ vào thắt lưng của mình, “Tất cả đều bị cô sờ rồi. Fervor, passion and wildness.”

“Anh có thể đừng nói nữa được không!” môi cô run run, giọng nói có chút nghẹn ngào.

Anh đứng lên, hơi nhướn mày, nói: “Thế nào? Hối hận sao? Bây giờ mới bắt đầu tiếc nuối cái màng mỏng cô giữ suốt gần ba mươi năm có phải hơi muộn rồi không? Nếu thật sự hối hận như vậy, tại sao tối hôm qua lại một mực bám lấy tôi không chịu buông tha? Cô nên cảm thấy may mắn vì trên người không còn phải gắn liền với cái danh xưng “Lão xử nữ” vinh quang kia nữa, sau đó dù có đi xem mắt cũng không còn bị cười nhạo nữa. Chúc cô lần sau đi xem mắt thật vui vẻ.” Anh đứng khoanh tay trước ngực nhìn cô, biểu cảm có chút lạnh lùng, ngôn ngữ lại giống như đang châm chọc. Nhìn thấy cô khóc không ra nước mắt, tâm tình của anh cảm thấy tốt hẳn lên. Thật kỳ lạ là anh lại cảm thấy vui sướng trên nỗi đau của người khác.

Thị Y Thần cắn chặt răng, tức giận đến mức cả người đều run rẩy.

Cô đột ngột đứng dậy, ngược mắt nhìn chăm chăm vào anh, hai mắt đang rơi lệ giống như hai thanh lửa đỏ rực, hướng về phía anh quát: “Có gì đáng cười?! Chuyện này có tốt đẹp đến mức khiến anh vui đến vậy? Lẽ nào thủ thân như ngọc, giữ mình trong sạch, coi trọng trinh tiết ở xã hội bây giờ là chuyện vui để mọi người cười nhạo sao? Anh ý mình có tướng mạo đẹp đẽ thì con gái sẽ phục tùng nghe theo, chấp nhận anh sao? Tôi bám lấy anh không buông là vì anh làm hỏng gót giày của tôi thôi.” Cô không phải cái loại phụ nữ uống rượu xong sẽ không biết tốt xấu chạy theo đàn ông, “Đừng nghĩ rằng có thể lên giường với phụ nữ là vinh quang lắm. Anh nghĩ tất cả mọi người đều giống nhau, mang chuyện có tình cảm rồi lên giường với nhau so với động vật giao phối là giống nhau sao? Loại người như anh mới thật sự là đáng cười. Tôi bảo vệ bản thân mình, mặc kệ là ba năm, ba mươi năm, hay ba trăm năm đi nữa cũng sẽ như vậy, bởi vì tôi là một người phụ nữ có lòng tự tôn, tự ái và tự trọng. Tôi không giống anh, có thể tùy tiện lên giường với bất cứ người phụ nữ nào, bởi vì anh chỉ là loại người tinh trùng chạy lên não đã cảm thấy vui sướng, thật giống động vật giao phối. Chỉ có mình quý trọng bản thân, thật lòng đối với người mình yêu, mới có thể hiểu được cảm giác kích thích khi hai tâm hồn hòa quyện, có tình mới có yêu, mới không giống như động vật cứ giao phối mà chẳng có cảm giác gì!” Thị Y Thần gào thét đến khàn cả giọng.

Lồng ngực như có cảm giác bị vật gì đâm trúng, Lục Thần Hòa kinh ngạc nhìn cô, mi tâm chau lại, môi mím chặt, không nói lời nào.

“Một màn “mây mưa” đêm qua, tôi xem như mình như bị chó cắn.” Giọng nói lạnh lẽo của cô vang lên, liếc anh một cái, muốn rời khỏi đó.

“Chờ một chút!” Anh đột nhiên bước đến ngăn cô lại, mang một đồng quần áo bẩn trong tay ném cho cô, vẻ mặt khinh bỉ nói: “Tối hôm qua cô ới lên người tôi, bộ đồ của tôi được may ở Italy, cô xem nên tính thế nào đây?”

Thị Y Thần nhìn quần áo bẩn trong tay, một mùi khó ngửi xông thẳng vào mũi. Chuyện tối hôm qua, thật sự là một chút cô cũng không nhớ, thì làm gì còn nhớ đến chuyện ới lên quần áo của anh ta. Chỉ thấy cái loại người bụng dạ hẹp hòi như anh ta có chút buồn cười, “Anh cũng làm hỏng gót giày của tôi.”

“Ý của cô là, chuyện giày cô tự mình giải quyết, chuyện quần áo của tôi, tôi cũng tự mình xử lý sao?”

“Nếu như anh muốn tính toán tiền phòng cùng với tiền giặt ga giường, tôi sẽ đưa.” cô cắn răng. Giờ phút này, cô chỉ muốn rời khỏi nơi ác mộng trần gian này càng nhanh càng tốt.

“Ok, cô có thể đi.” Giọng nói tiễn khách, lạnh lùng mà vô tình.

Thị Y Thần nhắm mắt lại, mang đồng quần áo bẩn ném xuống đất, bước nhanh ra khỏi phòng.

Chu Kiều Na đứng bên ngoài nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cãi vã, lo lắng áp tai vào cánh cửa muốn nghe rõ chuyện gì đang xảy ra bên trong, đột nhiên Thị Y Thần mở cửa lao ra, dọa cô hết hồn, “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Hai người các cậu ồn ào chuyện gì?”

Thị Y Thần kéo Chu Kiều Na, chỉ nói một câu, “ Cho tớ năm trăm tệ. ”

Chu Kiều Na tỏ vẻ nghi hoặc, không nói gì, đưa cho cô năm trăm tệ.

Thị Y Thần cầm tiền, xoay người bước vào phòng.

Lục Thần Hòa có chút ngạc nhiên nhìn Thị Y Thần vừa mới bỏ đi lại quay trở lại, sắc mặt của cô tái nhợt không còn chút máu, chỉ cãi nhau một chút đã trở nên yếu ớt không còn sức lực, dáng vẻ cũng xuống dốc trầm trọng.

Cô đưa năm trăm tệ cho anh, nói: “ Tiền giặt quần áo và tiền phòng, tiền lẻ không cần thôi lại.” Nói xong, xoay người rời khỏi.

20. Chương 20: Chạy Trốn (2)

Trong phòng khôi phục lại sự yên tĩnh, Lục Thần Hòa nhìn chăm chăm vào vết hồng hồng trên tấm ga giường trắng tinh cùng với năm trăm tệ trong tay mình. Trong lòng lại dâng lên cảm xúc khó tả. Anh vốn định mang sự đau khổ của người khác làm trò vui cho bản thân, ngược lại lại bị sự đau khổ của người ta làm ảnh hưởng đến tâm trạng của mình. Tuy rằng anh cũng không phải là người tùy tiện cùng phụ nữ lên giường. Thế nhưng thỉnh thoảng vận động một chút lại bị gọi là động vật thích giao phối thể này, trong thời gian ngắn anh không thể tìm được một lý do nào để phản bác, thậm chí còn không hiểu được tại sao trong lòng lại có ý nghĩ đồng tình. Buồn cười nhất chính là anh lại bắt đầu muốn hỏi ngược lại bản thân, anh đúng là dã thú sao? Người phụ nữ gần ba mươi tuổi này thật sự làm lòng anh cảm thấy khó chịu.

Bỗng dưng, điện thoại trong phòng khách đột ngột vang lên cắt đứt suy nghĩ của anh. Lục Thần Hòa nhận điện thoại, là quầy tiếp tân gọi đến, “Xin lỗi, làm phiền anh. Xin hỏi Lục tiên sinh gọi người mang y phục đến đúng không ạ?”

“Đúng vậy.” Anh lên tiếng trả lời.

Cúp điện thoại không bao lâu, ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ cửa.

Lục Thần Hòa mở cửa phòng, nhìn thấy những người đứng bên ngoài thì ngẩn ra. Anh nâng khóe miệng, ngoài mặt cười nhưng trong lòng lại không cười nhìn anh tài xế Tiểu Hàn. Thật tốt, có thể phản bội Boss của mình công khai vậy, rõ ràng là không muốn đi làm nữa mà.

Tiểu Hàn cúi thấp đầu, lắp bắp nói: “Xin lỗi, Lục Tổng... Y phục anh cần...”

Lâm Uẩn Trạch lên tiếng nói: “Cậu đừng trách Tiểu Hàn, là tớ bảo anh ta dẫn đường.”

Đứng phía sau Lâm Uẩn Trạch là một người có khuôn mặt dịu dàng, chính là Đường Di. Lục Thần Hòa mở rộng cửa, gương mặt lạnh lùng nhận bộ quần áo, không nói một lời, đi thẳng vào phòng tắm.

Đường Di đứng ngoài cửa, không muốn bước vào. Lâm Uẩn Trạch khẽ đẩy cô, ý bảo cô đi vào, lúc này cô mới bước tới mấy bước quan sát bên trong phòng. Quan sát một chút, cô đi vài bước, dưới chân đột nhiên vướng phải vật gì đó, suýt chút nữa là ngã xuống đất.

Lâm Uẩn Trạch đứng phía trước cách đó không xa rất nhanh chạy đến đỡ cô.

Lúc này, Lục Thần Hòa vừa thay đồ xong, mở cửa phòng tắm, vừa vặn bắt gặp một màn như vậy. Lâm Uẩn Trạch giống như vừa chạm phải điện, lập tức đẩy Đường Di ra. Đường Di bĩu môi, tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Lục Thần Hòa cũng xem như chưa nhìn thấy gì, thờ ơ xoay người đi về phía chiếc ghế nhỏ, nhặt bộ quần áo bẩn dưới đất lên, cất vào túi.

Đường Di nhìn thoáng qua vật dưới chân mình, thứ vừa khiến cô bị vướng chân suýt chút nữa thì ngã là một đôi giày cao gót của phụ nữ. Cô cúi người xuống nhặt nó lên, tò mò quan sát đôi giày bị gãy gót này.

Lâm Uẩn Trạch liếc mắt nhìn đôi giày gãy gót kia, hình như đã từng gặp qua rồi. Trên đất còn có dây tiền, hình ảnh quen thuộc khiến Lâm Uẩn Trạch nhớ lại một màn ở K.O tối hôm qua, rất giống chuyện tối hôm qua, Lục Thần Hòa không nói gì đi nhanh đến giặt lại đôi giày.

Đường Di hơi nường mi, khóe miệng nhếch lên, nói: “Làm gì vậy?”

Trong phút chốc, cả căn phòng lớn cực kỳ yên tĩnh, đến tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Lục Thần Hòa thấy Lâm Uẩn Trạch cầm đôi giày trên tay, môi mỏng mím chặt, không nói lời nào, bước nhanh đi tới chỗ Lâm Uẩn Trạch đưa tay giặt lại đôi giày, tiện tay ném sang một bên.

Về mặt Đường Di rất bình tĩnh đưa mắt nhìn về phía chiếc giường gần chỗ phát hiện đôi giày, từ từ quan sát. Ánh mắt vừa vặn rơi vào mớ hỗn độn trên giường. Trên tấm ga giường trắng tinh có một mảng đỏ tươi, đẹp đến mức cực kỳ chói mắt.

Lâm Uẩn Trạch không chịu đựng được nữa, cuối cùng nhìn sang Lục Thần Hòa, tức giận nói: “Cậu nói một câu có được không?”

“Nói cái gì?” Lục Thần Hòa nhíu mày nhìn anh ta.

“Hai người các cậu sắp đính hôn rồi, có thể dừng ầu trĩ như vậy nữa được không? Hở một tí là tìm người khác hòa giải. Cậu có biết không, Đường Di suốt đêm qua ở lại nhà cậu không có về nhà. Sáng nay biết tin tức của cậu, cô ấy là người đầu tiên chạy đến. Cậu có biết là tớ và Đường Di rất lo lắng cho cậu không!” Lâm Uẩn Trạch không thể chịu đựng được Lục Thần Hòa đối xử lạnh lùng với Đường Di như vậy, giọng nói cao hẳn lên.

“Lo lắng cho tôi chuyện gì?! Sợ một người lớn như tôi sẽ đi lạc sao, hay sợ tôi thế nào? Em đến tốt cùng là đang đợi tôi, hay là đang đợi người khác?” Anh quay sang Đường Di hỏi.

Đường Di nhướn mày, không mở miệng.

“Lời cậu nói là có ý gì, ở nhà của cậu không đợi cậu thì còn có thể đợi ai?” Lâm Uẩn Trạch không biết tại sao lại tức giận đến vậy.

“Thật không? Cô ấy tự nguyện chờ, là chuyện của cô ấy. Tớ không muốn về nhà, là chuyện của tớ. Đây từ đầu đến cuối đều là chuyện giữa tớ và cô ấy, không cần cậu quan tâm!” Lần đầu tiên, Lục Thần Hòa nói với Lâm Uẩn Trạch những lời giấu kín tận đáy lòng. Rõ ràng quan tâm người ta như vậy, vì sao lại không chịu đứng ra nói yêu Đường Di.

Lâm Uẩn Trạch đầu tiên là ngẩn ra. Rất nhanh, mang tất cả mọi chuyện cất giấu tận đáy lòng bộc phát ra hết, “Cậu nghĩ rằng tớ quản chuyện giữa hai người?! Là tớ ăn no nên rảnh rỗi không có chuyện gì làm?! Từ đây về sau nếu cậu không rảnh đi cùng Đường Di, xin vui lòng đừng gọi điện thoại cho tớ nữa, trên thế giới chỉ có mỗi cậu Lục Thần Hòa mới là người bận rộn, lẽ nào Lâm Uẩn Trạch tớ rảnh rỗi sao, không có chuyện gì làm sao?” Anh ta quay sang Đường Di nói, “Sau này nếu anh ta không có thời gian đi cùng em, em cứ điện thoại nói thẳng với anh ta. Nếu lần sau anh ta không chịu đi cùng em, em hãy chia tay anh ta đi!” Lâm Uẩn Trạch vừa nói xong, Đường Di vẫn giữ được vẻ bình tĩnh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng anh ta, trong mắt ẩn chứa một loại đau khổ không thể giải thích được.

Lâm Uẩn Trạch cố nén tình cảm trong lòng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì anh cũng sẽ phát điên. Anh cắn răng, không thể kiềm lòng được, tiếp tục mắng: “Kết hôn phải đợi qua ba mươi tuổi mới được sao? Hai người các cậu nếu muốn kết hôn, thì làm ngay đi, nếu không muốn, thì dẹp đi! Chẳng có chuyện gì liên quan đến tớ?! Cậu nghĩ rằng tớ là một thằng đáng chết thích bị kẹt giữa hai người sao?! Tớ con mẹ nó chính là ăn no rảnh rỗi, ”bắt chó đi cày” xen vào việc của người khác! Từ giờ trở đi, chuyện của hai người các cậu hoàn toàn không liên quan đến Lâm Uẩn Trạch tớ đây, các cậu muốn làm thế nào, đừng làm phiền tớ là được! Còn nữa, đây là tiền hôm qua cậu ném đi, giờ cũng trả lại cho cậu.”

Trút giận xong, Lâm Uẩn Trạch mang xấp tiền ném trước mặt, xoay người bỏ đi không quay đầu lại một lần.

Đường Di giống như tượng gỗ, đứng yên một chỗ không hề nhúc nhích, giống như bị chuyện gì đó đã kích rất nặng.

Trong mắt Lục Thần Hòa, cô vẫn luôn là người như vậy, luôn luôn im lặng, giọng nói trong trẻo ngọt ngào, ngoại trừ dịu dàng trầm ổn, không để lộ một động tác dư thừa nào.

Lục Thần Hòa đi đến trước mặt cô, nói: “Em nghĩ kỹ lại xem, nhất định phải đính hôn với tôi sao?”

Đường Di chậm rãi ngẩng mặt lên nhìn anh ta, cực kì bình tĩnh nói: “Ừ.”

Nghe một câu bình thản “Ừ” của cô, Lục Thần Hòa không thể tin nổi cười lạnh một tiếng, một giây sau đó có cảm giác máu đang dồn lên đỉnh đầu, không chịu đựng được quát: “Cậu ta vẫn luôn ngốc nghếch như vậy, không nhìn ra được là tôi dốc hết lòng muốn tác hợp cho hai người, em vẫn cố tình cùng anh ta giả ngốc sao?! Ok, chỉ cần em không thấy hối hận, tùy em thôi.”

Nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi Đường Di vụt tắt, vỗ vỗ vai anh, nói: “Thấy anh không sao là tốt rồi, em còn có việc, phải đi trước.” Nói xong, cô xoay người, lẳng lặng rời khỏi, giống như chưa bao giờ xuất hiện ở đây vậy.

Căn phòng lớn trong phút chốc trở lại vắng vẻ yên tĩnh vốn có.

Lục Thần Hòa tay run run châm một liều thuốc, không ngừng diên cuồng đi tới đi lui trong phòng. Lại là thế này, chuyện qua chuyện lại cuối cùng bóng vẫn nằm trong tay anh. Anh nhìn Tiểu Hàn, sau đó mới lấy lại tinh thần.

“Lục tổng, phải đi sao?” Tiểu Hàn đứng ở cửa cẩn thận hỏi.

Lục Thần Hòa trừng mắt liếc Tiểu Hàn, Tiểu Hàn nhanh chóng cúi đầu, không dám nói câu nào.

Gương mặt anh tuần đen lại, Lục Thần Hòa nhặt đôi giày cao gót dưới chiếc ghế nhỏ lên, nhìn một chút, ngay cả vật rơi dưới đất cũng nhặt lên nhét vào túi áo, mang theo chúng rời khỏi khách sạn.

Tiểu Hàn cúi thấp đầu theo ở phía sau, trong lòng lẩm bẩm: lần này anh Lâm đẹp trai hại chết anh ta rồi. Sau này anh Lâm đẹp trai kia có “quyền rũ” anh, anh cũng không tiết lộ chỗ ở của tổng giám đốc.

Thanh toán toàn bộ chi phí ở quầy tiếp tân xong, Lục Thần Hòa đột nhiên nhìn Hàn nói: “Đưa chìa khóa xe cho tôi.”

Tiểu Hàn khẽ run, sau đó nhanh chóng lấy chìa khóa đưa cho Lục Thần Hòa.

Lục Thần Hòa nhận chìa khóa xe, trực tiếp đi thẳng đến bãi đậu xe khách sạn.

Tiểu Hàn đi theo sau, sau đó Lục Thần Hòa ngồi vào ghế lái. Tiểu Hàn trong lòng lo sợ, hồng rỗi.

Lục Thần Hòa mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, khởi động xe, đạp chân ga, xe nhanh chóng lao nhanh thoáng chốc đã cách bãi đậu xe một khoảng mười mét.

Đến lúc Tiểu Hàn có phản ứng, ông chủ đã sắp lái xe rời khỏi đó.

Anh ta đau khổ gọi một tiếng: “Lục tổng...” ba chữ “Chờ tôi với.” chưa kịp nói ra, liền nhận lấy ánh mắt giết người của ông chủ.

“Tự gọi taxi mà trở về công ty không được than vãn.” Lục Thần Hòa hạ cửa kính xuống, ném ra một câu nói lạnh như băng, liền lái xe nhanh chóng rời khỏi, chỉ để lại phía sau một làn khói đang dần dần tan biến trong không khí.

Tiểu Hàn lúc này mới ý thức được lần này thật là đã chạm đến giới hạn, vượt quá bốn phần. Ở công ty, có người nào không biết nội tâm Lục tổng sâu không đoán được. Đã biết ông chủ của mình ghét ai là sẽ trả lại gấp đôi. Anh ta than khổ: “Ông chủ, anh quá độc ác rồi. Ở đây cách công ty rất xa...” Quên đi, không than vãn sẽ không than vãn, anh ta sờ sờ túi tiền, chỉ có mấy đồng tiền xu, ví tiền rơi ở trên xe mất rồi. Xem ra ông trời cũng bắt đầu làm khó anh ta rồi, muốn đón xe quay về, là chuyện không thể nếu chỉ với bao nhiêu đây tiền.

Nếu không muốn chết ở nơi này, chỉ còn một cách duy nhất, đón xe buýt rồi đổi trạm liên tục quay về công ty.

21. Chương 21: Dì Cả (1)

* Có thể hiểu là kinh nguyệt.

Thị Y Thần kéo Chu Kiều Na chạy thẳng một mạch ra khỏi khách sạn mới dừng lại.

Chu Kiều Na vỗ ngực, không ngừng thở dốc, “Không nghĩ ra là sau khi được “thoải mái”, cậu lại có...thể lực... kinh người... đến như vậy...”

Thoải mái gì chứ? Tình trạng bi thảm của cô chỉ trong lòng cô mới hiểu rõ. Dù chỉ một giây thôi cô cũng không muốn nhớ đến nơi kinh khủng này.

Cuối cùng Chu Kiều Na cũng lấy lại được nhịp thở, nói: “Xe của tớ đậu ở phía đối diện.”

Hai người bước vào trong xe, Chu Kiều Na khởi động xe, chậm rãi đi được một đoạn, mới nói: “Nhanh nói cho tớ biết tình hình chiến đấu tối hôm qua nào.”

Thị Y Thần dựa đầu vào ghế, vẻ mặt xuống tinh thần, nói: “Tình hình chiến đấu gì chứ? Căn bản là tớ chẳng nhớ chuyện gì cả.”

“Hả? Không phải chứ, anh chàng đẹp trai kia nhìn thất lưng rõ ràng rất có lực. Lần đầu tiên quan trọng như vậy mà cậu chuyện gì cũng chẳng nhớ là thế nào? Không thể nào.” Chu Kiều Na không tin.

“Tớ lừa cậu làm gì? Hôm qua, ngay cả việc làm thế nào đến được khách sạn tớ cũng không biết.”

“Hả? Không nhớ được gì sao? Không thể nào. Đêm qua tớ nhìn thấy cậu sống chết bám theo anh chàng đẹp trai đó, kéo áo anh ta, sau đó còn cùng anh ta lên taxi nữa. Tớ còn tưởng đầu óc cậu được khơi thông rồi chứ. Làm cả buổi, cậu lại hoàn toàn không biết gì. Cậu sẽ không tưởng nhầm anh ta là tớ đấy chứ? Đáng người của tớ chuẩn hình chữ S quyến rũ chết người thế này, cậu cũng có thể nhìn lầm được sao? Cậu cũng thật biết nói đùa.”

“Cái gì?! Tối hôm qua cậu nhìn thấy tớ lôi kéo anh ta?”

“Đúng vậy, cậu cứ chạy theo lôi kéo anh ta, sau đó cùng anh ta lên xe, cậu còn dùng thân để mở cửa xe nữa, không cho người ta đi, tớ nghĩ là cậu đang “ngã giá” với anh ta...”

“Tớ X...” Thị Y Thần buông một lời thô tục, nếu không phải Chu Kiều Na đang lái xe, cô thật sự muốn bóp chết sự phẫn khích quá mức của cô bạn, “Tớ làm sao có thể đi ngã giá với anh ta chứ?! Tớ có nói, nhưng tớ không phải đang nói “phí qua đêm” với anh ta, tớ nói chuyện sửa giày. Cậu xem bộ dạng tớ thế này có thể đi tìm loại người như anh ta sao? Tớ khinh! Nhưng tất cả những chuyện này không quan trọng! Quan trọng là, cuối cùng cậu có phải là bạn của tớ hay không? Cậu thà đứng trơ mắt nhìn tớ cùng người đàn ông xa lạ rời khỏi đó, cũng không ngăn tớ lại một lần? Cậu có biết là thứ quý giá nhất của tớ... lần đầu tiên đã không còn nữa rồi.”

“Nhưng mà tối hôm qua lúc tớ hỏi cậu muốn món quà sinh nhật gì, cậu nói muốn đàn ông.”

“Tớ...” Thị Y Thần nghẹn lời, những lời này cô nhớ rất rõ. Cô cắn môi, còn nói: “Dù sao cậu cũng nên theo tớ đi chào hỏi người ta một tiếng.”

“Haiz, tớ đâu biết là rốt cuộc cậu nghĩ cái gì. Ngày hôm qua ra khỏi đó thật thoải mái, cậu đột nhiên biến mất, tớ nghĩ cậu đã rời khỏi quán trước rồi, kết quả ra khỏi K.O. cũng không có thấy cậu. Tớ còn đi hết mấy con phố gần đó để tìm, quay về chỗ cũ đợi một lúc, ai biết vừa đứng ở trước cửa đã thấy cậu cùng một người đàn ông lôi kéo nhau ra khỏi K.O, còn bước lên taxi nữa. Cậu thật sự giống như muốn cùng người ta đi thuê phòng ấy, cậu nói xem nếu như ở hoàn cảnh đó cậu sẽ làm thế nào? Tình huống lúc đó, đối lại người khác cũng sẽ làm như vậy thôi.”

“Ta X...” Thị Y Thần cảm thấy lòng như chết lặng. Càng nói, cô càng cảm thấy thật khó chấp nhận, càng có suy nghĩ muốn đi chết quách cho xong. Cô không ngừng gõ đầu mình, thực sự là không hiểu nhau lắm, “Bạn thân à, tối hôm qua đột nhiên tớ rất khó chịu được không? Dạ dày của tớ cứ nhộn nhạo cả lên, vì vậy phải vào toilet. Trùng hợp gặp được hai người đàn ông đang cãi nhau, một người trong đó chính là anh ta. Tớ chỉ nói một câu bảo hai người họ nhường đường, kết quả bị anh ta tát một cái ngã lăn ra đất gót giày cũng vì thế mà bị gãy. Vì chuyện chiếc giày, tớ cãi nhau với anh ta, kết quả anh ta quăng một xấp tiền vào mặt tớ. Cậu cũng biết đó là đôi giày do Leone dạy tớ làm, tớ xem nó như bảo bối của mình. Vậy nên tớ mới đuổi theo anh ta không buông, tớ làm sao vì chuyện muốn lấy chồng mà làm ra cái loại “tình một đêm” đó được chứ?”

Hình ảnh tiền mặt giống như mưa bay đầy trời không ngừng lấn quấn trong đầu của cô.

“Ra là vậy... Cậu cũng nên nhớ một chút, ít ra anh ta rất đẹp trai, cũng có rất nhiều phụ nữ lân la đến bắt chuyện, lần buồn bán này cậu có lời rồi.” Chu Kiều Na chỉ có thể cười khan.

“Nhờ lời chúc “tốt lành” của cậu.” Thị Y Thần dùng tay ấn mạnh lồng ngực, sợ mình sẽ không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi.

“Được rồi, vừa rồi cậu cãi nhau với anh chàng đẹp trai kia, có chuyện gì xảy ra vậy?” “Không có gì.” Cô thật sự không muốn nhắc đến chuyện xảy ra trước đó nữa, cô đã đánh mất món đồ quý giá nhất mà bản thân giữ gìn hai mươi chín năm, còn bị người ta cười cợt, chúc mừng vì được giải thoát khỏi cái danh lão xử nữ, đây mới là sỉ nhục lớn nhất.

Chu Kiều Na thật sự không hiểu tại sao cô bạn lại buồn phiền vì chẳng nhớ được gì, vừa lái xe vừa thoải mái nói với Thị Y Thần: “Thật ra thì lần đầu tiên không nhớ cũng không phải là không tốt, lần đầu tiên rất đau, không thoải mái chút nào, thậm chí có lúc còn cảm thấy sợ hãi. Cậu như vậy sẽ không có bóng ma trong lòng.”

Cô nghiêng đầu nhìn về phía Chu Kiều Na, mặt thoáng chốc đỏ lên, im lặng một hồi lâu mới nói: “Hỏi cậu một chuyện nghiêm túc, lần đầu tiên của cậu, cái kia nhiều không?”

“Cái gì nhiều không?” Chu Kiều Na không nghe rõ.

“Chính là...chảy máu đó.”

“À, cái này...không nhiều lắm.”

“Không nhiều lắm?!” Thị Y Thần vừa nghe xong, lòng bỗng nhiên trầm xuống. Cô cắn môi, trong đầu phản ứng rất nhanh, vì sao máu của cô giống như kinh nguyệt đến ấy, “nước mắt chảy thành sông”?

“Ừ, một chút. Nói chính xác, chỉ là một ít tơ máu mà thôi, thể nhưng sẽ có cảm giác rất đau, rất trướng, nhưng mà, qua ngày hôm sau là tốt lại thôi. Hiện tại rất nhiều cô gái tự mình đánh mất lần đầu tiên, hoặc là do hoạt động quá mạnh vân vân. Cậu còn có thể nhìn thấy máu xử nữ, thật sự hai mươi chín năm qua giữ gìn rất tốt.” Chu Kiều Na cười cười.

Cô không nói gì chỉ liếc mắt.

Nhưng những lời Chu Kiều Na nói cô nắm bắt rất nhanh. Phía dưới rất đau, cô không có, rất trướng, cô cũng không có, có cảm giác chỉ là cảm giác đau như kinh nguyệt đến mà thôi.

Cô xoa xoa phần bụng đau âm ỉ của mình, buồn rầu nói: “Đúng như cậu nói bụng của tớ có đau một chút, thất lũng và chân cảm thấy rất mỏi, với lại còn không có sức.”

“Đau bụng?” Chu Kiều Na liếc mắt nhìn bụng của cô, nở một nụ cười khó hiểu, ám muội như đùa cợt lại nổi lên, “Thất lũng và chân mỏi vô lực đều rất bình thường, cậu đau bụng vậy... Ha ha, đến cuối cùng cậu và anh chàng đẹp trai đó tối hôm qua có bao nhiêu kịch liệt mới có thể khiến cho bụng cậu đau vậy.”

“Tớ ngất mất!” Cái gì kịch liệt? Cô hoàn toàn không có một chút ấn tượng nào. Cô thật sự rất khó chịu.

“Haiz, ngày mai sẽ tốt thôi. Ngày mai nếu như còn khó chịu, cậu đến bệnh viện tìm bác sĩ đi.” Chu Kiều Na liên tục cười không ngừng.

“Tớ xin cậu, cậu đừng cười có được không?” Cô mệt mỏi liếc mắt.

“Được được được, không cười. Hi hi... Bây giờ cậu muốn về nhà hay về cửa hàng?” Chu Kiều Na cố nhịn cười nói.

Về nhà, nếu không may gặp phải mẹ cô, cô cả đêm không có về nhà, chắc chắn sẽ bị tra hỏi tới tấp. Cô đã phiền lắm rồi, nếu lại nghe thêm một trận giáo huấn nữa, cô nhất định sẽ điên mất. Thị Y Thần mệt mỏi nói: “Đưa tớ về cửa hàng đi, vẫn còn nhiều việc chờ tớ giải quyết.”

Lúc bận rộn, cô sẽ không có thời gian nghĩ đến việc mình đã ăn chơi sa đọa thế nào.

“Được.” Chu Kiều Na lái xe, lòng vòng một lúc, lái đến Jessie” s.

Trên đường đi, Chu Kiều Na nhận được một cuộc gọi từ trường học, đưa Thị Y Thần về tiệm, liền vội vàng vàng rời khỏi.

22. Chương 22: Dì Cả (2)

Thị Y Thần vừa đẩy cánh cửa, Lưu Sa Sa liền chạy đến chào đón, nói: “Jessie, sáng sớm Nhạc tổng của K.O. gọi điện thoại đến, nói chị tối hôm qua bỏ quên túi xách trong toilet, khi nào chị có thời gian thì qua đó lấy

lại. Hôm nay có hai chiếc áo cưới vừa mới được đưa đến, một vị khách đến hỏi thúc bản thiết kế. Còn có một chuyện nữa, di gọi điện thoại đến nói nếu có nhìn thấy chị, nhắn chị lập tức gọi điện thoại về nhà.”

“Được, chị biết rồi.” Thị Y Thần cuối cùng cũng yên tâm, túi xách để ở K.O cũng tốt. Tuy ném tiền là việc nhỏ, nhưng đánh mất chứng minh thư và thẻ ngân hàng trong túi xách mới là chuyện lớn. Đúng là đêm qua không có về nhà, mẹ cô liền tìm đến cửa hàng.

Cô đang định đi vào phòng làm việc thì đột nhiên Lưu Sa Sa kinh ngạc gọi một tiếng, “Jessie, sao hôm nay chị lại đi “dép lê” thế kia?”

Cô vừa cúi đầu nhìn, đúng là chân đang mang một đôi dép lê của khách sạn.

Chết tiệt! Cô để quên đôi giày bảo bối ở lại khách sạn rồi.

Thị Y Thần vò tóc, vội vã chạy vào phòng làm việc. Cô gọi đến 114*, hỏi số điện thoại của khách sạn mình vừa rời khỏi. Chỉ một lúc sau, điện thoại được kết nối, cô có chút nôn nóng nói: “Xin chào, tôi là người khách thuê phòng số 2202 của khách sạn tối hôm qua. Tôi muốn hỏi một chút, sáng nay lúc nhân viên quét dọn phòng, có nhặt được một đôi giày cao gót nào không, trong đó có một chiếc bị gãy gót.”

*114: tổng đài hỗ trợ, tư vấn của Trung Quốc.(ví dụ: truy vấn số điện thoại, đặt phòng hoặc đặt vé máy bay, tìm đường...)

Đầu dây bên kia bảo cô đợi một lúc, không lâu sau đó đã có trả lời: “Xin lỗi tiểu thư, nhân viên khách sạn nói họ không thấy đôi giày nào cả. Chắc là bạn trai của cô lúc rời khỏi đó đã mang đi rồi, cô có thể hỏi lại bạn trai của cô xem.”

“Bạn trai?” Thị Y Thần ngẩn ra, ngực phập phồng, có phải đang nhắc đến cái tên đàn ông chết tiệt đó không? Cô vội vàng hỏi: “Vậy xin hỏi khách sạn có điện thoại của anh ta không?”

Đầu dây bên kia bỗng im lặng một lúc, “Tiểu thư... Thật xin lỗi...”

Thật ra lời vừa ra khỏi miệng, Thị Y Thần đã thấy hối hận, nói một câu “cảm thấy xấu hổ”, nhanh chóng cúp điện thoại.

Cô buồn rầu ngồi xuống ghế. Cô nhân viên nghe điện thoại chắc chắn sẽ khinh thường cô. Mọi người đều nói anh ta là “bạn trai” của cô, vậy mà cô làm sao lại có thể đi hỏi ngược lại số điện thoại “bạn trai” của mình được chứ? Chuyện này ngoại trừ nam nữ muốn làm chuyện “tình một đêm” cùng nhau đi thuê phòng thì không còn cách giải thích nào phù hợp hơn.

Thật sự là thất bại! Thật là mất mặt! Tại sao mọi chuyện tồi tệ đều đổ ập lên đầu của cô thế này?

Đấm ngực giậm chân, nội tâm gào khóc một lúc lâu, nhớ đến việc phải gọi cho mẹ mình báo một tiếng, cô bấm điện thoại nhà. Chỉ một lúc sau, một giọng nói dịu dàng vang lên: “A lô, xin hỏi muốn tìm ai?”

Nàng ừ nhẹ một tiếng: “Mẹ, là con.”

Giọng nói dịu dàng lập tức chuyển thành một giọng khác trong trẻo, cao vút như sư tử Hà Đông gầm: “Ồi, nha đầu chết tiệt kia, cuối cùng cũng biết lên tiếng rồi. Tối hôm qua con chết ở đâu một đêm, cả đêm không về nhà? Con còn biết phải gọi điện thoại trở về báo bình an sao? Gọi vào điện thoại của con thì tắt máy, gọi đến cửa hàng thì nhân viên nói con không có đi làm. Không phải là tối hôm qua mẹ bảo con đi xem mắt sao, con xem con đã làm ra chuyện gì? Di Dương của con tối hôm qua điện thoại đến nói, đối phương nói con buông ra lời lẽ thô tục với gia đình họ. Con muốn làm khó mẹ đúng không? Có thể nói lời lẽ thiếu lịch sự với gia đình người ta? Con nói xem cái mặt già này của mẹ phải giấu ở đâu đây? Con nói...”

Bà Thị nói một câu là chất vấn một câu, khiến cho Thị Y Thần muốn mở miệng cũng không có cơ hội. Cô xoa huyệt Thái Dương mơ hồ có cảm giác đau nhức, chỉ còn cách chen ngang lời của bà Thị: “Mẹ, nếu mẹ không muốn nghe giải thích thì con cúp điện thoại đây.”

Bà Thị lập tức ngừng trách mắng, “Bắt đầu giải thích.”

“Con gái của mẹ hôm qua được cả nhà người ta ra sức ”Ca ngợi“.”

“Ra sức ca ngợi cái gì?”

“Đã gần ba mươi mà vẫn còn là xử nữ.”

“... Đây là nói thật.” Bà Thị im lặng một lúc lâu mới phun ra được bốn chữ.

Tiếp theo, Thị Y Thần thuật lại toàn bộ yêu cầu “Thông báo tuyển dụng bảo mẫu” của gia đình bên kia, “Nếu không ưu điểm duy nhất này phù hợp với yêu cầu của bọn họ, gia đình họ có lẽ sẽ không bỏ thời gian để đi xem mắt cùng con gái của mẹ đâu.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, cô gọi một tiếng, mới nghe tiếng bà Thị hỏi: “Vậy cuối cùng con đã làm thế nào để có thể ”An ủi” gia đình người ta?”

“Thiết kế thì đã sao? Không có những người như chúng tôi, con mẹ nó các người không phải ‘khỏa thân’ rồi sao?!” Cô lặp lại lời nói ngày hôm qua mình đã nói.

Ở đầu dây bên kia, bà Thị bỗng chốc hiểu ra, mắng: “Con mẹ nó? Con chỉ biết mắng mỗi ba chữ ‘con mẹ nó’ thôi sao? Mẹ nó mẹ không dạy con là những lúc thế này phải đáp trả ít nhất bốn chữ ”Con mẹ mấy người“, khí thế sẽ khác hẳn! Lại còn có một nhà cực phẩm như vậy, nếu như tối hôm qua lão nương ở đó, nhất định sẽ ”xử” cho bọn họ biết thế nào là mặt đỏ hơn hoa.” Sau đó, trong điện thoại chỉ nghe tiếng bà Thị không ngừng oán giận, liên tục nói mấy câu trong Tam Tự kinh, cuối cùng không quên an ủi con gái cưng, “Buổi tối trở về sớm một chút, mẹ nấu canh gà cho con hạ hỏa.”

Một dòng nước ấm áp chậm chậm rót vào lòng Thị Y Thần, con cái mãi mãi là bảo bối của mẹ.

Cúp điện thoại, Thị Y Thần đuổi người một cái, quyết định đi K.O. trước. Lấy túi xách về rồi tính.

23. Chương 23: Dì Cả (3)

Uống canh gà tình yêu của mẹ xong, trong lòng Thị Y Thần cảm thấy được an ủi phần nào. Thế nhưng trong người vẫn cảm thấy khó chịu, cô có cảm giác “máu xử nữ” trong người không hề giảm đi, ngược lại càng ngày càng ra nhiều hơn. Thật là giống như “dì cả” ghé thăm vậy, nước mắt chảy thành sông.

Sáng hôm sau, lúc đi làm, cô ngồi ngẩn ngơ trước bàn làm việc gần nửa giờ đồng hồ, không làm được chuyện gì. Bụng dưới có cảm giác đau đốn mơ hồ, đau đến mức trán cô rịn cả mồ hôi. Thậm chí cô còn không dám rời khỏi bàn làm việc, bởi vì cảm giác người giống như có thủy triều chảy qua khiến cô cảm thấy choáng váng.

Lưu Sa Sa đi vào báo cáo công việc, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt không còn tí máu của cô thì giật mình, nói: “Jessie, chị không sao chứ? Sắc mặt của chị không được tốt lắm. Không được, chị nên đến bệnh viện tìm bác sĩ khám một chút mới được.”

Nhắc đến bác sĩ, Chu Kiều Na cũng từng nói với cô, nếu máu càng ngày càng chảy nhiều, đề nghị cô nên đến bệnh viện kiểm tra lại. Chuyện lại phát sinh thêm chuyện, thật khiến cô muốn chết đi cho xong. Thị Y Thần gật đầu, dặn dò công việc, rồi cầm lấy túi xách bước ra khỏi cửa tiệm, bắt một chiếc taxi đi thẳng đến bệnh viện dành cho bà mẹ và trẻ em.

Trước kia cô rất ít bị bệnh, ít đến bệnh viện, đứng xếp hàng ở bệnh viện mấy giờ đồng hồ, khó khăn lắm mới lết được vào đến phòng khám. Trong phòng khám bệnh có mấy người khề liếc nhìn cô.

Bác sĩ là một người đã lớn tuổi, tuổi trạc tuổi mẹ cô, hỏi mấy câu hỏi “riêng tư” nhưng sắc mặt không hề thay đổi. Mặt khác lại yêu cầu mấy cô gái đến khám bệnh phải nằm một tư thế khá kỳ lạ trên ghế để kiểm tra. Nghe tiếng kêu la thảm thiết của mấy người đến khám, trong lòng Thị Y Thần cũng không khỏi có cảm giác không rét mà run.

Trước mặt có mấy cô gái cũng không ngoại lệ, tất cả đều là mang thai ngoài ý muốn. Vị bác sĩ già không ngừng hỏi đi hỏi lại cùng một vấn đề, lặp lại kết quả khám bệnh “Về nhà uống thuốc, một tuần sau quay lại kiểm tra. Nếu không có vấn đề gì, chuẩn bị làm phẫu thuật lấy thai ra.”

Cuối cùng cũng đến lượt Thị Y Thần, cô bước đến trước bàn ngồi xuống. Vị bác sĩ đẩy kính một cái, nhìn thoáng qua tên cô trên sổ bệnh án, hỏi lại câu hỏi giống như đã hỏi những người khác: “Cô cảm thấy khó chịu ở đâu?”

Đáy lòng Thị Y Thần dâng lên một cảm giác chua xót, cổ họng lại như bị nghẹn không thể nói thành lời.

Vị bác sĩ nhìn thấy cô như vậy, nét mặt trở nên nhu hòa hơn một chút, nói: “Đừng khẩn trương, lần đầu như vậy, lần sau sẽ quen thôi.”

Cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn lo lắng nói rằng: “Khuya ngày hôm trước... Tôi có làm “chuyện ấy”... Ngày hôm sau phía dưới không ngừng chảy máu, không biết có phải cơ thể của tôi có vấn đề gì hay không?” Cô then đỏ mặt, không muốn đến bệnh viện, đối mặt với bác sĩ, loại chuyện thể này rất khó mở miệng.

Vị bác sĩ nghe xong, lại đẩy kính mắt một cái, nhướn mày, vẻ mặt nghiêm túc, hỏi: “Kỳ kinh nguyệt lần trước là lúc nào?”

“Kinh nguyệt lần trước... khoảng đầu tháng tư, nếu nói cụ thể một ngày, tôi không nhớ được.”

Bác sĩ vừa ngồi ghi lại bệnh án, vừa hỏi: “Đúng khoảng một tháng. Cô có kiểm tra trước ở nhà xem mình có mang thai hay là không chưa?”

“Mang thai?” Thị Y Thần không hiểu.

“Nếu như trước đó kiểm tra có mang thai, sau đó xuất hiện hiện tượng xuất huyết, có thể là dấu hiệu sinh non.” Vị bác sĩ giải thích.

Không thể nào...mới trúng thưởng một lần, sau có thể sinh non sớm như vậy, sẽ không bắt hạnh đến vậy chứ...

Sắc mặt Thị Y Thần vốn đã trắng lại càng nhợt nhạt hơn, trong lòng cô cảm thấy lo lắng, thành thật trả lời bác sĩ, “Không có kiểm tra qua, bởi vì chuyện ấy mới xảy ra vào khuya hôm trước thôi...” Thẹn đến chết người.

Vị bác sĩ nhìn cô, lại đẩy mắt kính, hỏi: “Ngoại trừ khuya ngày hôm trước, trước đã có làm chuyện đó không?”

“Không có. Khuya ngày hôm trước là lần đầu tiên, mặc dù chảy máu là chuyện bình thường, nhưng mà không ngờ càng chảy càng nhiều...” Giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ, đến mức thẹn quá nên cúi đầu xuống. Trong phòng lập tức vang lên tiếng xì xào bàn tán.

Giọng nói của vị bác sĩ kia có chút kỳ lạ “À” một tiếng, sau đó lại hỏi: “Có đau bụng không?”

“Rất đau.”

“Đau thế nào?”

“Có một chút giống như kinh nguyệt đến vậy.”

“Máu chảy ra thế nào? Có xuất hiện huyết trắng không?”

“Thật sự không có. Giống như máu xuất hiện trong kỳ kinh nguyệt vậy.”

Vị bác sĩ ghi lại xong, nhàn nhạt nói: “Không có gì, cô chỉ là đến tháng thôi. Tôi kê cho cô một ít thuốc trị đau bụng kinh.”

“Đến tháng?” Thị Y Thần như không thể tin được.

“Đúng, là đến tháng thôi.”

“Vậy không phải là do lần đầu tiên... bị rách mà chảy máu sao?”

“Nói thế này, màng trinh là một tấm màng mỏng nằm trong âm đạo, nằm giữa mô liên kết có các mạch máu. Phần lớn ở lần đầu tiên quan hệ sẽ bị rách, xuất hiện hiện tượng xuất huyết gây đau đớn. Bởi vì mỗi người mỗi khác, có người sẽ chảy máu, có người sẽ không chảy máu, đa phần sẽ chảy một ít máu, sẽ không xuất huyết nhiều như đến tháng. Nếu xuất hiện hiện tượng xuất huyết nhiều, kéo dài liên tục trong thời gian dài,

chuyện cần lo lắng là tử cung xuất huyết. Theo lời cô nói tính từ lần đến tháng lần trước, vừa đúng một kỳ.”

“Tôi thật sự chỉ là đến tháng thôi sao?”

“Đúng vậy. Chuyện này rất bình thường, giống như chu kỳ mỗi tháng của cô thôi, rất nhiều người làm tương lần đầu tiên sẽ chảy máu rất nhiều. Nhưng mà đa phần đều là những cô bé chưa trải qua những chuyện thể này. Cô đến từng này tuổi rồi, xuất hiện loại vấn đề này lại làm tương sinh non...” Trên mặt vị bác sĩ kia vẫn không có biểu cảm gì, nhưng lại thoáng ẩn hiện nụ cười trêu đùa, Thị Y Thần tỏ ra thoải mái ngồi chờ nhận đơn thuốc vị bác sĩ kia đưa cho cô, “Không sao, sau này rảnh rỗi tôi sẽ lên mạng tìm hiểu thêm về vấn đề này.”

Mấy cô gái trẻ tuổi vây xung quanh cửa chờ đến lượt mình, vốn trên mặt họ hiện lên vẻ phiền muộn cùng lo âu, nhưng ngồi xem quá trình khám bệnh của Thị Y Thần, tinh thần họ nhẹ nhõm hơn một chút, thậm chí có người không nhịn được bật cười.

Tình hình như vậy khiến Thị Y Thần thật xấu hổ. Bị nhiều người xa lạ như vậy biết mình đến từng này tuổi mới trải qua lần đầu tiên, đến tháng lại nghĩ nhầm thành vì lần đầu tiên nên mới xuất huyết, thực sự là mất mặt.

“Cảm ơn bác sĩ.” Cô cầm đơn thuốc, che nửa khuôn mặt rất nhanh rời khỏi phòng khám.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, cả người cô nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Cô nhớ lại một chút, đột nhiên cũng nở nụ cười. Hóa ra chỉ là kỳ kinh nguyệt đến mà thôi, suýt chút nữa dọa chết cô rồi. Cô thật sự là một lão bà dốt nát mà, thật sự ngốc ngếch. Sắp đến tuổi ba mươi, ngay cả loại chuyện thể này cũng không biết rõ, tự mình gây ra chuyện mất mặt làm cho người khác chê cười. Haiz, nhưng mà điều quan trọng nhất là cô không có chuyện gì là tốt rồi. Ít ra cô cũng có thể yên tâm, sẽ không lo chỉ một lần mà mang thai ngoài ý muốn.

24. Chương 24: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (1)

Kỳ kinh nguyệt đến bất ngờ cứ như lũ kéo về, kết quả kiểm tra lần này đã làm tan biến vẻ ủ dột thường ngày của Thị Y Thần, còn quét sạch đám mây mù trước đó. Nào là một đêm say rượu, nào là làm ra chuyện hư hỏng lên giường cùng ngủ chung với đàn ông, phải tránh càng xa càng tốt!

Đi xem mắt gặp phải một gia đình cực phẩm, nhờ vậy bà Thị cũng ngừng việc điên cuồng thúc ép cô đi xem mắt. Tâm tình của cô giống như nắng xuân tháng ba rọi qua vừa rực rỡ, vừa sáng lạn.

Thành phố N gần như không có mùa xuân và mùa thu, mùa xuân tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Thời gian như thổi đưa, thoáng chốc mùa hạ đã tới, tháng bảy nóng như lửa đốt, nhiệt độ liên tục tăng cao, thật khiến con người ta không chịu đựng nổi.

Vì tháng mười là tháng của mùa cưới nên gần đây rất bận rộn, Thị Y Thần gần như ngày nào cũng phải tăng ca, làm thêm giờ.

Nhìn giấy vụn bị vứt đầy trên đất, trong lòng cô cảm thấy hỗn loạn. Cô nhéo huyết thái dương một cái, suy nghĩ đến việc ngày kia khách hàng nhất định sẽ đến xem mẫu thiết kế, đầu của cô bắt đầu có cảm giác đau nhức.

“Jessie...” Lưu Sa Sa lại một lần nữa gõ cửa phòng làm việc.

“Không phải chị đã dặn trước rồi sao? Khi chị đang suy nghĩ đừng tới làm phiền chị.” Giọng nói của cô có chút bực bội.

“À...” Sa Sa sợ đến mức không dám lên tiếng.

“Xin lỗi, chị đang suy nghĩ về mấy mẫu thiết kế, đầu óc có chút rối loạn. Chuyện gì, nói đi.” Cô cảm thấy rất hối hận, buông lỏng tâm tình, một lần nữa cầm bản phác thảo trong tay vò nát rồi ném vào sọt rác.

“Sáng ngày hôm kia áo cưới của Đường tiểu thư đã được đưa đến, bọn em thông báo cô ấy đến thử áo, xem có chỗ nào cần sửa lại hay không, cô ấy nói không cần thử nữa, nói là lễ đính hôn đã hủy rồi, sau đó ghi lại địa chỉ và một số điện thoại cho bọn em, bảo chúng ta mang áo cưới đến nơi này.” Lưu Sa Sa đưa cô một tờ giấy.

“Lễ đính hôn hủy bỏ rồi?” Cô hơi nhíu mày. Loại chuyện này không phải gặp lần đầu tiên, lãng phí không ít thời gian và công sức của cô. Gặp phải khách hàng như vậy, bình thường cô sẽ cảm thấy tức giận, không tiếp lần thứ hai. Thế nhưng vừa nghĩ đến bạn trai “đồng tính” đứng ngoài cửa hiệu của Đường tiểu thư, Thị Y Thần cũng phần nào hiểu được.

“Ngày hôm qua em và Manh Manh vốn định tranh thủ chút thời gian rảnh để đi gửi, nhưng lại không nghĩ rằng đến bây giờ vẫn bận. Sau đó nhìn lại địa chỉ trên giấy, hình như hơi xa thành phố một chút... Chiều hôm nay tài xế bị tiêu chảy, cho nên không thể đi sớm được.” Về lo lắng của Lưu Sa Sa hiện rõ lên mặt có thể trông thấy.

“Trang viên Hương Khê?” Cô nhìn tờ giấy ghi địa chỉ, không phải là hơi xa thành phố, mà là xa. Lưu Sa Sa nói “Hơi xa một chút” để hình dung là cực kỳ ‘tinh tế’. Lại phải đi về phía nam khoảng hai mươi phút, gần đến thành phố M rồi. Bây giờ đã sáu giờ rưỡi, nếu để Lưu Sa Sa và Vương Manh Manh đi giao hàng xa thế này, sợ là đến nửa đêm mới có thể về nhà, đối với cô gái như hoa như ngọc này, việc đi giao hàng xa như vậy là chuyện hết sức nguy hiểm. Vì thế, cô là chủ cửa hàng không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây?

“Áo cưới ở đâu? Đưa chị, để chị mang đi. Ngày hôm nay bận rộn cả ngày rồi, xem tí nữa bớt khách, về nhà sớm chút đi.” Cô mang tờ giấy ghi địa chỉ và số điện thoại nhét vào túi.

Lưu Sa Sa vừa nghe xong, thở phào nhẹ nhõm, giống như vừa trút được gánh nặng, hết sức vui vẻ, nói: “Em đã gói lại rồi, để em mang ra xe cho chị.”

Thị Y Thần gật đầu, dọn dẹp một chút, liền mang theo túi xách rời khỏi.

Trước khi đi, Lưu Sa Sa vẫy vẫy tay với cô, “Đêm Thất tịch vui vẻ.”

Đêm Thất tịch, hóa ra hôm nay là Thất tịch. Ngày này năm ngoái, cô đang chìm đắm trong hương vị hạnh phúc. Năm nay, lại chỉ mỗi cô đơn độc một mình. Cô lắc đầu, quyết định không suy nghĩ những việc liên quan đến Cao Minh Dương nữa.

Cầm tờ giấy ghi địa chỉ, cô đi theo hướng dẫn, lên xe van dạo quanh thành phố lái xe đến nơi giao hàng, một khu biệt thự cao cấp nào đó bên bờ sông Tần Hoài. Đêm khuya vắng người, cô nhìn một dãy nhà phong cách châu Âu mỹ lệ đẹp động lòng người trước mắt, trong lòng không nén nổi sự khâm phục đối với những người có tiền có thể sống ở nơi hoang vắng lạnh lẽo thế này. Nếu đổi lại cô, cô thà chọn sống ở một căn hộ mười mét vuông nhưng náo nhiệt, cũng không muốn ở lại cái nơi quỷ quái đến cả năm ngón tay cũng không nhìn thấy rõ này. Chính bởi vì tâm lý “thấp hèn” này, vậy nên Chu Kiều Na mới nói cô vĩnh viễn cũng không thể ở trong biệt thự xa hoa được. Cô nói rõ mục đích đến đây, bảo vệ liên hệ với chủ ngôi nhà đó, đợi xác nhận xong, lúc này cô mới đi vào tiểu khu.

Dọc theo tiểu khu xinh đẹp mấy hàng cây uốn khúc quanh co, nhìn về ngoài giống nhau của dãy biệt thự, Thị Y Thần lái xe thật chậm, sợ mình sẽ không tìm được nhà. Cuối cùng cũng tìm được địa chỉ ghi trên tờ giấy, cô tắt máy dừng xe lại.

Thị Y Thần ôm áo cưới đi ngang qua một giàn hoa tử đằng trồng trước ngôi nhà, đứng ở trước cửa, cô nhấn chuông, đợi rất lâu nhưng không có tiếng trả lời. Thực sự là kỳ quái, bảo vệ rõ ràng đã liên lạc rồi, tại sao lại không có ai?

Cô lấy điện thoại di động ra, gọi vào số điện thoại trên tờ giấy, tiếng chuông chờ vang lên một lúc lâu, vẫn không có ai trả lời. Cô kiên nhẫn gọi lại một lần nữa, rốt cục cũng kết nối được.

Thị Y Thần kích động nói: “Đường tiểu thư, áo cưới cô đặt mang đến rồi, bây giờ tôi đang đứng trước cửa nhà cô.”

Đối phương không trả lời.

Cô nghi ngờ một lúc, lại nói: “Đường tiểu thư, áo cưới cô đặt...”

Cô còn chưa nói xong, điện thoại đã truyền đến âm thanh tút tút ngắt máy. Cô nhìn điện thoại một lúc không nói gì, cô Đường tiểu thư này làm sao lại trở nên kỳ lạ thế này? Lần trước ở trong cửa hàng còn rất tốt mà. Thị Y Thần chuẩn bị gọi một lần nữa thì cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra.

Nhìn thấy bên trong cánh cửa đột nhiên xuất hiện một bóng người, Thị Y Thần giật nảy người, hai tay nắm chặt áo cưới, hai mắt tròn thật to, trái tim đập mạnh vì sợ hãi. Người mở cửa không phải Đường tiểu thư, mà là một người gầy rộc, sắc mặt vàng vọt, râu trên mặt không cạo, trông người đàn ông cực kỳ tiều tụy, hốc hác.

Người đàn ông đó nhìn cô một cái, không nói lời nào liền xoay người đi trở vào nhà, bước đi nghiêng ngả, giống như uống rượu say vậy.

Trong bụng Thị Y Thần hiện lên vô số dấu chấm hỏi, ôm áo cưới bước vào. Cô đứng sau cánh cửa, không tiến vào bước nào nữa. Cô đảo mắt nhìn cách bày trí trong nhà một lượt, cô thích lối kiến trúc châu Âu theo phong cách baroque* cổ điển này.

* Baroque (Ba Rốc) là một phong cách nghệ thuật bắt nguồn từ Phục Hưng Ý, sau đó lan ra khắp châu Âu và cả những thuộc địa ở Tân thế giới cho tới cuối thế kỷ 18.(wiki)

Người đàn ông quỷ dị kia đột nhiên xoay người lại, cô vội vàng thu lại ánh mắt đang dò xét xung quanh của mình, nói: “Xin hỏi Đường tiểu thư có ở nhà không?”

“Cô ấy không ở nơi này.” Giọng nói của người đàn ông nghe khàn khàn, hơi yếu ớt.

Cái gì?! Không ở nơi này?! Vậy tại sao muốn cửa hàng của cô đưa áo cưới đến đây?

“Đường tiểu thư là...”

“Vợ chưa cưới của tôi.”

Trước khi bước vào, Thị Y Thần có suy nghĩ có phải người này là người nhà của Đường tiểu thư, nhưng không ngờ anh ta lại nói Đường tiểu thư là vợ chưa cưới của mình. Cô nhìn thế nào cũng thấy người đàn ông này không giống người đàn ông đẹp trai đứng trước tiệm áo cưới. Tuy rằng trong bụng đầy nghi vấn, nhưng trước mặt khách hàng không nên có quá nhiều biểu hiện, cô gật đầu, nói: “Số điện thoại và địa chỉ đều là Đường tiểu thư để lại, tôi nghĩ cô ấy có lẽ muốn nhờ anh nhận thay cô ấy. Đây là áo cưới cô ấy đặt trong cửa hiệu của tôi hai tháng trước. Phiền anh ký nhận ở chỗ này.” Cô đưa áo cưới cho người đàn ông nhìn có vẻ hốc hác đó, nhìn anh ta ở khoảng cách gần, đột nhiên cảm giác anh ta có chút quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu rồi.

25. Chương 25: Phục Vụ Chuyện Nghệp (2)

Biểu hiện đầu tiên của đối phương là nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu, sau đó lại nhìn áo cưới trong tay của cô, sững sốt thật lâu, không nói lời nào, không nhận lấy áo cưới, cũng không ký tên.

Thị Y Thần nhìn ánh mắt tối tăm vô hồn của anh ta, trong lòng suy nghĩ, lẽ nào cô đã nói chuyện gì không nên nói sao? Không có nha.

Đang suy nghĩ, người đàn ông kia đột nhiên đi tới, mặt không cảm xúc nhận lấy áo cưới, bàn tay vô tình chạm vào tay cô, cô vội vàng rút tay về theo bản năng.

Bàn tay của người đàn ông này thật là nóng, bộ dạng như sắp ngã xuống đến nơi rồi.

Anh cầm lấy cây viết trên bàn, ký lên đơn hàng ba chữ như rồng bay phượng múa, miễn cưỡng có thể nhận ra được tên của anh: Lục Thần Hòa.

Nhìn thấy chữ ký của anh ta, Thị Y Thần nói tiếp: “Lục tiên sinh, chiếc áo cưới này hai tháng trước Đường tiểu thư đặt ở cửa hàng để mặc trong lễ đính hôn, đã thanh toán bảy mươi phần trăm tiền hàng, trên đơn đặt hàng có ghi rõ, còn lại ba mươi phần trăm, phiền Lục tiên sinh thanh toán nốt.”

Người đàn ông ký xong mang đơn đặt hàng trả lại cho cô, lại nhím chăm chăm vào cô một lúc, đột nhiên nói: “Cô làm nghề đòi nợ sao?” Tuy rằng lời nói của anh ta rất yếu ớt, nhưng ngôn ngữ châm chọc trong lời nói lại không hề yếu ớt chút nào.

Thị Y Thần vừa nghe xong, ngược mắt nhìn chăm chăm người đàn ông rây ria lồm chồm bệnh tật này, giọng nói quen thuộc cùng với những ký ức ác mộng trong đầu cô cứ đè nặng chồng chất lên nhau. Cô đột nhiên nhớ ra, cả kinh kêu lên một tiếng: “Lại là tên Bối Bối Sơn này!”

“Xin cô chú ý cách dùng từ của mình. Ai là Bối Bối Sơn?!”

“Anh hung hăng gì chứ? Dùng Bối Bối Sơn là để ‘khen ngợi anh, ca tụng anh’ thôi.”

“Tôi mà phải cần đến cô khen sao? Phụ nữ trơ trên? Nếu tôi là Bối Bối Sơn vậy cô là cái gì? Một người phụ nữ uống say bí tỉ trong quán rượu, trước mặt đàn ông xa lạ lại ‘cởi sạch’, không chút kiêng dè nằm trên giường, là con gái đàng hoàng sẽ không bao giờ làm.”

Chuyện sai lầm của cô đêm đó từ miệng Lục Thần Hòa nói ra, giống như mang một thanh kiếm sắc bén đâm vào ngực Thị Y Thần, máu chảy thành sông. Cô nhìn người đàn ông trước mắt như không thể tin được, anh ta lại có thể nói những lời độc mồm độc miệng đến vậy.

“Chả trách Đường tiểu thư muốn hủy bỏ lễ đính hôn, chắc là đã nhìn thấy diện mạo xấu xí này của anh, không muốn bị anh lừa gạt. Thật sự là một người đàn ông cạn bả cực phẩm!” Vốn cô không thể hiểu được Đường tiểu thư vì sao đột nhiên nói hủy bỏ hôn ước, hôm nay tận mắt thấy người đàn ông này nói ra những lời ghê tởm đến vậy, cô có thể hiểu được phần nào.

Lục Thần Hòa vừa nghe xong, có chút nổi giận, nói: “Cô thì biết cái gì?! Chỉ dùng suy nghĩ để phán đoán lung tung, tại sao cô không đi làm biên kịch chứ? Cô quả thực là một người phụ nữ chanh chua, đáng đời đêm Thất tịch không có ai ở cùng còn phải đi giao áo cưới.” Anh ta nói hai câu, chột ho khan liên tục, ho đến nỗi không đứng vững được. Anh vịn vào sofa, yết hầu đau dữ dội, toàn thân nóng hổi, đầu óc mơ màng.

“Tôi là phụ nữ chanh chua? Anh so với tôi tốt hơn bao nhiêu? Cũng không đến mức nằm vùi ở nhà như một con quỷ bệnh lao!” Thị Y Thần gần như phát điên, cô sống hai mươi chín năm trên đời, lần đầu tiên bị một người đàn ông mắng cô là người phụ nữ chanh chua, lại còn nguyên rửa cô đêm Thất tịch chỉ cô đơn một mình. Cô tức giận đến thiếu chút nữa không kiềm chế được. Thị Y Thần cố gắng đè xuống tâm trạng của mình, sợ mình một nhện không được nhào tới trước, xé xác người đàn ông này, “Tôi không muốn nhiều lời vô ích với anh, nhanh thanh toán nốt ba mươi phần trăm số tiền còn lại!”

“Tôi không có nhiều tiền mặt như vậy.”

“Ngại quá, vậy tôi phải mang áo cưới về.” Nói xong, cô liền với tay giật lấy cái áo cưới.

Anh ngăn cản cô, mi tâm nhíu lại, nói: “Cô dựa vào cái gì muốn mang về?”

“Lục tiên sinh, anh từ Sao Hỏa đến sao? Đến cửa hàng và siêu thị mua đồ không muốn trả tiền sao? Không có tiền, anh lấy cái gì chứ? Còn có, giày của tôi, trả giày cho tôi.”

“Giày gì chứ? Không nhìn thấy. Tôi ghi lại hóa đơn thanh toán cho cô, tối mai cô đến lấy tiền.” Lục Thần Hòa vỗ vỗ trán, giọng nói có chút yếu ớt, cơ thể đứng không vững. Anh rất khó chịu, muốn nằm xuống nghỉ ngơi, anh không có dư tình lực ăn thua đủ với người phụ nữ này.

“Tối mai? Anh tưởng tôi ngốc sao? Là anh cố ý mà, anh sống ở cái nơi ‘khỉ ho cò gáy’ này, đi đến đây một chuyến khó khăn bao nhiêu biết không? Còn phải lên vành đai cao tốc, đi một đoạn xa suýt chút nữa là đến thành phố M rồi.” Tại sao phải ở xa vậy chứ? Không rời khỏi biệt thự được sao? Cô cũng có thể về quê cha mình còn xa gấp mấy lần nơi ở của anh ta.

Lục Thần Hòa cố nhịn, nặng nề ngẩng đầu lên, chỉ vào quảng cáo trên đơn đặt hàng, nói: “Phục vụ chuyên nghiệp, bằng lòng giao hàng đến nhà? Đây chính là tiêu chuẩn phục vụ của cửa hàng cô sao? Chỉ bằng thái

độ phục vụ này của cô, thực sự là không hiểu nổi tại sao ông chủ lại thuê người như cô?”

“Thật ngại quá, tôi là chủ cửa hàng.” Thị Y Thần như cười như không.

“À, ra vậy, chắc là cửa hàng của cô cũng không duy trì được bao lâu...” Lục Thần Hòa từ từ nhắm hai mắt lại, trong miệng lầm bầm trào phúng, giọng nói yếu ớt, nhẹ vô cùng, nhưng vẫn là bị Thị Y Thần nghe thấy được.

Kể gì thà chịu chết chứ không thể chịu nhục.

Đối mặt sự khinh thường của Lục Thần Hòa, Thị Y Thần giận không chỗ phát tiết, quyết định không theo vụ làm ăn này nữa, “Xin lỗi, loại người như anh đây thì có cho nhiều tiền hơn nữa, bản tiểu thư cũng không muốn phục vụ. Áo cưới mang đến, bản tiểu thư không bán, ngày mai mời anh đến cửa hàng để lấy lại tiền.”

Chuyện làm khó dễ người khác ai không biết làm!

Cửa hàng của cô cực kỳ phát đạt, anh ta lại dám nguyên rửa cửa hàng bảo bối của cô sớm đóng cửa!

Cô mang danh thiếp đập mạnh lên bàn, sau đó nhanh tay giặt lại áo cưới trên tay anh ta. Nhưng mà, không biết là do cô dùng sức quá mạnh hay sao, Thị Y Thần không lường trước được, trong lúc cô giặt lại cái áo cưới, cũng kéo cả Lục Thần Hòa về hướng mình.

Cứ như vậy không hề báo trước, Lục Thần Hòa bổ nhào về phía cô.

26. Chương 26: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (3)

Lực va chạm mạnh làm trọng tâm của Thị Y Thần không vững, bị ngã về phía sau.

Trong chớp mắt lưng đã chạm đất, cô kêu lên một tiếng thảm thiết.

Cú va chạm thật mạnh! Cái mông của cô đau nhói, dạ dày của cô cũng thật là đau...

Trước đó nếu không phải có chiếc áo cưới ngăn ở giữa làm giảm lực va chạm, cô nghĩ ‘lực phủ ngũ tạng’ đã bị đè đến mức lòi ra.

Thị Y Thần thét lên: “Cái tên Bối Bối Sơn thâm hiểm này... Anh đứng lên cho tôi...”

Cô đâm vào người Lục Thần Hòa đang nằm phía trên mình, nhưng anh ta không hề có chút phản ứng nào. Thị Y Thần bị đè đến sắp thở không nổi nữa, cô không thể làm gì khác hơn ngoài việc lấy tay đẩy anh ta ra. Tay vừa mới chạm vào da thịt Lục Thần Hòa, nhiệt độ trên người anh ta nóng như lửa đốt, cô vội vàng rút tay lại.

Thị Y Thần hít sâu một hơi, dồn hết sức lực mới đẩy được anh ta ra khỏi người mình.

Cô nhảy qua người anh, liên tát anh ta một cái, nhưng Lục Thần Hòa không có chút phản ứng gì. Lúc này Thị Y Thần mới phát hiện, anh ta đã ngất đi rồi. Cô giật mình, chỉ là cãi nhau với anh ta vài câu, anh ta không phải tức giận đến mức sinh bệnh mà chết đấy chứ, một chút sức lực cũng không còn sao. Thị Y Thần cực kỳ hoảng sợ lấy tay đưa lên mũi anh ta, vẫn còn hơi thở, cô thở phào nhẹ nhõm, ra sức vỗ ngực trấn an bản thân, thật sự là dọa cô toát mồ hôi lạnh.

Gò má của Lục Thần Hòa hiện lên màu hồng khác thường, vừa rồi lúc cô không cẩn thận chạm phải người anh ta, toàn thân anh ta nóng như lửa. Cô lấy tay sờ trán Lục Thần Hòa, thật sự là nóng ran.

“Tôi đúng là xui xẻo tám kiếp mà...” Chỉ là mang áo cưới đến rồi nhận tiền thôi, người trả tiền lại đột nhiên phát bệnh mà ngất đi.

Thị Y Thần nhặt cái áo cưới dưới đất lên, muốn rời khỏi nơi này. Chân mới vừa bước một bước thì lập tức dừng lại. Vừa rồi tên Bối Bối Sơn này đã nói, Đường tiểu thư không ở đây, mà lúc mới bước vào cô đã quan sát nơi để giày, chỉ có một đôi giày nam. Nói cách khác một ngôi nhà lớn như vậy, chỉ có một mình anh ta

ở. Nếu cô bỏ đi như thế, ở nơi vắng vẻ không có một người này, cứ để mặc cho anh ta nằm trên đất như bây giờ. Trong thời gian ngắn sẽ không có ai phát hiện, ngộ nhờ anh ta vì sốt cao mà sang thế giới bên kia, việc này bị điều tra ra, nói không chừng cô có thể trở thành kẻ mang tội giết người. Trời ạ! Đêm Thất tịch cô cô đơn đã thâm lắm rồi, cô chỉ đến đây để lấy tiền áo cưới thôi mà, sao phải thâm thế này? Ông trời phải đối xử độc ác với cô đến vậy sao?

Phải đưa tên đàn ông chết tiệt này đến bệnh viện sao? Nội tâm Thị Y Thần vô cùng rối loạn.

Do dự một lúc, cô bỏ áo cưới đang cầm trên tay xuống, sau đó lấy điện thoại ra, bấm gọi 120.

Nửa giờ sau, ở ngoài cửa vang lên tiếng xe cấp cứu.

Thị Y Thần thật sự không biết là do kiếp trước cô đã tạo quá nhiều nghiệp chướng hay sao mà kiếp này phải chịu báo ứng như vậy.

Cô nhìn người đàn ông đang nằm trên giường bệnh, có cảm giác khóc không ra nước mắt, cô vốn nghĩ chỉ gọi xe cấp cứu giúp anh ta thôi, nào ngờ lại bị bác sĩ cấp cứu xem là người nhà của anh ta, cương quyết kéo cô đến bệnh viện.

Mới vừa từ xe cấp cứu bước xuống, cô định thở vài hơi lấy sức thì lập tức bị y tá lôi đến chỗ nộp tiền viện phí. Sau đó hai tay run run lấy thẻ tín dụng đưa ra. Lúc quét thẻ ở quầy thanh toán, ký tên xong, Thị Y Thần cảm thấy cực kỳ đau lòng, tự dừng lại mất đi ba nghìn tệ đóng tiền viện phí một cách không rõ ràng. Vốn là thu vào hơn ba nghìn tệ, chẳng những không thu được khoản tiền này, trái lại còn phải mất thêm ba nghìn tệ đóng phí khám bệnh cho một người xa lạ. Đóng tiền xong, để anh ta lại cho bệnh viện chăm sóc, thật ra thì cô cũng có thể đi được rồi, nhưng bác sĩ lại nói với cô, tối nay là thời điểm quan trọng, cô phải trông nom thật kỹ bệnh nhân. Lại còn thế này nữa, có ai xui xẻo như cô không?

Giường bệnh trong bệnh viện quý giá như vàng. Rõ ràng khu vực dành cho bệnh nhân rất rộng rãi, hôm nay lại bị mấy cái giường bệnh chiếm chỗ, ngay cả lối đi nhỏ hai bên hành lang cũng đều là giường bệnh. Tình hình như vậy, Lục Thần Hòa cũng chỉ có thể nằm ở giường bệnh ngoài hành lang thôi. Sự thực chứng minh, là do bệnh nhân ăn tết quá 'khoa trương'. Theo lời bác sĩ giải thích, bọn họ coi như may mắn rồi, là do thời tiết bên ngoài quá nóng, gần đây bệnh nhân rất nhiều, phòng bệnh, giường bệnh đã chật kín người. Có thể có một cái giường bệnh ở hành lang cũng coi là may mắn rồi. Nhưng Thị Y Thần thì không nghĩ vậy, bởi vì hậu quả trực tiếp của chuyện này chính là cô phải ngủ cùng Lục Thần Hòa.

Cô trừng mắt nhìn Lục Thần Hòa đang nằm bất tỉnh nhân sự trên giường, oán hận nói: “Nói tôi là phụ nữ chanh chua? Có người phụ nữ chanh chua nào tốt bụng như tôi không? Có thấy người phụ nữ chanh chua nào nghĩa khí như tôi không? Thấy không? Anh bị mang xuống xe, tôi liền bị lôi theo trả tiền. Tôi làm nghề đòi nợ gì chứ? Nơi này là bệnh viện, là nơi cứu người, nhưng cũng giống nhau thôi, nếu không có tiền anh có thể nằm thoải mái ở đây được sao? Anh nằm ngủ, còn tôi thì xui xẻo phải ở đây trông anh ngủ. Nếu không có người phụ nữ chanh chua cao cả như tôi, cái mạng nhỏ bé của anh đã mất từ lâu rồi. Anh nghe kỹ cho tôi, ba nghìn tệ này, anh phải trả cho tôi sáu phần trăm tiền lãi suất, còn có, tiền phí phục vụ của bản tiểu thư một giờ một trăm đô. Nếu anh dám không trả, bản tiểu thư nhất định sẽ giết chết anh! Hừ!”

Gương mặt Lục Thần Hòa tái nhợt không còn chút máu, nhắm chặt hai mắt, không nghe được gì, yếu ớt giống như cá nằm trên thớt.

Đột nhiên, một người phụ nữ trung niên nằm giường bên cạnh liên tục ho khan, xung quanh có mấy người là người nhà của bệnh nhân bắt đầu xì xào bàn tán.

“Haiz, xem vợ chồng son cãi nhau ầm ĩ kia, anh chồng bị bệnh đến nỗi bất tỉnh nhân sự, cô vợ vẫn còn tính toán ba nghìn tệ tiền lãi.”

“Đúng rồi. Cô xem người anh ta xanh xao, bản thủ thế kia, người vợ này thật quá nhẫn tâm.”

“Thảo nào chồng cô ấy mắng cô ấy là người phụ nữ chanh chua, tôi thấy chồng của cô ấy chắc chắn là bị cô ấy ngược đãi, nhìn thế này chắc là bị ngược đãi đến mức phải nằm viện.”

“Hôm nay là Thất tịch, ngày lễ không được như ý muốn, giận dữ nên trút giận đây mà.”

Thị Y Thần vô tình nghe được vài câu, thiếu chút nữa tức đến phát điên. Cô đứng bật dậy, ánh mắt phần nộ nhìn lướt qua mấy giường bệnh ở hành lang, trong nháy mắt bầu không khí trở nên cực kỳ im lặng, đám người mới vừa xì xào bàn tán sau lưng người khác giả vờ tùm lại nói chuyện của mình.

Lúc này, một cô y tá đang đẩy xe tới, hô lên: “Lục Thần Hòa? Lục Thần Hòa? Người nhà Lục Thần Hòa có đây không? Người nhà Lục Thần Hòa có đây không?” Cô y tá hô vài tiếng cũng không có ai trả lời, vậy nên cô ta phải tìm tên từng người ghi trên đầu giường bệnh, nhìn phía trước chỗ Thị Y Thần đang đứng, liền có chút bực bội, “Cô là vợ của Lục Thần Hòa? Vừa gọi tên nhiều lần như vậy, sao cô không lên tiếng trả lời?”

“Tôi không phải vợ anh ta.” Thị Y Thần trừng lớn hai mắt, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khó hiểu. Người nhà anh ta gì chứ, cô và anh ta có dùng tám cây cột nối lại cũng không có nửa phần liên quan nhau, tại sao cô phải lên tiếng trả lời?

Mọi người xung quanh cất tiếng thở dài.

Cô y tá liếc mắt, “Người là do cô đưa đến bệnh viện sao?”

“Đúng.”

“Vậy là được rồi. Lật người bạn trai của cô lại, tiện thể cởi quần anh ta ra.”

Cô vừa định giải thích anh ta cũng không phải là bạn trai của cô, nghe xong câu “Cởi quần của anh ta”, cô tròn tròn mắt, kích động hỏi: “Cái gì?”

“Cái gì là cái gì, phải tiêm thuốc hạ sốt cho anh ta ngay bây giờ. Nếu không hạ sốt, đầu óc sẽ nóng đến hỏng mất.” Y tá lắc đầu, cảm thấy thương xót cho người đàn ông này, thật sự chưa bao giờ gặp qua cô bạn gái nào ngốc ngếch đến vậy.

Vào lúc này, Thị Y Thần có cảm giác ‘xúc động’ muốn chết đi cho rồi. Trời cao sao lại bắt cô gặp phải tên Bối Bối Sơn này, tất cả đều muốn nhìn xem cô chết như thế nào mà.

Thị Y Thần cắn răng, quyết định không quan tâm nữa. Cô lật người Lục Thần Hòa sang bên trái, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Y tá giục: “Nhanh cởi quần.”

Cô liếc mắt, cắn răng, lúc này mới với tay cởi thắt lưng Lục Thần Hòa. Thế nhưng cái thắt lưng như có thù oán với cô vậy, cô dùng hết sức lực, cũng không thể nào mở khóa được, thậm chí động tác bắt đầu trở nên thô bạo, cả người Lục Thần Hòa bị kéo qua trái qua phải cứ lắc lư liên tục.

Người đàn ông là người nhà của bệnh nhân bên cạnh không nhịn được, mở miệng nói: “Haiz, cô gì ơi, thắt lưng không phải mở như vậy, mặt trên cái khóa có cái nút, cô phải ấn nó xuống. Bạn trai cô bệnh thành như vậy, cô cứ kéo như thế, không cần chích, anh ta cũng chết.”

Lúc mọi người dùng ánh mắt xem thường nhìn cô, cô đang nhanh chóng làm theo lời của người đàn ông kia. Ấn cái nút, thắt lưng phát ra một tiếng “Tách” sau đó có thể dễ dàng cởi ra. Thị Y Thần hận đến nghiến răng nghiến lợi, mạnh tay mang quần của anh ta kéo xuống. Trong nháy mắt, làn da tuyết trắng như một luồng sáng chói mắt đập vào mắt cô, làm gò má cô ửng hồng, Thị Y Thần vội vàng quay sang hướng khác.

“Người bị tiêm là anh ta, không phải cô, cô sợ gì chứ?” Y tá nói.

Trong lòng Thị Y Thần gào thét, con mắt nào của cô nhìn thấy tôi đang sợ vậy? Tôi xin cô! Tôi là đang xấu hổ có được không?

27. Chương 27: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (4)

Trên mặt y tá không có tí cảm xúc cầm ống tiêm, vừa nhanh vừa chuẩn ghim vào mông Lục Thần Hòa, mấy giây sau, nói một tiếng “Được rồi” liền đẩy xe chăm sóc sức khỏe của mình rời khỏi.

Thị Y Thật ngừng suy nghĩ mang quần của Lục Thần Hòa kéo lên một cách qua loa, sau đó nhanh chóng đắp chăn giúp anh ta. Ngồi phía trước, tim của cô liên tục đập mạnh. Tào nghiệt! Đôi tay “bảo bối” chỉ dùng để vẽ này của cô, hôm nay lại dùng để cởi quần đàn ông, cô phải đi rửa tay mới được.

Nhìn người đàn ông sắc mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh, Thị Y Thần ngồi ở đầu giường thất thần một lúc.

Lục Thần Hòa nhắm chặt mắt, trên cánh tay có gắn kim truyền, bình dịch đang nhỏ từng giọt, màu môi vốn có nay trở thành trắng xám, cả người nhìn qua tiêu tụy không thể tả. Cứ trầm lặng chìm trong giấc ngủ, anh ta không nói lời nào, nhìn như vậy thật không thấy đáng ghét chút nào, thậm chí còn có một chút khiến người khác thương xót.

Lần này là lần thứ ba gặp mặt, có câu nói “sự bất quá tam*”. Trong ấn tượng của cô, Lục Thần Hòa là một người đàn ông cao to đẹp trai, đặc biệt là khuôn mặt anh tuấn làm cho người gặp qua rồi sẽ rất khó quên. Mà lần này gặp lại, cả người gầy hắc đi, mặt mày tiêu tụy, bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ. Chẳng lẽ là bởi vì dính hôn bị hủy mới khiến cho một người đẹp trai phong độ biến thành bộ dạng như thế này? Nếu thật là như vậy, người đàn ông này đối với Đường tiểu thư cũng coi là si tình. Tuy rằng cô luôn miệng gọi anh ta là Bối Bối Sơn, cũng chỉ là suy đoán của cô mà thôi, thật ra có nhìn thế nào, cả người anh ta nhìn qua hoàn toàn không có một chút nào giống với người làm nghề phục vụ, trái lại trên người còn toát ra phong thái quý tộc, đặc biệt là dáng người cao gầy, râu mép lởm chởm, Thị Y Thần không thể không liên tưởng tới “Kinh tình bốn trăm năm**” của bá tước hút máu Dracula.

* Chuyện xấu không nên liên tiếp xảy ra ba lần giống nhau.

** Tên tiếng anh Bram Stoker’s Dracula do Mỹ sản xuất năm 1992.

Nội dung:

Năm 1462, Vlad Dracula, hoàng tử xứ Wallachia, đánh bại đội quân xâm lược đông đảo của đế quốc Ottoman. Khi trở về hoàng cung, chàng vô cùng đau đớn khi biết tin người vợ Elisabeta xinh đẹp đã chết. Một kẻ nào đó đã phao tin rằng Dracula tử trận và Elisabeta tự vẫn để theo chồng sang thế giới bên kia. Tuy nhiên, giáo hội khẳng định linh hồn nàng sẽ bị đày xuống địa ngục vì tội “tự tước đoạt cuộc sống mà Chúa ban cho”. Quá tức giận trước lời buộc tội phi lý đó, Dracula, vốn là một tín đồ Cơ đốc ngoan đạo, lớn tiếng nguyền rủa Thượng Đế trong tháp chuông nhà thờ. Hoàng tử thế sẽ đội mồ sống dậy để trả thù cho cái chết của vợ với tất cả quyền lực của thế giới bóng tối. Sau khi chết, Dracula trở thành ma cà rồng có sức mạnh siêu nhiên. Hơn 400 năm sau, hoàng tử xứ Wallachia, lúc này là bá tước Dracula và có thêm 3 vợ nữa, phát hiện một thiếu nữ có diện mạo giống hệt Elisabeta yêu quý của ông. Đó chính là Mina. Để phục hồi diện mạo trẻ trung, Dracula buộc phải hút máu người. Ông tìm cách tiếp cận Mina và tìm cách giúp cô nhớ lại tiền kiếp. Đúng lúc Dracula sắp thành công trong việc chinh phục Mina thì hành tung của ông bị Abraham Van Helsing, chuyên gia săn ma cà rồng, phát hiện. Cuộc chiến giữa hai đối thủ ngang tài ngang sức bắt đầu.(bạn nào muốn biết thêm thì lên tra google ^^)

Nếu như cô và anh ta không phải gặp nhau trong hoàn cảnh như vậy, không trải qua một đêm như vậy. Có thể cô cũng sẽ không cảm thấy anh ta đáng ghét. Lòng thương hại, mọi người đều có. Càng nhìn bộ dạng khổ sở đáng thương này của Lục Thần Hòa, tâm lý bài xích lúc trước cũng dần dần biến mất, ngược lại còn có một tia đồng cảm, cô theo bản năng giúp anh nhét lại góc chăn, nằm ở đầu giường, chợp mắt một lúc.

Lục Thần Hòa ngủ mê man một đêm, tiếng người ầm ĩ làm anh từ từ tỉnh dậy. Nhiệt độ cơ thể đã giảm xuống, chưa bao giờ khó chịu như tối hôm qua, anh giơ cánh tay lạnh ngắt cứng đờ lên, muốn sờ trán của mình. Khi ánh mắt nhìn lướt qua mu bàn tay có dán băng dính cùng với bông băng trắng tinh của mình, lúc này mới để ý khung cảnh ồn ào xung quanh. Hành lang thật dài, trần nhà màu trắng, tường màu vàng xanh, giường đơn, cùng với mấy cô y tá đi tới đi lui trên hành lang, anh mới ý thức được mình đang ở đâu.

Tại sao anh lại ở bệnh viện? Anh chỉ nhớ rõ tối hôm qua vì một chiếc áo cưới, cãi nhau với một người phụ nữ ‘trong rừng mới ra’ kia vài câu.

Lục Thần Hòa cử động thân thể vài lần, trên hành lang thật dài xếp đầy giường chiếu, xung quanh đều là tiếng người ồn ào.

Người nhà bệnh nhân đối diện thấy anh tỉnh lại, cười nói: “Cậu tỉnh rồi! Bạn gái của cậu tuy là có chút kỳ lạ, nhưng mà đêm qua cũng may mà có cô ấy. Khỏe lại rồi thì bù lại một đêm Thất tịch cho cô ấy đi.”

Bạn gái? Về mặt Lục Thần Hòa có chút mơ hồ. Lúc này, một tiếng chuông kỳ quái đột ngột vang lên, cắt đứt suy nghĩ của anh.

“Mẹ bạn điện thoại tới rồi! Gọi bạn về nhà ăn rồi! Nhanh nghe điện thoại đi nào! Mẹ bạn điện thoại tới rồi! Gọi bạn về nhà ăn rồi! Nhanh nghe điện thoại đi nào!” Tiếng chuông điện thoại kỳ quái không ngừng vang lên trong phòng bệnh.

“Điện thoại bạn gái cậu reo kìa.” Người nhà bệnh nhân bên cạnh nói.

Đối với ba chữ “Bạn gái”, Lục Thần Hòa vẫn không hiểu được. Điện thoại của bạn gái anh? Người có thể được coi là bạn gái anh là Đường Di chưa bao giờ sử dụng nhạc chuông điện thoại ấu trĩ như vậy.

“Mẹ bạn điện thoại tới rồi! Gọi bạn về nhà ăn rồi! Nhanh nghe điện thoại đi nào! Mẹ bạn điện thoại tới rồi! Gọi bạn về nhà ăn rồi! Nhanh nghe điện thoại đi nào!” Chuông điện thoại di động càng không ngừng vang.

Lục Thần Hòa có cảm giác tiếng chuông điện thoại xa lạ này ở rất gần mình.

Người nhà bệnh nhân bên cạnh thấy anh ngây ngốc vậy, không chịu nổi, với tay lấy cái điện thoại ở trên tủ đầu giường đưa cho anh.

Chiếc điện thoại di động mẫu mới nhất có đính mấy viên đá quý sáng lấp lánh, phía trên còn treo một con thỏ nhỏ mặc váy, kích thước con thỏ nhỏ suýt chút nữa còn lớn hơn cả cái điện thoại.

Lục Thần Hòa đành phải mở điện thoại ấn nút nghe máy trên màn hình, nhưng giọng khàn khàn không thể nào phát ra tiếng được.

“Nha đầu chết tiệt, tối qua con lại chết ở chỗ nào thế? Lại cả đêm không về nhà? Lần này lại đứa bạn xấu nào phải kết hôn, mấy đứa nó lại kéo nhau đi chèn chèn trụy lạc? Hay là cùng với người đàn ông mẹ chuẩn bị trước đi hên hò suốt đêm, mắt mẹ bị mù mới có thể tin con! Nha đầu chết tiệt sao không trả lời? Lại giả chết?! Mẹ cho con biết, cuối tuần này xem mắt nếu con dám giả chết với mẹ, coi chừng trở về mẹ sẽ lột da con. Này? Thị Y Thần, Thị Y Thần, mẹ đang nói chuyện với con đấy, con có nghe thấy không?”

“Xin lỗi, cô ấy không có ở đây.” Lục Thần Hòa ho nhẹ hai tiếng, cố gắng gạt bỏ âm thanh khàn khàn trong cổ họng.

Ngay lập tức, giọng nói trong điện thoại im bật, nhưng mấy giây sau trong điện thoại lại truyền đến âm thanh chói tai: “Cậu là ai? Sao điện thoại của con gái tôi lại nằm trên tay cậu?”

“Cháu... Không biết.” Không hiểu tại sao điện thoại di động lại đưa đến tay anh.

“Ăn trộm?!”

“Tất nhiên là không phải...”

“Không phải ăn trộm! Đợi một chút, tối qua nó ở với cậu?”

“Cháu nghĩ chắc là vậy...” Đầu óc Lục Thần Hòa hoạt động rất nhanh, bây giờ anh đang ở bệnh viện, tối hôm qua trước khi ngắt đi người cuối cùng nhìn thấy là Thị Y Thần, chắc là cô ấy đã đưa anh đến đây, còn cái điện thoại di động này chắc là cũng của cô ấy.

“Nhóc con, tên cậu là gì? Nhà ở đâu? Số điện thoại di động bao nhiêu? Có quan hệ gì với con gái tôi?”

“Cháu họ Lục, Lục...” Anh còn chưa nói xong, điện thoại di động liền bị giật mất.

“Ai cho anh nhận điện thoại của tôi?!” Thị Y Thần hung hăng giật lại điện thoại. Cô mới vừa đi vào toilet một lúc, lúc trở lại đứng đằng xa đã thấy Lục Thần Hòa cầm điện thoại của mình nói chuyện, lòng thương

hại đối với anh ta vừa nảy sinh tối qua trong phút chốc đã biến mất sạch sẽ, hận không thể một búa đánh chết Lục Thần Hòa, “Anh có biết cái gì gọi là động vào đồ vật của người khác là mất lịch sự không?”

Không đợi Lục Thần Hòa giải thích, Thị Y Thần nhìn lướt qua màn hình điện thoại, thiếu chút nữa cắn vào lưỡi mình. Đi tìm đường chết đây mà! Lại là mẹ. Cô hung hăng trừng mắt nhìn Lục Thần Hòa một cái, cầm điện thoại di động vội vàng đi ra khỏi phòng hướng về hướng thang máy, “Mẹ, con đây.”

Trong điện thoại, giọng bà Thị “thánh thót”, hỏi: “Giọng nói khàn khàn đó là ai?”

“Là chồng chưa cưới của khách hàng.” Thị Y Thần bình tĩnh nói.

“Chồng chưa cưới của khách hàng?!” Bà Thị vừa nghe xong, giọng nói bổng cao thêm mấy lần, “Con phải nói rõ ràng cho mẹ, đêm Thất tịch con và chồng chưa cưới của khách hàng ở chung với nhau? Mấy người đó là ai? Nghề nghiệp là gì? Con không nhớ mẹ đã từng dạy con là làm tiểu tam sẽ bị thiên lôi đánh sao?”

28. Chương 28: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (5)

Thị Y Thần cũng biết nếu mẹ cô nghe được chuyện này sẽ giống như bom nguyên tử phát nổ, vội vàng giải thích, nói: “Haiz, mẹ, mọi chuyện không xấu như mẹ nghĩ đâu. Có một vị khách hàng yêu cầu con mang áo cưới đến nhà chồng chưa cưới của cô ấy. Nhà chồng chưa cưới của cô ấy ở rất xa, ở tận khu kinh tế mới mở, đi thêm hai mươi phút nữa là đến thành phố M. Nào ngờ đến nơi chồng chưa cưới của cô ấy phát bệnh, ngất xỉu nằm trên đất. Mẹ từ nhỏ đã dạy con thấy việc nghĩa phải làm, làm người tốt đó sao. Đương nhiên con không thể thấy chết mà không cứu, vậy nên con lập tức đưa anh ta vào bệnh viện, sau đó ở lại bệnh viện một đêm. Nói chính xác hơn là, đêm qua bên ngoài ngoài trừ anh ta, còn có n y tá ở cùng bệnh nhân ở đó. Bây giờ con vẫn còn ở bệnh viện đây, nếu mẹ không tin, con có thể chụp mấy tấm hình cho mẹ xem.”

Bà Thị nghe xong nửa tin nửa ngờ, nói: “Đêm Thất tịch thật tốt, khách hàng của con không qua đêm với chồng chưa cưới của mình, vậy cô ấy đã đi đâu? Chồng chưa cưới của cô ấy phát bệnh, sao con không tìm cô ấy? Người nhà anh ta đâu? Tại sao con phải đưa đi?”

“Làm sao con biết được? Điện thoại của cô ấy không gọi được, nhà chồng chưa cưới của cô ấy chỉ có mỗi anh ta ở. Ở cái nơi xa xôi quỷ quái đó ngay cả dùng súng bắn một con chim cũng không nghe tiếng.” Nói đến đây, cô có chút bực bội, “Haiz, mẹ, con ở Anh mấy năm chưa từng ăn chơi lêu lổng bao giờ, giờ ở trong nước thì có thể làm gì? Cho dù con có “đói quá ăn bữa”, cũng không cần thiết phải ăn thứ người khác ăn rồi vứt đi đúng không? Thật sự là con chỉ đi đưa áo cưới. Thiếu chút nữa đã quên việc chính, con đến nhà chồng chưa cưới của cô ấy để lấy tiền, con phải đi thu tiền, tối về con sẽ từ từ nói lại với mẹ. Vậy nhé, con cúp máy đây.”

Không đợi bà Thị mở miệng hỏi thêm câu nào, Thị Y Thần nhanh chóng cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong, cô nhẹ nhõm thở một hơi dài, tay run run nắm chặt điện thoại. Lời cô nói với mẹ là sự thật, nhưng đây chỉ là một nửa sự thật thôi. Cô cùng chồng chưa cưới của khách hàng không đơn giản chỉ là người qua đường nào đó vô tình gặp nhau.

Thị Y Thần gõ đầu một cái, đêm qua cô ở đầu giường áy náy cả đêm. Cô áy náy không phải là bởi vì làm Lục Thần Hòa ngất xỉu phải vào viện, mà là bởi vì khách hàng của cô - Đường tiểu thư. Tối hôm qua trước lúc đưa Lục Thần Hòa vào bệnh viện, trên đường đi bọn họ đã thử liên lạc với Đường tiểu thư, nhưng điện thoại di động cô ấy vẫn tắt máy, thậm chí lúc vào nhà vệ sinh cũng từng gọi vào điện thoại của Đường tiểu thư, vẫn tắt máy như trước. Vậy nên cô mới cảm thấy lo lắng, trong lòng cảm thấy rối bời, không biết việc Đường tiểu thư hủy bỏ tiệc đính hôn có phải có liên quan đến cô không. Mặc dù không có bắt được tại trận, nhưng nói không chừng bởi vì phát hiện chuyện tối hôm đó nên tiệc đính hôn mới bị hủy. Nếu là vì thế này, cô thật sự phải chết ngàn vạn lần.

Thị Y Thần cắn ngón tay, chết tiệt! Cái tên đàn ông hại người đó lại là chồng chưa cưới của khách hàng? Quy tắc đầu tiên của cô khi nói chuyện với khách hàng là không có quan hệ vượt mức công việc, mà giờ lại

cùng chồng chưa cưới của khách có quan hệ thân thể. Phải làm sao đây? Tục ngữ nói thật hay “thà rằng phá hủy mười đèn thờ, cũng đừng phá hỏng một đoạn nhân duyên”. Bây giờ cô thật sự phải bị thiên lôi đánh. Nhất định là ông trời đang nhìn, cho nên cô mới liên tiếp gặp chuyện không may.

Thị Y Thần dùng sức vỗ đầu, đột ngột xoay người một cái, vừa vặn chạm phải một bộ ngực rắn chắc. Cô sờ sờ cái đầu đau nhức vừa bị va chạm, liên tục nói: “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”

Lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện là Lục Thần Hòa, cô giật mình vài giây, đầu đột nhiên trống rỗng, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, nói: “Anh đứng sau lưng tôi làm gì?”

Lục Thần Hòa nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang đứng trước mặt này, tối hôm qua cãi nhau cũng cô ấy, anh đột nhiên ngắt đi. Tuy rằng không nhớ quá trình thế nào, nhưng lúc anh yếu ớt nhất thì cô gái này đã đưa anh vào bệnh viện. Mới vừa này, trong lúc cô đi nghe điện thoại, mấy bệnh nhân và người nhà của họ đều khen anh tìm được một người bạn gái tốt. Trên sổ y bạ ghi là anh bị viêm dạ dày cấp tính, anh nửa đêm phát sốt, vật lộn từng chút một. Tình hình tối qua như vậy, nếu không phải có người phụ nữ gặp nhau hai lần đều cãi nhau, gần như không quen biết này, đột nhiên lao đến, không biết anh sẽ như thế nào nữa.

Được tắm chân nhẹ nhàng đắp lên từ tận đáy lòng có cảm giác mềm mại còn có cả xúc động, Lục Thần Hòa không nhịn được nhìn Thị Y Thần thật lâu.

Thị Y Thần bị anh nhìn cảm thấy không tự nhiên, vô thức sờ má một cái, mịn màng, trơn bóng không có gì khác thường, hung hăng nhìn anh nói: “Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua người đẹp sao?”

Lục Thần Hòa nhìn mấy sợi tóc rối lòa xòa của cô, khóe miệng cong lên. Ở trong bệnh viện chịu trận cả đêm, chưa nói đến dầu tóc rối bù, vành mắt thâm quầng, nhìn không ra người đẹp so với cô có chút nào giống nhau.

Thị Y Thần bị anh cười nên không được tự nhiên, nói tiếp: “Bác sĩ nói anh có thể xuống giường sao? Anh có biết tối hôm qua anh bị viêm dạ dày cấp tính nên mới ngắt xiu không, là tôi cứu anh, đưa anh đến bệnh viện. Bác sĩ nói may là đưa đến đúng lúc, chậm một chút nữa sẽ dẫn đến loét dạ dày. Loét dạ dày đó anh biết không? Bác sĩ nói lúc anh tỉnh lại, không nên đi tới đi lui, nghỉ ngơi dưỡng bệnh. Anh còn không mau trở về giường nằm? Nếu anh lại ngắt xiu, tôi cũng không có thời gian chăm sóc anh đâu.”

Lời nói liên tục không ngắt của cô lọt vào tai người khác lại trở thành một loại quan tâm đặc biệt, nơi trái tim giống như được một dòng nước ấm rót vào. Lục Thần Hòa cong khóe môi, dùng giọng nói khàn khàn của mình lên tiếng: “Cám ơn cô.”

Một câu “Cám ơn cô” giống như thôi miên vậy. Thị Y Thần bị lời nói của anh ta làm cho trong lòng có chút kinh ngạc, hai mắt nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen thâm sâu như biển của Lục Thần Hòa, hai gò má giống như bị lửa đốt, đột nhiên có chút ngượng ngùng. Cô ho nhẹ hai tiếng, giả vờ bình tĩnh nói: “Đừng cảm ơn. Nhớ kỹ mang tiền trả hết cho tôi là được.” Trong đầu Lục Thần Hòa không ngừng hiện ra cảnh người nhà của bệnh nhân ở giường bên cạnh mặt mày hớn hớn, nói cô tối qua đưa anh đến đây mặt mày cực kỳ hung hăng, tất cả mọi người đều cho là anh bị Thị Y Thần ngược đãi phải vào bệnh viện, bởi vì miệng của cô không ngừng tính toán chuyện ba nghìn tệ tiền lãi.

“Cho tôi mượn điện thoại của cô một chút.” Anh đột nhiên lấy điện thoại của cô, bấm một dãy số, đầu dây bên kia rất nhanh nhận cuộc gọi, Lục Thần Hòa dặn dò mấy câu đơn giản rồi cúp máy, “Tôi sẽ sắp xếp người liên hệ với cô, tiền áo cưới, tiền thuốc men và tiền nằm bệnh viện đều trả lại cho cô. Cô yên tâm chỉ nhiều chứ không ít hơn.”

Lục Thần Hòa đưa điện thoại di động trả lại cho Thị Y Thần, sau đó đưa tay ấn nút thang máy.

Thị Y Thần giật mình, kịp lấy lại phản ứng, nói: “Anh đi đâu? Bác sĩ nói sáng nay anh còn phải làm một cuộc kiểm tra, anh không thể xuất viện lúc này.”

Anh mím chặt môi một cái, mi tâm cau lại, nói: “Cám ơn cô tối hôm qua quan tâm. Từ giờ trở đi, không cần cô bận tâm nữa.”

“Anh thật sự muốn tìm chỗ chết mà. Tại sao tối hôm qua tôi lại cứu anh chứ?” Cô bực bội liếc anh một cái.

” Cứ tiếp tục làm cho xong mọi chuyện, đừng quên quay lại bệnh viện tính tiền. Hẹn gặp lại.” Cửa thang máy mở ra, Lục Thần Hòa bước vào trong, thang máy đẩy người chỉ có thể chứa thêm anh ta, cô đang do dự có nên theo vào không.

Anh đứng phía sau, đột nhiên lại nói: “Được rồi, mẹ cô nói nếu cô quên chuyện xem mắt vào cuối tuần, bà ấy nhất định sẽ lột da cô.”

Thị Y Thần sững sờ đứng tại chỗ, đột nhiên có phản ứng trờ mắt nhìn anh, một lúc lâu không nói được lời nào, “Anh, anh, anh...”

Lục Thần Hòa cười cợt nhả.

“Anh đừng đi! Giày của tôi...” Cô đột nhiên nhớ tới đôi giày của mình, muốn chạy vào thang máy, nhưng cửa thang máy đã chậm rãi khép lại. Chỉ nhìn thấy Lục Thần Hòa hơi cong khóe môi, trong nụ cười rõ ràng mang theo ý đùa cợt, biến mất sau cánh cửa.

Cô tuyệt vọng nắm tóc, vội vã ấn nút thang máy bên cạnh. Thị Y Thần đi xuống lầu, đuổi theo ra cửa bệnh viện, Lục Thần Hòa đã biến mất từ lâu.

Thị Y Thần sốt ruột dậm chân, “Chết tiệt! Tôi sẽ vẽ một vòng tròn nguyên rửa anh*!”

* Câu nói trích từ phim hoạt hình rất nổi tiếng của Trung Quốc “Hỉ Dương Dương và Khôi Thái Lang”. Câu này là do một cái trứng gà (Tiêu sái ca) lúc gặp phải chuyện không vừa lòng hay nhìn không vừa mắt sẽ nói câu này.

Xoay người quay về tầng trên bệnh viện, hoàn thành xong sổ sách, cô lại đón xe đến Hương Khê sơn trang. Thị Y Thần ấn chuông cửa một lúc lâu cũng không có người nào lên tiếng trả lời, cô không thể làm gì khác hơn là rời đi, sau đó lái xe trở lại thành phố.

29. Chương 29: Lại Gặp Em (1)

Lục Thần Hòa là người biết giữ chữ tín.

Anh nói sẽ trả tiền lại, Thị Y Thần đối với lời nói của anh nửa tin nửa ngờ. Khi anh quay lưng rời khỏi, Thị Y Thần có cảm giác như mình bị lừa gạt. Thế nhưng ngay buổi chiều hôm đó đã có người liên lạc với cô, hỏi số tài khoản ngân hàng của cô. Khoảng vài phút sau, tài khoản của cô tăng thêm tám nghìn tệ. Thị Y Thần tính toán xong, nhiều hơn tiền áo cưới và tiền nằm viện khoảng hai nghìn tệ, tuy là ít hơn rất nhiều so với phí phục vụ một trăm đô một giờ của cô đưa ra, nhưng nhìn chung mà nói, người đàn ông này đúng như lời anh nói chỉ nhiều chứ không ít hơn.

Ở sâu trong nội tâm đột nhiên dâng lên cảm giác thù hận kẻ giàu có nồng đậm.

Vừa hết giờ làm việc, chuông điện thoại của cô đã vang lên, là Kiều Na.

“Người đẹp, có rảnh không? Nếu có thì đi uống rượu với mình.” Điện thoại vừa nổi máy, cô liền nghe thấy giọng nói chán chường của Chu Kiều Na.

“Ngày thứ hai sau đêm Thất tịch đã kéo hội chị em đi uống rượu, cậu muốn hủy hôn sao?” Xưa nay đều là Kiều Na nói móc cô, thỉnh thoảng mới có cơ hội để cô phản đòn lại vài câu, thật đúng là không dễ dàng.

Nhưng Chu Kiều Na đâu phải người đơn giản, “Này, khó khăn lắm mới có cơ hội cho cậu, vậy mà cậu bắt đầu đắc ý sao? “ Một người phụ nữ bị ‘Dì cả’ đến thăm lại tưởng rằng máu xử nữ trong người chảy ra như cậu có tư cách để lên tiếng sao?”

FML*! Đây là do cô tự đào hố chôn mình, lập tức kêu lên: “Buổi tối tớ không rảnh.”

“Đừng có làm ra vẻ với tớ. Từ lúc cậu bắt đầu nhận điện thoại, tớ đã nghe được tiếng tim của cậu đang đập loạn.”

“Cậu và mẹ tớ thật sự là cặp đôi hoàn hảo! Có lẽ hai người mới thật sự là mẹ con với nhau.”

“Chờ xem.”

Cúp điện thoại, Thị Y Thần dọn dẹp một lúc, mang theo túi xách, đón xe đến K. O..

Gần đây số lần đến K.O đã tăng lên, đến nỗi ông chủ Lạc Thiên hiếm khi nhìn thấy bây giờ cũng gặp được, liếc mắt khẽ nhìn cô, “Vẫn còn để bụng chuyện cái áo choàng cho vợ tôi sao?”

Cô thật sự là người rất ngây thơ. Thật lâu trước kia, kể có tiền họ Lạc này, để theo đuổi vợ mình, đã chọn cho vợ một cái áo dạ hội trong cửa hiệu của Thị Y Thần, chọn xong lại chê cái váy của cô thiết kế vải quá ít, vậy nên thuận tay lấy cái áo choàng đang khoác trên người manocanh khoác lên người vợ mình. Đứng thấy cô mở cửa hàng mà oai phong, thật ra kiếm tiền rất khó khăn, nhất là gặp loại người có tiền lại thích làm khó dễ.

“Anh đẹp trai, tôi dễ giận vậy sao? Hơn nữa rõ ràng là do anh tiện tay mang đi mà.” Thị Y Thần đưa tay tỏ vẻ bắt chước lại động tác đó.

Lạc Thiên hai tay nhét trong túi quần, bình tĩnh nói: “Mẹ cô gần đây không sắp xếp cô đi xem mắt nữa sao? Sao lại rảnh rỗi đến đây giết thời gian vậy?” Giẫm lên nỗi đau của người khác, là việc làm hết sức quen thuộc với anh ta.

“Tôi đi đây!” Cô liếc anh ta một cái, “Gần đây anh nhất định là âm dương không được điều hòa, tôi bỏ qua cho anh.” Gần đây nhất định là cô đã đắc tội với tiểu nhân, vậy nên ai cũng chà đạp cô như vậy.

Rảnh rỗi nói chuyện với Lạc Thiên một hồi, Chu Kiều Na thông thả đi tới.

Lúc Chu Kiều Na đến đây, liền ôm chai bia uống ừng ực, tình huống thế này làm Thị Y Thần sợ hãi một phen.

Ban đầu tưởng rằng đêm Thất tịch chỉ mỗi mình buồn bực, đau khổ, không ngờ tới ngày lễ truyền thống này cũng làm Chu Kiều Na bực bội. Nguyên nhân là bởi vì Kiều Na muốn ăn lẩu, mà quán lẩu có quá nhiều người đứng chờ, chồng cô ấy không muốn chờ, vậy nên hai người họ mất hứng bỏ về.

Chu Kiều Na cầm chai bia tức giận nói: “Lúc yêu nhau, đừng nói chờ một giờ, cho dù là chờ năm giờ anh ta cũng bằng lòng. Hiện tại có được rồi, chỉ mới vừa nhận giấy đăng ký, tớ muốn ăn cái lẩu, để anh ta đứng chờ với tớ nửa tiếng đồng hồ, anh ta cũng không muốn, cứ như vậy phát tay bỏ đi. Thực sự là tức chết tớ mà!”

“Chưa từng nghe qua câu danh ngôn đúng đắn này sao? Trước khi kết hôn, đàn ông đều là chó giữ nhà, phụ nữ không cần dắt, anh ta cũng sẽ đi theo. Sau khi kết hôn, đàn ông trở thành chó đại, phụ nữ có dắt thế nào, anh ta cũng không muốn đi theo.” Ngày trước Thị Y Thần sẽ an ủi Chu Kiều Na nói mình trải qua ngày lễ với rất nhiều người, chắc chắn không chỉ chơi nửa giờ, thế nhưng từ lúc bị phản bội, cô lúc nào cũng mượn lý do để từ chối tiếp xúc đàn ông, cho nên cô chỉ có thể thay đổi cách thức an ủi Kiều Na, “Biết tớ tối hôm qua đi đâu, làm gì không?”

Chu Kiều Na nhìn về phía cô.

“Còn nhớ đêm đó tớ say rượu gặp phải người đàn ông kia không? Anh ta lại là chồng chưa cưới của khách hàng ở tiệm của tớ.” “Cậu lại gặp anh ta?” Chủ đề này quả nhiên hấp dẫn Chu Kiều Na, thành công thay đổi sự chú ý của cô ấy.

“Đâu chỉ là gặp thôi, tớ còn đi đến nhà anh ta nữa.”

“Được lắm! Hấp dẫn thế này, nói nhanh chút đi.” “Vợ chưa cưới của anh ta đặt áo cưới ở cửa hiệu của tớ, đặt rồi lại không muốn lấy nữa, bảo mang áo đến nhà của anh ta. Kết quả tớ và anh ta cãi nhau ầm ĩ một trận, cãi một lúc anh ta phát bệnh ngất đi, nằm xiu trên đất.” Vậy nên tối qua là đêm Thất tịch thê thảm nhất từ trước đến nay của cô.

“Tớ chỉ biết, cậu chính là người trời sinh đến trị hết bệnh cho tớ.” Chu Kiều Na trông phút chốc từ buồn khổ, phần nộ trở nên vui vẻ tràn đầy năng lượng, thiếu chút nữa cười khan gượng.

Nếu nói chữa hết, sợ là dù có tìm tiếp cũng không thể nào tìm được cách chữa hết bệnh trên người cô. Ngón tay cô nắm chặt chai bia, nếu Lục Thần Hòa có ở đây ngay lúc này, cô nhất định sẽ cầm chai bia trên bàn, dùng hết sức đập lên đầu anh ta. Tuy rằng đã đền cho cô hai ngàn tệ tiền bù đắp, thế như một ngụm máu nghẹn lại trong ngực này, khó có thể nuốt xuống. Ngày hôm sau, trong lúc mơ mơ màng màng, nghe thấy trong phòng có một hồi âm thanh leng keng kì lạ vang lên, lập tức mở hai mắt, Thị Y Thần thấy mẹ mình đang đứng ở đầu giường, trên tay cầm một cây chổi lông gà, gương mặt lộ vẻ hung ác.

“Ôi, mẹ đang làm gì thế? Suýt chút nữa bị mẹ dọa chết rồi.” Cô bị dọa hoảng sợ, bỗng nhiên từ trên giường bật dậy, ” sớm muộn gì con cũng bị mẹ dọa mà bị tâm thần!”

“Người bị dọa đến sớm muộn gì cũng bị tâm thần là mẹ mới phải.” Bà Thị hừ lạnh một tiếng bắt đầu quét dọn trong phòng.

Thị Y Thần nhìn lướt qua đồng hồ trên tường, một hồi nói: “Ôi, bây giờ mới sáu giờ rưỡi, mẹ quét dọn phòng sớm thế làm gì chứ? Con buồn ngủ, mẹ không thể chờ con đi làm rồi đến quét dọn được sao?”

“Chim thức dậy sớm có sâu để ăn! Cứ như con mỗi ngày đều ngủ đến lúc mặt trời lên cao, sâu đã sớm bị mấy con chim khác ăn sạch rồi.”

Thị Y Thần ảo não nắm tóc, nói: “Vấn đề mấu chốt ở đây là con không phải chim, không muốn ăn côn trùng...” Cô kéo dài giọng, âm cuối kéo thật dài.

“Thật lười biếng, không phải con nói gần đây rất bận rộn sao? Tối nào cũng phải tăng ca, thêm giờ để làm xong việc, kết quả thì sao? Tại sao đi qua đêm?” Bà Thị vung chổi lông gà lên đỉnh đầu cô bắt đầu quơ quơ lại.

Thị Y Thần biết chuyện ở bệnh viện đêm đó sẽ không thoát khỏi sự truy hỏi của mẹ cô. Cô nhìn chiếc chổi lông gà đang không ngừng bay xuống, nghi ngờ dụng ý của mẹ mình, “Mẹ, mẹ muốn gì thì nói thẳng ra đi.”

Sáng hôm qua, lúc nghe điện thoại trong bệnh viện, bà Thị rõ ràng là đối với chồng chưa cưới họ Lục của khách hàng kia rất thích thú, theo logic thường ngày, muốn bà Thị tin lời cô nói thì Thị Y Thần thà tin trên đời có quỷ còn hơn. Một bụng câu hỏi dồn nén đã lâu này, khiến Thị Y Thần ngày còn chưa sáng đã bị gọi dậy. Nếu muốn bắt được đứa con gái xảo quyệt như hồ ly này, chỉ còn cách ra tay sớm, “Con và cái cậu họ Lục kia thật sự không có xảy ra chuyện gì?”

Thị Y Thần ngẩn ra, sau đó rất nhanh lấy lại phản ứng, nói: “Đương nhiên không có! Mẹ, cho dù con kém cỏi, nhưng lẽ nào nguyên tắc làm người cơ bản nhất cũng không biết sao?” Mẹ cô thật đáng sợ. Ngay đến anh ta họ Lục bà ấy cũng biết. Không biết cái tên họ Lục đáng chết kia đã nói gì với mẹ cô nữa.

Thị Y Thần cố giấu không để bị lòi đuôi, có chết cũng không hé môi nửa lời, chỉ thừa nhận việc mình thấy người khác khó khăn nên làm việc tốt. Vừa thay xong quần áo, cô liền trốn vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, tránh mặt mẹ cô đang đứng bên ngoài.

Bà Thị vẫn nửa tin nửa ngờ, nhưng hai ngày liền không moi thêm được tin gì từ miệng của cô con gái, đoán là thật sự không có gì. Đợi đến lúc Thị Y Thần ngồi vào bàn ăn, bà Thị lòng vòng một lúc rồi đi vào vấn đề, nói: “Tối hôm nay, mẹ có hẹn với bạn học cũ, con trai cô ấy cũng đi theo.”

Thị Y Thần vừa mới cắn một miếng trứng chiên, vẻ mặt ngây ngốc, hoàn toàn không biết mẹ cô đang nói gì?

“Con đừng nói với mẹ, con đã quên chuyện này rồi!” Bà Thị trừng mắt nói.

Thị Y Thần nhớ lại Lục Thần Hòa trước khi bỏ trốn khỏi bệnh viện có nói một câu. OMG! Đêm nay là thứ bảy? Thời gian từ lúc nào lại trôi nhanh đến vậy.

“Ngày hôm nay là cuối tuần phải đến cửa hiệu chọn áo cưới cho khách hàng, con không rảnh.” Thị Y Thần trực tiếp từ chối.

Nói chuyện yêu đương, cha mẹ cô trước giờ chưa từng nhúng tay vào. Thế nhưng trong hai năm gần đây, tuổi của cô mỗi ngày một gần đến ba mươi rồi, cha mẹ cô bắt đầu nôn nóng, vì vậy không ngừng tìm khắp nơi, thu xếp cho cô mấy cuộc xem mắt, cho đến lúc xem mắt gặp phải gia đình cực phẩm kia mới ngừng

việc tìm kiếm. Cô cho rằng có thể vui vẻ một thời gian, kết quả một tháng không có tin tức gì, mẹ yêu lại bắt đầu giúp cô sắp xếp việc xem mắt.

Lúc này đây, rõ ràng bà Thị không phải là người đơn giản, nói: “Con đã đùn đẩy mấy lần rồi? Mấy lần trước mẹ xem như không có, tối hôm nay nhất định phải đi. Ngày hôm nay mẹ mặc kệ cho dù con có bận rộn cỡ nào đi nữa, cũng phải bỏ ra một chút thời gian cho mẹ. Nếu con không đi, con ra khỏi nhà cho mẹ, mẹ và ba của con sẽ trực tiếp đăng báo đoạn tuyệt với đứa con gái này.”

“Ôi, mẹ à mẹ tỉnh lại đi, pháp luật quy định cha mẹ không thể đoạn tuyệt quan hệ với con cái. Con xin mẹ buông tha con có được hay không?”

“Thời gian là liều thuốc trị bệnh thất tình hiệu quả, đàn ông không quen biết lại càng là vị thuốc hiệu quả hơn.”

Thị Y Thần thật sự bị mẹ đánh bại, khóe miệng giật giật, mĩa mai nói: “Mẹ xác định thật sự muốn con đi xem mắt sao? Lẽ nào mẹ không sợ con lại gặp một gia đình bệnh thần kinh như lần trước?”

“Dù sao cũng phải gặp bệnh nhân tâm thần, mẹ gặp trước vẫn tốt hơn.”

“... Mẹ, mẹ thắng rồi.” Thị Y Thần vâng lời xách túi xách, thay giày, im lặng ra khỏi nhà, trong lòng vẫn nghĩ: Thế kỷ hai mươi mốt gì chứ? Phụ nữ cả đời ngoại trừ kết hôn, lập gia đình, sẽ không có con đường khác để lựa chọn.

30. Chương 30: Lại Gặp Em (2)

Bận rộn một ngày đêm, cuối cùng cũng không thể nào chịu đựng được điện thoại truy hồn đoạt mệnh của mẹ, Thị Y Thần ngoan ngoãn đến địa điểm hẹn, tầng cao nhất của trung tâm thương mại của thành phố là nhà hàng xoay tròn. Cô vốn nghĩ hai bà mẹ đã sớm họp mặt ở đó, một cuộc họp mặt gia đình, tiện thể giặt dây bắc cầu. Không ngờ lúc đến đây, mới biết được đây là cuộc xem mắt có mưu tính trước.

Âm nhạc Broadway* kinh điển nhẹ nhàng lay động khắp ngõ ngách trong phòng ăn, ráng chiều ngoài cửa sổ lấp lánh tuyệt đẹp cùng với nhà hàng xoay tròn đang không ngừng biến hóa. Những thứ thuộc về thành phố N đặc biệt có đủ cả phồn hoa lẫn sự yên tĩnh, cảnh đẹp thu hết vào tầm mắt.

* Broadway hay còn gọi là Sân khấu Broadway, là hệ thống bao gồm 39 nhà hát chuyên nghiệp (500 ghế trở lên) nằm trong khu vực Theatre District, Manhattan,

New York. Broadway là địa điểm du lịch hấp dẫn của thành phố New York.

Thị Y Thần thờ ơ khuấy ly nước chanh trước mặt, lịch sự ngồi nghe lời nói của người đàn ông đến xem mắt. Người đàn ông đi xem mắt lần này có một cái tên không tệ gọi là Chu Tân Vũ, bằng tuổi với cô, trên mặt đeo một cặp kính đen, nghề nghiệp là thiết kế quảng cáo, theo quan sát của cô, anh ta có thể coi là nhân viên IT*. Theo bản năng, trong đầu của Thị Y Thần lại hiện ra gương mặt đẹp trai, sáng sủa của Cao Minh Dương.

* IT: Viết tắt Information Technology có nghĩa là công nghệ thông tin.

Chu Tân Vũ có đôi mắt hẹp dài, không giống Cao Minh Dương mày rậm mắt to, nhưng mắt một mí cũng không làm cho người khác chán ghét, phim Hàn Quốc bây giờ cũng lưu hành trào lưu này. Da trắng nõn, so với cô chỉ hơn chút không kém, đến nỗi Thị Y Thần không nhận được muốn hỏi anh ta dùng mỹ phẩm gì mà duy trì được tốt vậy. Chiều cao 178 cm, thân thể nhìn qua lại rất cao lớn, so với gương mặt trắng nõn nà, nhả nhận thật sự có chút không hợp. Trong lòng Thị Y Thần thở dài một hơi, nhìn Chu Tân Vũ một chút, anh ta có vẻ là một người đàn ông rất tốt. Nếu đổi lại trong mắt người khác, có lẽ là vừa lòng, thế nhưng làm thế nào Thị Y Thần cũng không tìm được hứng thú. Vì vậy ngay từ lúc người đàn ông đó ngồi xuống, mỗi câu nói của anh ta đều không rời khỏi chuyện của em gái mình. Ví dụ như, mỗi tuần đều dẫn em gái đang học đại học đi ăn KFC phần ăn dành cho trẻ em, chỉ vì trong phần ăn có đồ chơi, anh em họ

có một sở thích nho nhỏ là sưu tầm các món đồ chơi trong phần ăn ở KFC; lại ví dụ, mỗi tuần chỉ cần có ít thời gian nghỉ, anh ta sẽ dẫn em gái đi mua sắm quần áo mới hoặc là đi xem phim ở rạp, hai ngày trước vừa mới đi xem một bộ phim điện ảnh hài...

Mặc dù đơn giản chỉ là nói chuyện phiếm một chút, cô có cảm giác Chu Tân Vũ là một người đàn ông rất dịu dàng, biết chăm sóc người khác. Nhưng mà sự dịu dàng chăm sóc ấy không dành cho những người muốn trở thành bạn gái của anh ta. Nếu Chu Tân Vũ đối xử như vậy với đối tượng xem mắt của mình, cô có thể hiểu được, nguyên nhân một người đàn ông ưu tú như vậy vì sao đến rồi ba mươi tuổi vẫn không có bạn gái. Bởi vì bất kỳ người con gái nào cũng không thể chấp nhận em gái của bạn trai mình chen chân ở giữa làm kì đà cản mũi.

Thị Y Thần không nén được trong lòng ngâm khê một bài hát: “Em gái bạn ngồi đầu thuyền, anh trai tôi đi trên bờ, ân ân ái ái, dây buộc thuyền nhẹ nhẹ đừng đưa...”

Thị Y Thần liếc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, mới ngồi được một giờ. Lúc này mẹ cô mới gửi đến một tin nhắn, uy hiếp cô nếu thấy không hợp mắt cũng phải ngồi lại đủ hai giờ. Hai giờ, thật sự là khoảng thời gian quá dài. Đầu bắt đầu trở nên hỗn loạn, miệng khô khốc, cô cầm ly nước chanh trước mặt lên, uống một hơi thật mạnh.

Cô mới vừa để cái ly trống không xuống, Chu Tân Vũ liền cầm bình nước bên cạnh, rót thêm cho cô một ly đầy.

Quan tâm tăng lên bội phần. Thế nhưng, lẽ nào anh ta không nhìn ra, đêm nay cô đã uống không dưới tám ly nước rồi sao?

“Xin lỗi, tôi đi toilet một chút.” Cô không phải lấy cớ vào nhà vệ sinh, mà là uống tám ly nước thật sự muốn vào nhà vệ sinh.

Chu Tân Vũ mỉm cười gật đầu.

Anh ta cười trông rất thoải mái, nhưng giờ phút này nhìn trong mắt Thị Y Thần lại có chút buồn bực.

“Cô làm sao vậy?” Cuối cùng Chu Tân Vũ cũng phát hiện được điều khác thường ở nơi cô.

“À, không có gì.” Thị Y Thần buông nắm tay, thả lỏng tâm trạng, mỉm cười rời khỏi.

Đứng trước gương trong toilet, ánh mắt Thị Y Thần ngây ngốc nhìn vào trong gương thất thần, cô lại phải nhắc nhở bản thân mình một lần nữa, rằng cô đang trải qua khoảng thời gian tàn khốc nhất, chính là bây giờ cô không còn giống như lúc hai mươi tuổi, trên người tỏa ra sức hấp dẫn mê người nữa, đã có nhiều thay đổi, ánh mắt của cô cũng không còn sáng như trước nữa, ánh mắt đã khác trước rồi. Cô đang bước dần đến tuổi trung niên.

Thị Y Thần thở dài một hơi thật sâu, đột nhiên trong gương đột nhiên xuất hiện thêm một gương mặt, cô hoảng hốt thét lên. Chẳng biết từ khi nào bên cạnh lại có thêm một người xa lạ đang đứng, cũng đang nhìn vào gương như cô.

“Xin lỗi, làm cô sợ rồi, có muốn hút một điếu không?” Ngón tay thon dài của người phụ nữ này rút ra một điếu thuốc đưa về phía cô.

Thị Y Thần lắc đầu. Cô nghĩ, nếu như cô biết hút thuốc, có thể sẽ nhận lấy điếu thuốc này, ném thử xem cảm giác hít thở làn khói trắng này có mùi vị gì, thật sự có thể quên được tất cả những chuyện không vui hay không.

Người phụ nữ rút tay về, tự nhiên nói: “Khi người khác khen vẻ đẹp duyên dáng của một người phụ nữ sắp đến ba mươi tuổi, tức là đang uyển chuyển nói với cô gái đó, cô thật sự đã già rồi. Hiểu không? Điều đáng sợ nhất đối với phụ nữ là để gương mặt già nua lộ ra bên ngoài, càng lớn tuổi ‘dì cả’ sẽ càng ngày càng ít ghé thăm, càng ngày càng ít. Haiz, già thật rồi, nếu không lập gia đình thì muốn gả đi cũng không được.”

Mấy câu đơn giản lọt vào tai Thị Y Thần, giống như tiếng chuông đồng hồ “ding ding” va chạm vào nhau vang lên.

Không thể như vậy, mỗi ngày cô đều bị người khác “khen” là người sắp ba mươi tuổi “dịu dàng duyên dáng”. Cho nên, hôm nay cô mới phải xuất hiện ở nơi này.

Nếu không lập gia đình thật sự muốn gả cũng không được.

Thị Y Thần hít sâu một hơi, quyết định trở lại ngồi ở nơi nhàm chán đó.

Thị Y Thần rửa tay xong, vội vàng rời khỏi, mới ra khỏi toilet, trước mặt liền đụng vào một người đàn ông thân hình cao lớn.

“Không đúng...” Thị Y Thần ngược mắt, vừa vặn chạm phải ánh mắt của anh ta, chữ cuối cùng nuốt luôn vào bụng.

Đời người gặp lại ở đâu không gặp, lại gặp lại ở WC. Có một thành ngữ vô cùng tinh tế, gọi là “hiệp lộ tương phùng” (gặp kẻ thù ngay ngõ hẻm), dùng để hình dung tình cảnh bây giờ thật sự là đúng đắn.

Toilet thật đúng là một nơi “kỳ diệu”.

Đôi mắt Lục Thần Hòa thâm sâu trông trẻ, hình như gặp cô ở nơi này là chuyện ngoài dự liệu của anh, trong đầu hiện lên ký ức lúc ở bệnh viện vô tình nhận được cuộc điện thoại kia, khoe miệng khẽ nhếch lên, nói: “Đến xem mắt?”

Cô giả vờ không nghe thấy câu hỏi của Lục Thần Hòa, dáng vẻ giống như chưa từng gặp đi lướt qua anh ta.

Bất ngờ, giọng nói anh ta từ phía sau truyền đến, “Xem ra lời đe dọa của mẹ cô có hiệu quả.”

Thị Y Thần dừng bước, tức giận trả lời: “Mắc mớ gì tới anh, gà mái*!”

* Chỉ những người thích xen vào chuyện của người khác, giống như bà tám.

”Xem ra xem mắt là chuyện cực kỳ đau khổ, trên mặt cô đang khắc mấy chữ ‘kết thúc nhanh lên một chút’ bất kỳ lúc nào cũng có thể rơi xuống.” Lục Thần Hòa quan sát từ đầu đến chân Thị Y Thần một lượt, áo thun ba lỗ màu xám bạc, chiếc váy dài màu xám đậm, một đôi giày Punk đế bằng màu đen, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, phối hợp với gương mặt âm u ảm đạm, nhìn thế nào cũng không giống như là đang xem mắt. Kiểu ăn mặc này dành để đi dạo phố với nghỉ mát rất phù hợp, nhưng đổi lại đi xem mắt, rõ ràng vẻ mặt u ám này, không đủ hấp dẫn đàn ông, rất khó tưởng tượng cô là một nhà thiết kế có một cửa hiệu áo cưới thật thời trang, thật thẩm mỹ. Nhưng mà, nhìn khuôn mặt giống như có ý ‘mọi chuyện xong rồi, chẳng còn trông chờ gì nữa’ này của cô, đây cũng chắc là kết quả mà cô mong muốn nhất đêm nay.

Khoe miệng Thị Y Thần giật giật, siết chặt nắm tay theo bản năng. Nghĩ tới trong bệnh viện, anh ta chuyển lại lời nói của mẹ cô cho cô, cô có suy nghĩ gặp phải trở ngại không vượt qua được. Tuy nói mồm mép cùng nội tâm Lục Thần Hòa có chút ác độc, thế nhưng không thể không thừa nhận ánh mắt của anh ta rất sắc bén. Cười cười hai tiếng, ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: “Biết không? Anh vẫn nhìn thiếu mất hai chữ trên mặt tôi.”

Lục Thần Hòa nhướng mày một cái, chăm chú lắng nghe.

“Cút đi!”

Ý cười ở đáy mắt Lục Thần Hòa càng đậm, bỗng nhiên đổi chủ đề, “Nhận được tiền chưa?”

“Nhận rồi.” Thị Y Thần lạnh lùng trả lời.

“Vậy là tốt rồi. Sau này nếu cửa hiệu của cô làm ăn không tốt, cô có thể đưa tôi trông hộ, nghe nói nghề này rất thiếu người.” Lục Thần Hòa cong cong khoe môi, lại một lần nữa nguyên rửa cửa hiệu của cô đóng cửa. Thị Y Thần tức giận nhìn Lục Thần Hòa chằm chằm, nói: “Khuya hôm trước, căn bản tôi không nên xen vào việc của người khác, để anh chết cháy ở trong nhà luôn đi!” Cô mắng xong, quay đầu bước đi.

Lục Thần Hòa nhìn bóng dáng của cô biến mất nơi lối rẽ ở hành lang, không nhịn được khẽ nói nhỏ một câu: “Lại gặp rồi...”

Đây chẳng lẽ là số mệnh định sẵn trong truyền thuyết sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-lai-gap-em>